



El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"La veritat sap que viu com a
pelegrina a la terra... Mentres-
tant, no té altre desig que aquest:
que no se la condemni sense
ésser coneguda".

Tertul·là

Any V N.º 251

Setmana del 15 al 21 de juliol del 1984

50 Ptes.

AFINANT

Clausura a TV

No es pot negar que els francesos tenen una gràcia certa per encunyar frases fetes, expressives de situacions i valors humans (com els anglesos la tenen per la tècnica). D'un actor que captiva el públic, en diuen "passe la rampe" (literalment "creua el prosceni"), ara, aplicant-ho, a la televisió, diuen que "crève l'écran", rebenta la pantalla.

No fa gaires setmanes, una fins aleshores desconeguda carmelita "va rebentar les pantalles" de totes les televisions d'Espanya. El seu missatge es va adequar perfectament al medi. Sols calia veure-la i escoltar-la perquè es fessin palpables realitats invisibles i veritats recòndites, paleses. Poques vegades —em consta— la "televisió-audició" va arribar tan "lluny" amb menys "artifici". El comentari fóra balder. Només una reflexió: és ben plena de veritat la dita gairebé bíblica "més val encendre un llumí que ma-leir les tenebres"; i una cloenda: en la propera festivitat de la Mare de Déu del Carme, filles i fills del Carmel, mercès pels vostres llançons encesos en el cor de l'Església.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

Joan Pau II parlà
dels drets dels
infants al Consell
Executiu de
la UNICEF.

6

La Caritas gironina
passa comptes.

9

Miquel Batllori,
una visió
interdisciplinària
de la història.

CENTRALS

Monsenyor Camprodon parla

de Catalunya als turistes

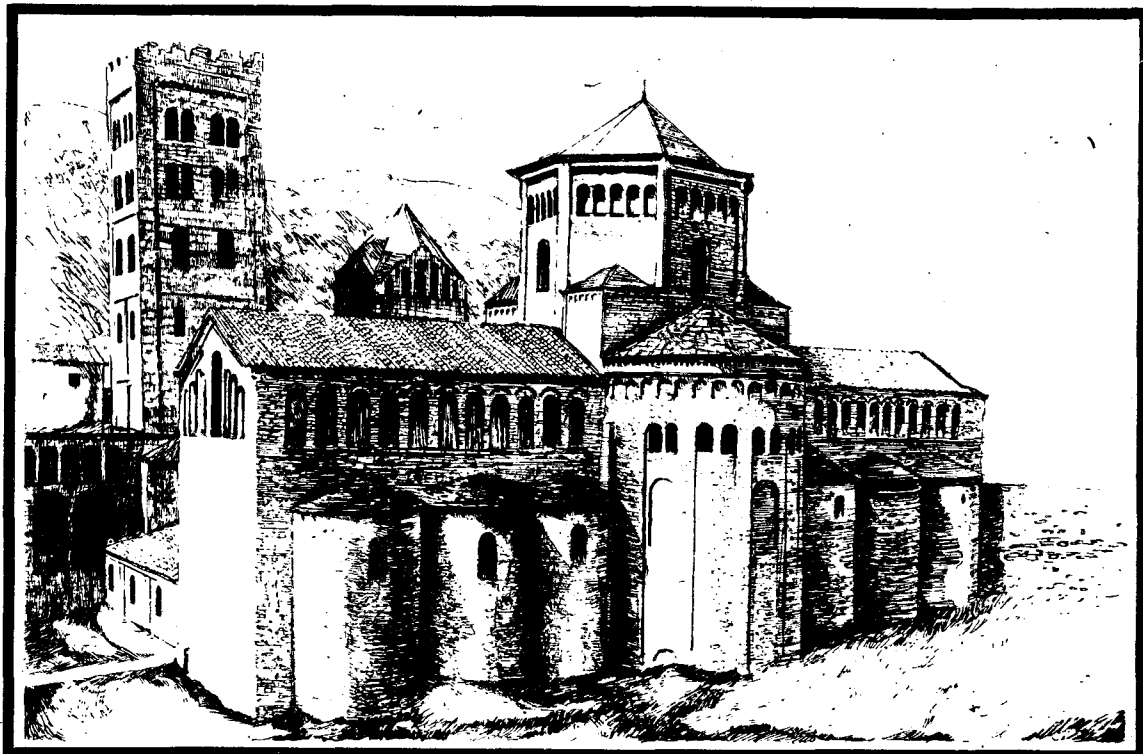
GIRONA.— Monsenyor Jaume Camprodon, bisbe de Girona, s'adreça als turistes que cada any, en nombre de milers i milers, s'hostatgen a les contrades del seu bisbat, principalment a la Costa Brava. I no els adreça un discurs per sortir del pas. Els diu coses profundes i interessants. Com aquestes:

Veniu empesos per la necessitat de sortir de la rutina que us encercla, pel desig de sentir-vos més vosaltres mateixos sense les traves dels afers que ens imposa la vida social i el treball. Aquest impuls és bo i respon, sens dubte, al pla de Déu que ha fet l'home lliure i no esclau.

Trobareu un poble a la vostra atenció. Hi ha un interès crematístic, cert, la vostra visita ens ajuda a viure, però hi ha també un desig sincer d'agermanament.

Trobareu un poble, el poble català, que treballa per envigorir la seva personalitat, la seva cultura mil·lenària i vasta, les seves fonts de riquesa i les seves institucions socials. Un poble tradicionalment obert, que aspira a aportar el seu gra d'arena al conjunt dels pobles d'Europa.

Trobareu una comunitat cristiana viva i al mateix temps preocupada per complir la seva missió en la societat que està sorgint. L'art cristià, ben copios, és una mostra de la nostra



"Trobareu, els diu, un poble, el poble català, que treballa per envigorir la seva personalitat, la seva cultura mil·lenària i vasta, les seves fonts de riquesa i les seves institucions socials".

història mil·lenària. No és un art arxivat; la majoria de monuments artístic són esglésies que es mantenen obertes al

culte cristià.

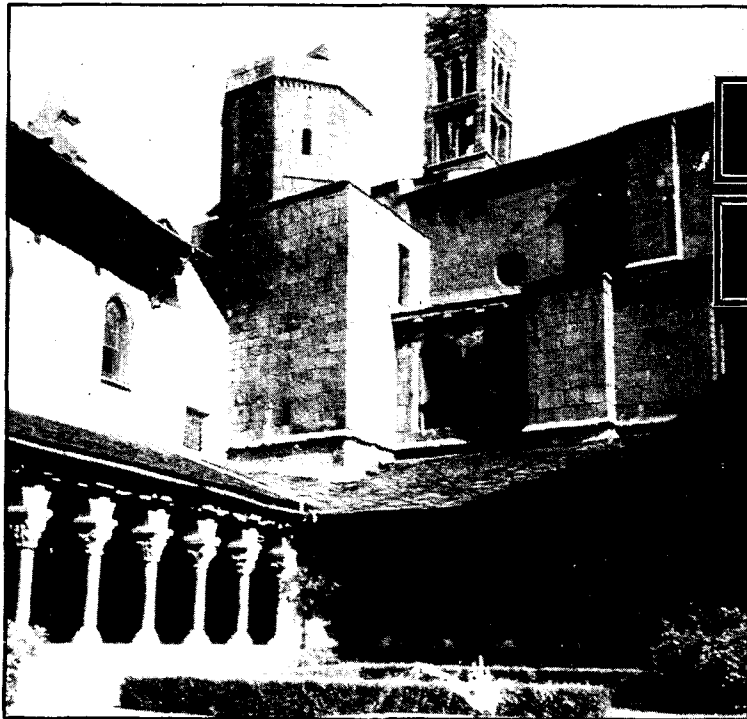
Si professeu una altra religió o no sou creients, no per això heu de dubtar de trucar a la

porta de la parròquia o d'una casa religiosa. Tots ens sabem germans i cada germà té un nom.

Les profanacions ho podrien aconsellar

La catedral de la Seu només

s'obriria per al culte



LA SEU D'URGELL.— Is responsables de l'ordre i del culte en la primera església diocesana del bisbat d'Urgell es plantegen seriosament la conveniència de tancar les portes del temple fora de les hores de culte. La causa és les ignominioses profanacions que s'han realitzat en el seu interior per part d'alguna persona sense llei.

Darrerament algú ha entrat al temple i ha fet les seves necessitats a l'interior. Ho diem amb repugnància vers aquests fenòmens de la nostra societat i també amb ràbia perquè els responsables de l'ordre, en tenir notícia dels fets, s'han limitat a dir: "Ja hi donarem alguna volta".

En el curs de 6 mesos han assaltat 15 vegades un col·legi públic. Són fets que en una població de 10.000 habitants podrien evitar-se.

Dins el nostre 125è aniversari, li proposem

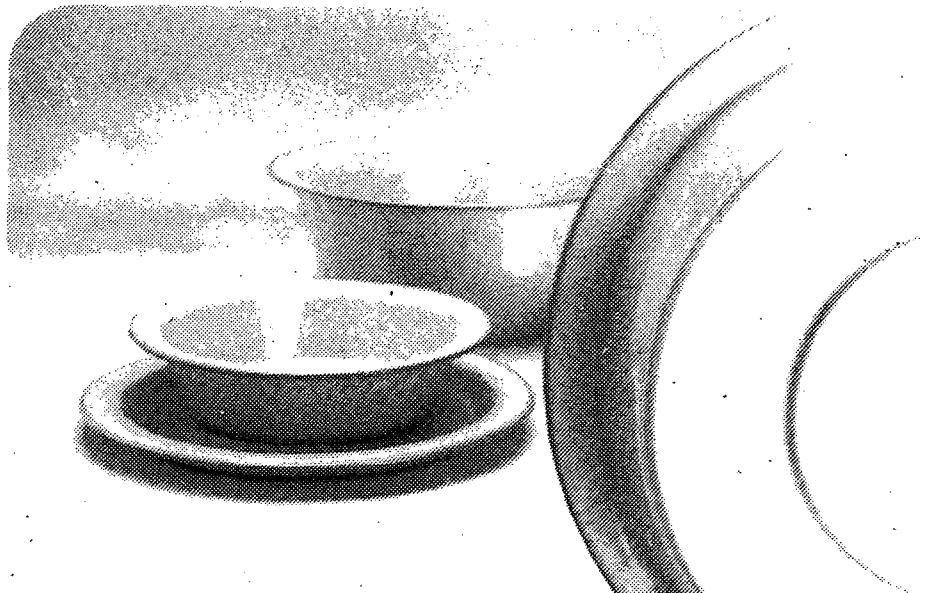
Bons obsequis per als seus estalvis.



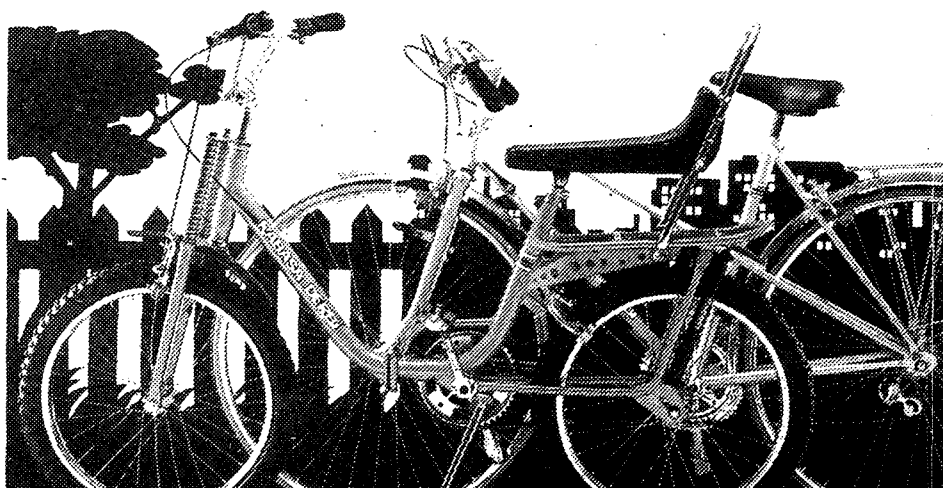
Yashica FX-3



Casiotone MT-65



Vaixella de gres, de J. Aguadé



Bicicletes "Tahiti" i "Jet"

A partir del 12 de juny de 1984.

Informi's a les nostres oficines.

És una bona oportunitat per als seus estalvis.



amb la confiança de cinc generacions



**CAIXA D'ESTALVIS
DE SABADELL**

Editorial

Aires nous en els mijans de comunicació

Un aire de renovació, una nova empenta, es deixa sentir en el "món de les comunicacions socials" en l'Església. A la Cúria romana un jove i molt qualificat expert en aquest terreny, no gens fàcil, ocupa ja la presidència de la Comissió pontificia corresponent. Monsenyor Foyle podem esperar que aportarà al centre neuràlgic del catolicisme el dinamisme i el sentit pràctic i incisiu, en tota la gamma periodística, del qual en són mestres els americans. Estem segurs que el camí obert, amb tenacitat i clarividència, pel fins ara president monsenyor Deskur —a qui una penosa malaltia impedeix la plena dedicació a aquesta tasca— serà seguit amb decisió i que el seu consell, avalat per una veterania excepcional no mancarà mai a l'òrgan rector de la informació vaticana.

L'Amèrica Llatina acaba de celebrar el seu VIII Congrés Catòlic Latinoamericà de Premsa, amb una representació nodrida i extensa. La UCLAP, branca de la UCIP per aquell continent repren així una tasca d'apostolat per la premsa i presència en la informació diària, començada des de fa molts anys i que ha passat per moments ben difícils no del tot superats però que porta una empenta ben prometedora.

La setmana passada, prop de Madrid, es varen reunir per primera vegada els bisbes europeus presidents de les respectives comissions episcopals de Mitjans de Comunicació Social amb els seus experts i realitzaren un fructuós treball d'intercanvi d'experiències, i de prospecció dels desafiaments que les noves tècniques plantegen a la informació i a la opinió pública, en general, i en particular entre els cristians del nostre vell Continent.

Heus ací un grapat de fets que marquen una preocupació i una tendència: els "mitjans" interessen de debò a l'Església. Però aquest interès és compartit per la majoria dels cristians? A casa nostra, gosariem a afirmar que no ho és. És veritat que hi ha una minoria sensible a aquest problema específic de l'apostolat d'avui —el nombre creixent d'adhesions al Patronat d'Amics del nostre setmanari, n'és una prova— però no passa de ser una minoria. Què són un miler de persones entre el milió llarg de practicants a Catalunya? I sobretot no percebem aquest interès, traduït en gestos pràctics, entre aquelles persones i aquelles institucions que ocupen els punts neuràlgics del nostre catolicisme. Teòricament ningú no negarà la importància social que avui tenen la ràdio, la premsa i la televisió; tothom és conscient del "boom" del vídeo; un bon programa o un bon article són comentats elogiosament... i massa còmodament ens planyem d'allò que no ens plau o que, potser, ens ofèn. Però, on són les iniciatives per a passar a l'acció positiva? Ens fa mandra informar —o hi pensem a "misses dites"— de multitud d'esdeveniments o de realitats ben vives del nostre món cristià de cada dia, i aquesta és una de les tasques de Comunicació Social que està a l'abast de quasi tothom, militants, responsables, agents pastorals, fidels de missa rasa... I no diguem res ja de la manca d'homes d'empresa capaços de fer avui dia quelcom semblant a allò que feren els nostres avantpassats, per exemple, en el terreny editorial catòlic.

Gosem esperar, i des d'aquestes pàgines no hi mancarà la nostra modesta aportació, que l'aire de renovació i de represa que, com diem, es respira per tota l'Església i en particular en les Esglésies d'Europa no passarà de llarg per les nostres latituds i, ben aviat, les diòcesis catalanes i les de tot Espanya, emprendran un camí decidit d'informació religiosa suficient i de qualitat, de presència digna en els grans mitjans de comunicació de masses i d'utilització a fons dels avenços tècnics d'avui al servei de la pastoral i de l'evangelització.



Meditació dels salmons

Heu vist mai els salmons saltant riu amunt? És un viatge contracorrent fascinant i encara no ben comprès pels cinetífics. Als llocs on encara hi ha un respecte per la naturalesa, quan fan una resclosa, deixen un corrent d'aigua perquè els salmons la puguin remuntar. O bé, entre rius paral·lels amb rescloses, en deixen un sense cap, per als salmons (i per als pescadors), com és el cas del riu Torne, frontera entre Suècia i Finlàndia.

El salmó neix al riu, i roman en aigua dolça mentre és aleví; després, ja jove, baixa fins a la mar, on viu. Quan arriba a adult i ve l'època de la reproducció, emprèn el camí de retorn al lloc exacte on va néixer. És un viatge molt dut, de centenars de quilòmetres ple de dificultats, de ràpids i cascades. I sembla que el salmó no menja res, un cop començat el camí aigües amunt: és només l'instint qui li dona la força de persistir contra corrent.

No tots arriben a terme: molts moren exhausts al llarg del viatge. Els que aconseguixen tornar al lloc de naixença fan la fresa: la femella pon els ous i el mascle els fertilitza. I ja poden, esgotats, morir. Només ells han estat fecunds.

El cristià és com un salmó: nada contracorrent en el riu del món. Per la Fe, d'home vell dins la mar s'ha convertit en infant, enyoradís de Pare, i s'ha posat en camí, aigües amunt. I tampoc per a ell el trajecte no és fàcil, ni les forces sobrerres. No és que fos així de bon principi, però hi va haver el pecat original. Les seves conseqüències són que els homes estem baldats, i que el corrent no és d'aigües plàcides, sinó tèrbol. Com podràs, doncs, remuntar-lo,

cap a la Font de tota existència, cap a Déu Pare?

Si mires amb l'esguard interior, veuràs passar un Salmó, el Germà gran de tots els salmons, que et diu: —«Neda agafat a mi; jo he vençut el corrent».

No és que, agafat al Crist, el viatge sigui fàcil. Cal superar ràpids i cascades. Cal desfer-se de les plantes aquàtiques que et volen retenir. I si tan sols fos això! En trobaràs molts, de salmons, deixant-se endur riu avall, que et diran: —«Vine amb nosaltres. Al mar s'hi està molt bé. Què hi vols anar a fer, allà dalt?». I si només fos això! D'altres et cridaran: —«no segueixis amunt! Hi ha peixos que ataquen!». I efectivament, mirant endavant veuràs com altres salmons són mossegats i malferits.

Potser, doncs, et diguis: —«No puc més. Em quedaré a reposar una estona allà, on sembla que l'aigua s'encalma en un gorg. Ja continuaré quan hagi reprès forces». I et deixaràs anar del Germà gran per descansar. Desgraciadament! No et vindran pas més forces per això. Com en el cas dels salmons, no són les pròpies forces les que permeten persistir riu amunt; només la força del Crist pot vèncer el corrent. A més, no n'hi ha de gorgs en el riu d'aquest món, l'aigua no s'entolla enlloc, t'arrosega avall. O es neda riu amunt, o se t'emporta cap a la mar. O es va amb el Crist, o es va en sentit contrari.

Torna a mirar, doncs. El salmó Germà gran no passa només un cop, passa sempre, i sempre et diu: —«Agafa't a mi. El meu jou és suau, i la meua càrrega, lleugera». I tots els altres salmons que neden juntament amb el Crist també t'animen. Perquè no passa

només el Germà gran, sinó molts salmons agafats a Ell.

Observa'ls. Avancen no per la seva força, sinó per la força del Crist: neden pel Crist. No es deixen simplement arrossegar per Ell, sinó que també neden tot fent-li companyia: neden amb Ell. I no neda cadascú pel seu cantó, sinó tots junts, formant un cos del qual Ell és el Cap: neden en Crist. Neden per Crist, amb Ell i en Ell.

Observa aquest cos que formen els salmons nedant riu amunt: té forma de barca. Aquesta Barca té un nom: Església. Cada salmó podrà ser pecador, però Ella sura sempre, contracorrent, malgrat tots els obstacles.

Observa bé, i veuràs una força que manté units aquests salmons amb el Cap i entre si, i un vent que bufa i empenys la barca cap al Pare: són la força i l'alè de l'Esperit Sant.

Escolta atentament, i sentiràs un clam que surt de la barca, un clam que els salmons esperen cantar eternament quan arribin al Pare que els ha donat la vida, i que canten ja ara, tot anticipant aquella Festa fecunda. I si, en escoltar-lo, sent que dins teu hi ha una Fe que t'empeny a agafarte al Salmó gran amb els altres salmons, només has de respondre —«Amén», i ja hi seràs. Escolta bé, doncs, aquest clam de l'Església:

—«Per Crist, amb Ell i en Ell, Vós, Déu Pare Omnipotent, en la Unitat de l'Esperit Sant, rebu honor i tota glòria, pels segles dels segles».

—«Amén».

Fèlix Saltor

Catalunya
Cristiana

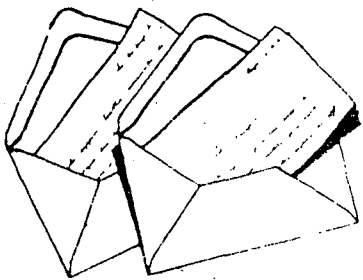
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració C/. València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. - Dipòsit legal: B.3030 - 1958



Difusió
controlada
per O.J.D.



Ha mort el missioner pare Carles Bastons

Havia nascut el dia 14 d'abril de 1901 a Sant Feliu de Pallarols, Girona. Estudià al seminari Gironí i després de la seva ordenació entrà a la Companyia de Jesús el tres de novembre del 1926 (dos mesos després d'ésser ordenat). Poc després era enviat a la Missió de Bombai, que feia poc havia estat confiada als Jesuïtes espanyols de l'antiga Província d'Aragó. La Missió de Bombai es dividí en dues en formar-se la Missió d'Ahmedabad que després fou anomenada del Gujarat i en aquesta Missió hi passà el Pare Carles més de cinquanta anys de la seva vida.

Seria llarg fer una recensió dels càrrecs que exercí al Gujarat: Rector de Rajkot, del col·legi d'Ahmedabad, de la Parroquia de Gomtipur, de Petlad entre altres... i sempre amb aquell zel que una fe com la d'Abraham li inspirava. Sempre incansable, sempre fidel i fins escrupolós per fer-ho

tot de la millor manera possible. Enumerar les seves virtuts seria cosa difícil. Era treballador infatigable, humil, senzill, devot, caritatiu, constant... ningú no dubtarà mai de la seva sinceritat i noblesa.

Visqué en la missió en els anys difícils de veritat quan les comunicacions amb la seva terra eren o difícils o nul·les, és a dir durant els anys de la república segona, la guerra civil malaurada, la desastrosa guerra mundial segona, i l'època de la post-guerra. Era heroic llavors viure a la Missió per la pobresa, l'austeritat i les dificultats enormes de cada moment. Però ell amb un estol de companys, els quals en sa majoria han passat moment. Però ell amb un estol de companys, els quals en sa majoria han passat a millor vida, no sols aguataren la tempestat sinó que feren avançar la Missió. Em descobreixo davant d'aquests homes que per mi han estat el meu model de vida.

Però els forts també cauen. Farà cosa de deu anys que l'atacà la malaltia de Parkinson i de mica en mica hagué d'anar deixant les seves activitats i veient com el seu cos s'anava desmoronant, perdent forces de mica en mica. I el 7 de maig corrent s'adormí pacíficament sense estorsos ni sofriments. Jesucrist el cridà dient-li: vine, servent fidel a posseir el regne que et tinc preparat.

Jaume Travesa S.J.
Missioner del Gujarat

Una experiència molt lamentable

Fa gairebé un mes, vaig viure una experiència molt lamentable, que m'agradaria que sortís a la llum.

A les 12 del migdia vaig pujar a l'autobús 19, en la parada terminal de la Catedral de Barcelona. Pujaren diverses persones de la tercera edat. Quan estaven assegudes s'apropà el conductor a un vellel i li demanà el passí. L'ancià digué que ja li havia ensenyat, cosa que era veritat, ja que jo ho vaig veure. Agafant-lo li arrencà del plàstic on el tenia ficat —es veu que ho tenia des

de feia anys— i tingué que fer força per aconseguir-lo. El jubilat li va dir: "No me'l trenqui, si us plau!" El conductor es va quedar amb el passí i li va dir: "Per no haver-me'l ensenyat en pujar, ara haurà d'anar a cercar-lo a l'Ajuntament d'aquí tres dies".

Tothom va blasmar la seva manera de procedir, però no en va fer cas i se'n anà al seu seient. En aquell moment s'aixecà el jubilat i se'n va anar cap al conductor a demanar-li el passí. En no donar-li, aquell ancià tingué un atac de nervis, tremolant-li les mans i, la gent el va haver d'auxiliar. No se com va quedar la cosa, ja que vaig haver de baixar.

Puc dir que fets semblants han succeït, ja que també una dona que va pujar a l'autobús a les 6 de la tarda, quan s'acaba el passí a les 6, el conductor la volia fer baixar, ja que deia que eren les sis i, la jubilada deia que encara no les eren i que, per favor, que havia d'anar a l'hospital a visitar-se. El públic deia que no eren encara les sis. El conductor portà el cotxe i la gent a la comissaria. Llavors sí que ja ho eren les sis de la tarda.

Per si aquesta queixa pot servir per alguna cosa, li dire, senyor Director que el número de l'autobús és el 2536.

El bitllet del meu trajecte és el B 534, n.º 22.162.

TANDES D'EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS ORGANITZADES PER LES DIÒCESIS

BISBAT	DATA	LLOC	DIRECTOR	INSCRIPCIONS
URGELL	30 juliol - 3 agost	Seminari	Mons. Josep Capmany	973/35 00 54 - Bisbat 973/35 05 00 - Seminari
VIC	27-31 agost	Casa d'Espiritualitat La Gleva	Mons. Damià Iguacén	93/857 04 54 - La Gleva
LLEIDA	3-8 setembre	Casa d'Exercicis	Mons. Josep Méndez	973/23 80 56 - Casa diocesana d'Exercicis
GIRONA	17-21 setembre	Casa d'Espiritualitat Banyoles	Mn. Llorenç Alcina	972/57 17 58 - Casa d'Espiri- tualitat
SOLSONA	10-15 setembre	Casa d'Espiritualitat Santuari del Miracle	Mn. Ramon Prat	93/811 00 45 - Santuari del Miracle
BARCELONA: —Zona pastoral del Penedès	17-21 setembre	Molí d'en Rovira Vilafranca del Penedès	P. Antoni Serramona	93/301 12 77: Mn. Josep M. Aragónès
—Zones pastorals Barcelona Sud i Nord-Est	10-14 setembre	Casa d'Espiritualitat La Gleva	P. Rambla, S.I.	93/421 65 50: Mn. Vidal. 93/354 16 00: Mn. Hortet
—Monestir de MONTSERRAT	17-22 setembre	Monestir de Montserrat		93/835 02 51 - Monestir de Montserrat

avisos i comunicats

Santuari del Miracle.—

Els monjos benedictins del Miracle dirigiran unes jornades d'Espiritualitat especialment dedicades a GENT GRAN. Uns dies per coniar la joia de la fe, a la Casa d'Espiritualitat del Miracle. Dies: del 23 al 26 d'agost. Si us interessa, podeu trucar al telèfon: (93) 811 00 45.

Vilassar de Dalt. "El Retaule dels Sants Màrtirs".— Es representarà els dies 14, 15, 21, 22, 28 i 29 de juliol, a la plaça del poble, a dos quarts d'onze del

vespre. El "Retaule" és un espectacle històrico-religiós situat en els temps ibèrics, romans i el dels primers màrtirs cristians. Direcció: Esteve Albert.

Santuari del Nostra Senyora del Carme, (Diagonal, 424). Ordenació sacerdotal.— El dia 16 de juliol, a les 11 del matí, el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona ordenarà de preveres els religiosos carmelites Francesc Torradeflot i Jesús Sans.

Lourdes i els malalts

Els darrers dies del mes de juny, han coincidit dues peregrinacions catalanes, amb malalts, al santuari de la Mare de Déu de Lourdes, a França.

Aquestes dues peregrinacions esmentades són la 96 de la diòcesi de Barcelona i la 17 de les diòcesis de Vic-Solsona. La primera presidida pel bisbe Dr. Daumal, i la segona pel titular de la seu vigatana doctor Guix.

No voldríem aquí fer un fred resum de dades: tants trens, tants autocars i cotxes particulars que signifiquen tal nombre de malalts, peregrins, enfermeres i "brancadiers"...

No. No és aquest el raser amb que s'ha d'amar una peregrinació a Lourdes. No és aquesta una simple operació aritmètica, ni cap viatge turístic. Pel damunt de l'esquematisme de les dades, hi han les vivències de centenars i centenars de persones. Segurament que cada una ha tornat enriquit amb

una fe nova, rejoyenida, havent viscut més d'una vivència corpenedora, aquestes vivències que poden ser la lliçó d'un malalt, l'abnegació d'un cuidador (metge, capellà, monja, enfermera...) L'exemple, en fi, d'un d'aquells petits de l'Evangeli, a qui el món ignora i, fins i tot, desprecia.

A Lourdes no n'hi ha prou amb "veure". S'ha de "viure"...! Heus aquí la gran diferència.

Aquesta diferència que, en la peregrinació de Barcelona, s'ha insistit molt en que el peregrí participi activament en l'ajut als malalts. Apart dels seus actes propis la col·laboració amb enfermeres i brancadiers, ha estat molt profitosa, i un gran nombre ho reconeixien a la tornada. Gràcies a aquesta participació havien viscut molt més els diversos actes com...

...La benedicció del Santíssim a l'esplanada. Aquelles oracions en totes les llengües dels malalts presents... "Senyor, feu que hi sen-

ti"... "Senyor, feu que hi senti..." "Senyor, feu que camini..."

...L'impressionant pontifical internacional, dins la barca de Pere a l'inrevés, que és la basílica de sant Pius X.

...L'inesgotable doll d'oracions de davant de les piscines, o la corpenedora emoció del seu interior.

...El silenci de la gruta, on fins el Gave calla les seves remors, perquè tothom pugui pregar amb recolliment davant l'imatge de la Mare de Déu, al mateix indret on la Senyora va dir en la pròpia llengua de la pastora Bernardeta: "Que soy era Inmaculada Conceptuo".

Lourdes és això i molt més encara, perquè Lourdes sobretot i per damunt de tot, és els malalts! I un, si no ho sabia, si encara no ho havia comprès, acaba entenent-ho, al mateix temps que pren consciència de que els malalts, tal com va dir el doctor Daumal en l'acte de comiat, no només existeixen, viuen i tenen necessitats físiques i espirituals els dies de la peregrinació, sinó també els 360 dies restants de l'any.

Tant de bo tots els que hem anat a Lourdes, ja sia per primera o per cinquantes vegada, ens quedés aquest record i que el poguessim fer conèixer a molta més gent: els malalts ens necessiten tot l'any.

A causa d'una avaria de la companyia subministradora d'electricitat, que immobilitzà el nostre taller prop de vint-i-quatre hores, el present número de C.C. apareix amb algunes errates. Demanem indulgència als nostres lectors.



EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire summament atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries

(P.V.P. 1.400 ptes.)

També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29



Catalunya

De Taragona surt tot el petroli espanyol

Claudio Boada, president de l'Institut Nacional de Hidrocarburs, ha declarat al «Diario Español» de Tarragona que del Mediterrani es treuen diàriament 70.000 barrils de petroli; i tot, del litoral tarragoní. Si tenim en compte que el consum estatal és de 800.000 barrils, de Tarragona se'n treu el 7 per cent. En aquests moments hi ha 116 pous de petroli a les aigües jurisdiccionals espanyols i la tecnologia que es fa servir és americana.

El nou mdiputat d'UDC serà el més jove de la cambra

La dimissió del convergent Manuel Oronich com a membre del Parlament de Catalunya per a ésser designat delegat territorial de la Generalitat a Lleida, portarà a accedir a la cambra legislativa catalana a Miquel Padilla, aquest jove militant d'Unió Democràtica de Catalunya, vint anys, que serà el parlamentari més jove i amb el qual és produirà que el partit dels demòcratacristians de Catalunya tindran el diputat més grant, Miquel Coll i Alentorn, i el més jove.

Espanya

Durant 1983 quize mil esposes agredides pels seus marits

Més de 15.000 esposes han presentat denúncia per mals tractaments en les 14 ciutats més importants d'Espanya en l'últim any. El 80 per cent d'aquestes denúncies es refereixen a mals tractaments físics

causats per marits a les seves esposes i el 20 per cent restant per agressió.

Les últimes dades disponibles

corresponen al mes d'abril, en el qual es presentaren un total de 1.253 denúncies. Gairebé tres-centes denúncies d'aques-

tes correspongueren a mals tractaments psíquics.

La ciutat on s'han registrat més casos de violència familiar

ha estat Madrid amb 219 denúncies, seguida de Barcelona amb 167, València amb 158 i Sevilla amb 153.

L'índex més baix de denúncies el té Pamplona amb només 3 denúncies de mals tractaments a dones, presentades el 1983.

ARA MATEIX...

Pastoral i cultura popular (1)

Al cor dels barris

Moltes coses del nostre futur s'estan decidint avui en aquesta cadena de barris populars, xarbotants de vida, que ceneixen la gran majoria de municipis de l'àrea barcelonina. Val a dir que, sovint, el cinquè té més gruix que l'antiga cintura del poble primitiu. És el cas de l'Hospitalet i la Cornellà, de Sant Adrià i de Santa Coloma, de Barberà i de La Llagosta... per esmaltar solament uns pocs exemples. Només passejant-hi, posem per cas, un capvespre d'aquests dies d'estiu, se'ns fa perceptible una reïnor puixant de vida, que contrasta amb l'ambient asèptic de tants barris residencials, on no se sent soroll de criatures i els gossets van tan polits...

Les grans barriades obreres viuen ara un procés d'assentament i de recerca d'una cohesió social i d'una fesomia pròpia. Hi ajuden, decisivament, dos factors: l'estroncament d'aquell doll d'immigració que no donava treva, i el nou estil sorgit de la democràcia. Malgrat els estralls de la crisi econòmica, que afecta la gran majoria de famílies, és notori que els serveis socials augmenten i milloren i que el caos urbanístic comença a endreçar-se, en la mesura del possible. El contrast amb els anys seixanta és evident. Abans: barraques, pisos dolents, manca total d'escoles i ambulatoris, anarquia urbanística... però, també: diner que corria, gràcies a les hores extres i als sous dels fills jovenets que tots treballaven i representaven molt en les famílies nombroses, eufòria dels parents que arribaven cridats pels d'aquí, mobilitat. Barcelona era Amèrica, encara he sentit dir, fa pocs dies, a un immigrant d'aleshores... Ara: atur creixent, joves que no han pogut saber encara què és treballar, estretor econòmica... però, també: noves escoles, millora de l'atenció mèdica, aules de cultura, preservació dels espais lliures i un a encara incipient, valoració del ciutadà com a subjecte de drets...

Un tret característic d'aquest moment és y la preocupació per la cultura popular que

manifesten, a vegades sense prou coherència, els responsables municipals. Es reinvindiquen noms antics, es restauren masies i es potencien les festes. Amb motiu de les festes majors de barri per exemple, es destinen pressupostos importants a espectacles públics, que poden anar d'una exhibició de castellers a una cursa de vaquetes, passant per tots els gèneres de la cançó. És una cultura molt "municipal", que no es basa en la potenciació d'unes entitats plurals de base —que, a vegades, ni existeixen— sinó en la iniciativa de l'autoritat. És, per tant, una cultura marcada.

Quina aportació fan avui les parròquies de les barriades a aquest corrent de cultura popular?

Les parròquies van arribar d'hora als barris. Sovint van ser-ne el primer aglutinador social i les promotores dels primers serveis. En l'exercici de la seva missió específica, continuen avui fent una tasca que és, també, cultural: creació de relacions entre persones, responsabilització de la joventut, preparació al matrimoni, expressió dels sentiments col·lectius en moments —clau de la vida, celebració de les festes... Malgrat l'afebliment de la pràctica dominical, no trobareu en cap barriada una entitat capaç de reunir habitualment tantes persones com les que van a Missa a la Parròquia al llarg d'un any...

Ara bé, a part d'aquestes, diguem-ne, conseqüències culturals de la seva acció específica ¿incideixen avui les parròquies i l'Església, en general, en la cultura de les barriades? La pregunta és difícil, però molt interessant. Seria llàstima que a les parròquies els passés amb els barris allò que els passa amb els individus: que després d'haver-hi tingut molt de contacte de petits..., els perden de vista quan es fan grans. Els barris obrers estan ara arribant a una certa majoria d'edat.

J. Carrera Planas

La vaga d'Ibèria ha costat mil milions

Més de mil milions de pessetes li ha costat a la companyia Ibèria les setmanes que porten de vaga els pilots convocada pel Sindicat Espanyol de Pilots de Línies Aèries (SEPLA), segons han informat fonts d'Ibèria. Els vols suspesos han estat 712, un total de 596 nacionals i 116 internacionals.

Món

Possible negociació sobre les Malvines

Els tres parlamentaris britànics que han visitat recentment Argentina han proposat una sèrie de mesures de bona voluntat entre Londres i Buenos Aires com un pas previ a negociar sobre el futur de les Malvines.

Els homes de Liechtenstein aproven el vot femení

Els ciutadans del Principat de Liechtenstein van aprovar per un patit marge la introducció del sufragi femení en el seu territori, en el curs d'un referèndum de participació obligatòria.

Discurs de Joan Pau II al Consell

executiu de la UNICEF

Les escandaloses diferències es reflecteixen entre els infants

Després d'una salutació cordial al Consell executiu de l'organització internacional a favor de la infància (UNICEF), el papa Joan Pau II parlà dels drets del nen i com la societat ha d'assumir la responsabilitat d'"aquest preciós tresor", que és la infància, mereixedora de major respecte i amor.

Publiquem els fragments més importants del discurs pontifici.

Fa exactament quatre anys, quan vaig tenir l'honor d'adreçar-me a la XXXIV Assemblea General de les Nacions Unides, vaig plantejar la següent qüestió: "què més podia desitjar-se a cada nació i a tota la humanitat, a tots els nens del món sinó un futur millor en el qual el respecte dels drets de l'home arribi a ser una realitat plena durant tot el tercer mil·lenni que ja està a les portes". El que està en joc en la infantesa és la sort i el destí de la persona, de la vida humana i de l'existència. L'infant és signe del misteri de la vida i pedra clau de l'autenticitat del nostre respecte pel misteri de la vida. Cada infant és, en certa manera, un signe de l'esperança de la humanitat".

Crist s'identificà a si mateix amb els infants

L'infant representa a més un signe especial per a l'Església. L'atenció a l'infant està, efectivament, arrelada en la missió fonamental de l'Església. Com recordava en la seva Exhortació Apostòlica *Familiaris consortio* parlant sobre el paper de la família cristiana en el món modern, l'Església "és cridada a revelar i a proposar en la història l'exemple i el mandat de Crist, que ha volgut posar l'infant en el centre del Regne de Déu "deixeu que els nens vinguin a mi... que d'ells és el Regne dels cels".

En realitat Crist arriba fins i tot a identificar-se a si mateix amb els infants: "I el que per mi rebés, un infant com aquest, a mi em rep" (Mt. 18,5). Cada un dels infants d'aquest món és signe vivent d'aquest misteri de vida i esperança que es revela en Jesucrist.

Aquesta és la raó per la qual l'Església ha considerat sempre que qualsevol esforç que es faci en ordre a un desenvolupament genuí de l'infant és una inversió inestimable per a un futur millor de tota la societat.

Els infants són els que més sofreixen en aquest món

Encara que hom pugui confortar-se contemplant com l'opinió pública va prenent cada cop més consciència de la necessitat de dedicar majors recursos, i amb més gran urgència, pel benestar de la infància, continua essent veritat que la situació de molts infants en el món d'avui és extremadament crítica. Un dels més grans escàndols de la nostra societat és certament que, malgrat el gran progrés que s'ha assolit en el camp científic i tècnic, siguin tants els infants que es troben entre els éssers que més sofreixen. Resulta fins i tot trist adonar-se que aquests infants, i especialment els més pobres entre ells, són freqüentment els primers en veure's afectats per la depressió econòmi-



ca i les seves conseqüències. Les escandaloses diferències que existeixen en la nostra societat es reflecteixen especialment entre els nostres infants: mentre en un sector del món els infants manquen de les necessitats humanes més elementals, en altres sectors els infants són inserits des de la seva més tendra edat en una societat basada en el consum, la possessió i fins i tot el malversament.

Aquesta situació constitueix un repte per a la consciència de qualsevol home i dona en el nostre món, de cada nació i particularment d'aquells que tenen alguna responsabilitat en la comunitat internacional. A les exigències de la consciència no es pot respondre amb vagues promeses i, molt menys, amb l'exploació política del dolor humà.

L'Església se situa al costat de la vida

La sol·licitud de l'Església pels infants neix també del fet que

l'Església se situa al costat de la vida. L'Església considera que un aspecte prioritari de la seva missió en el món d'avui consisteix a proclamar de totes i cada una de les persones humanes, especialment aquelles que tenen menys possibilitat de defensa. Per aquesta raó, l'Església no deixarà mai d'aixecar la seva veu profètica proclamant que la vida humana ha de ser respectada i protegida desde el moment de la seva concepció. La mentalitat anti-vida que ha sorgit en la societat actual és moltes vegades signe que la gent ha perdut la fe en la vida, ha perdut la visió dels elements més fonamentals del destí humà.

És un perill real recórrer a solucions que semblen oferir resultats a curt termini, però que, per tractar-se de solucions que no es fonamenten en una visió integral de la persona, no solament no conduiran a la solució desitjada, sinó més aviat a un ulterior alienament de l'home respecte a si mateix.

El paper de la mare en la família

L'Església està convençuda que una de les respostes més vitals a la situació de l'infant en el món actual, ha de procedir d'un reforçament i enfortiment de la família com institució i mitjançant una política que permeti a les famílies desenvolupar el paper irremplaçable que pròpiament els correspon.

Una vida familiar sana contribuirà enormement a l'estabilitat de la societat. Garantirà que els infants rebin un desenvolupament personal harmoniós, en el qual es tinguin en consideració les seves necessitats des d'una perspectiva integral. Sé que vostès coneixen molt bé la contribució vital que les famílies poden prestar a una cura sana, a una educació sana i a la erradicació de malalties en els països en vies de desenvolupament. L'amor i l'estabilitat que una vida familiar sòlida i genuïna pot oferir en el terreny físic, cultural i moral, ha de ser considerat, per consegüent, com a factor important a l'hora de respondre a les noves formes de malaltia que cada vegada més afecten els infants dels països desenvolupats.

Parlant de la família, no puc passar per alt l'important aspecte del paper de la maternitat i la necessitat que es doni a les mares

tota la protecció i assistència necessàries durant l'embaràs i per un període de temps raonable després del part. Un element essencial en qualsevol política a favor de l'infant és procurar una presència efectiva de la mare entre els seus fills més petits i garantir que les mares es preparin per dur a terme eficaçment el seu paper en les àrees del nodriment i d'una sana educació. Qualsevol política que s'orienti a ajudar les mares a dur a terme les seves tasques amb eficàcia i satisfacció ha de basarse en el principi que suposa reconèixer adequadament el treball de les mares a la llar pel valor que aquesta té per a la família i la societat.

Infants sols en el món, sense família

L'Església se sent particularment a prop d'aquells infants que no tenen l'alegria de créixer al si d'una família sana i completa. Com afirmava en la *Familiaris consortio*: "Hi ha en el món moltes persones que malauradament no tenen en absolut el que en propietat s'anomena una família. Grans sectors de la humanitat viuen en condicions d'enorme pobresa, en què la promiscuitat, la manca d'habitatge, la irregularitat de relacions i la greu manca de cultura no permeten poder parlar de veritable família. Hi ha altres persones que per motius diversos s'han quedat soles en el món".

Faig una crida a altres famílies perquè responguin a la seva vocació a l'hospitalitat i obrin les seves portes a infants que tinguin necessitat d'atenció temporal o permanent. Al mateix temps, renovo les meves crides a les autoritats perquè proveeixin d'una legislació que permeti a les famílies adequades d'adoptar infants o atendre'ls durant cert temps. Aquesta legislació ha de respectar al mateix temps els drets naturals dels pares, fins i tot l'esfera religiosa. També és important intentar que s'eliminin tots els abusos que es cometien en aquest camp tant a nivell nacional com internacional, i que consisteixen a explotar els infants i les seves necessitats.

Senyor Director executiu, desitjo que vostè no tingui cap dubte que tots aquells que treballen sincerament per un futur millor per a tots els infants del món, trobaran en l'Església i en aquesta Seu apostòlica un fidel aliat.

CRÒNICA DE ROMA

Secretariat per als no creients

ROMA. (Del nostre corresponent).— Fa vint anys, per aquestes dates, Pau VI erigia el Secretariat per als no cristians, el dicasteri de la Santa Seu encarregat de les bones relacions amb les altres grans religions tradicionals. Mai no havia funcionat res de semblant en l'Església. Pau VI era un home sensible a l'encontre amb tots els homes, especialment amb els homes religiosos i aquest fou el motiu —a més de les directrius del Concili Vaticà II— que no es retardés l'activitat d'aquesta oficina vaticana que fa possible trobar amb freqüència, en la petita ciutat del Papa, representants de totes les religions.

La finalitat principal és que cristians i no cristians es coneixin i, per tant, s'estimin, després d'exercir el diàleg, d'una sèrie de relacions positives que els permeti a més, col·laborar en qüestions d'interès comú. Gairebé tots els caps religiosos han passat a visitar primer Pau VI i després Joan Pau II; el Papa actual, per la seva banda, no oblidava anar a l'encontre, en els seus viatges, dels més alts representants de les grans religions.

Pot afirmar-se que ja no hi ha religió important

—i seriosa— que no hagi tingut contactes amb l'Església catòlica en aquest nivell oficial. Per exemple, ha estat present a Roma una delegació Tenrikyo, una religió japonesa, i també la personalitat potser més representativa del confucianisme. Però a més d'aquest nivell oficial, el Secretariat ha afavorit el diàleg de base entre simples batejats i simples membres d'altres religions. Són molts els llocs i ambients de tot el món en què aquest encontre té lloc quotidianament i, cada vegada més, va tenint lloc en una atmosfera de pau.

El Secretariat, després de vint anys, pot dir-se que no solament viu, sinó que ha reposat a una exigència del món modern, als "signes dels temps", que subratllen la necessitat de trobades, de coneixement mutu, de construir junts la pau. Pau VI, el gran pontífex, fou un profeta en aquest context, i permeté el pas a aquesta possibilitat de relacions entre l'Església i aquells que creuen no solament en un futur de la humanitat, sinó també en un futur de l'home vinculat a la seva immortalitat.

E. Planas



VATICÀ DIA A DIA

Fundació Joan Pau II per al Sahel

Monsenyor Paul Zoungou, arquebisbe de Ouagadougou (Alt Volta), ha estat elegit president de la Fundació Joan Pau II per al Sahel. La Fundació a tingut una reunió a Roma per estudiar la situació d'aquesta zona africana maltractada per la sequera.

900 aniversari de la fundació dels cartoixans

Els monjos de la Cartoixa celebren el 900 aniversari de la seva fundació.

Amb aquest motiu Joan Pau II ha adreçat una carta al pare Andrea Boisson, general dels cartoixans en la qual elogia "la constant fidelitat" de l'orde als seus orígens. També recorda l'ànim dels Papes, del Concili Vaticà II i del nou Codi de Dret Canònic a la vida eremita i contemplativa. Tanmateix el Sant Pare afirma que el testimoni dels contemplatius és necessari per a l'home modern, exposat a tantes distraccions i torbaments en la vida espiritual, lamentant que l'esmentada vida eremítica no sigui suficientment compresa i estimada com es mereix.

El Papa acaba la carta expressant als cartoixans la proximitat de l'Església i els encoratja en el present centenari a una renovació de la seva vocació.

"Cal guarir les ferides del passat"

Amb motiu de la visita "ad limina" de l'episcopat argentí,

Joan Pau II es referí a la situació d'aquell país, i invità als bisbes a "guarir les llagues del passat, superar errors i fallades i, crear un clima de pacífica convivència dins del respecte generalitzat a normes justes".

"Demano a Déu —afegí el Papa— que la nova etapa que viu actualment la nostra pàtria, pugui respondre a les expectatives dels vostres conciutadans. Tant de bo puguin així promoure's els millors valors humans, morals i religiosos del vostre poble, afavorint a la vegada el necessari benestar del qual participin equitativament, sobretot els més desposseïts".

L'Orde de Malta a favor dels necessitats

Joan Pau II rebé en audiència el gran mestre de l'Orde de Malta, fra Angelo de Mojana di Cologna i els membres del seu govern.

El Papa expressà la seva satisfacció per la tasca dels necessitats duta a terme arreu del món pels 10.000 membres del Sobirà Orde. En el seu discurs, Joan Pau II es referí a la doble necessitat de l'Orde de Malta de mantenir la fidelitat a l'esperit dels seus fundadors i d'adaptar-se a les necessitats dels temps moderns, en la línia marcada pel Vaticà II i el nou Codi de Dret Canònic, aspecte que ha estat, precisament, un dels temes del recent Capítol General de l'Orde.

Joan Pau II als bisbes grecs

En l'audiència col·lectiva

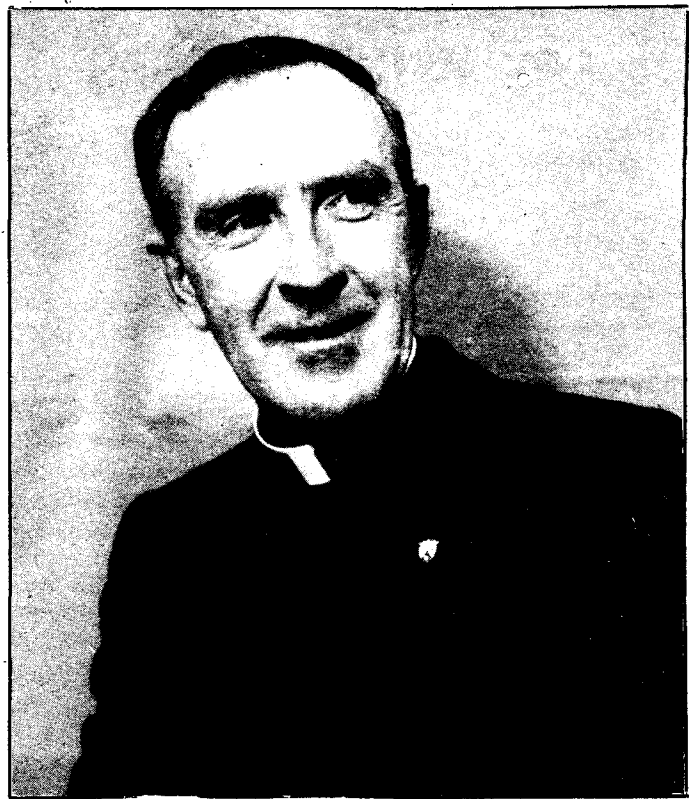
que concedí als vuit membres de la Conferència Episcopal de Grècia, Joan Pau II recordà que "dins de l'única Església de Crist, difosa per arreu dels continents, existeix un centre vital, un punt de referència visible: L'Església de Roma, presidida pel successor de l'apòstol Pere, el primer dels dotze segons l'expressió de l'evangelista sant Mateu".

En referir-se als problemes pastorals dels bisbes catòlics de Grècia, el Papa els exhortà a "continuar els seus esforços ecumènics" per afegir que tant l'Església catòlica com l'Església ortodoxa són "portadors de les esperances de la plena reconciliació". Acabà exhortant-los, amb els seus sacerdots i fidels, a "multiplicar les trobades amistoses, els possibles serveis mutus i les actuacions sòcio-recreatives dutes a terme en comú".

Trobada del Papa amb Pierre Mauroy

Joan Pau II rebé en audiència especial el primer ministre francès, Pierre Mauroy, amb el qual, entre d'altres temes, parlaren de l'escola catòlica a França. En la trobada han estat abordats diversos temes de comú interès per la Santa Seu i el Govern francès, com la pau arreu del món, la situació en el Líban, el respecte dels drets humans i d'altres temes.

El Sant Pare, exposà al senyor Mouray la postura de principi de l'Església catòlica sobre el tema de l'ensenyament, subratllant que "aquesta queda palesa, a més a més, de les intervencions de l'Episcopat



El Pare General del Carme Observant a Catalunya

La Província del Santíssim Redemptor de Catalunya dels Pares Carmelites de l'Antiga Observança, ha celebrat al convent de Barcelona, del 3 al 5 de juliol, el seu Capítol Provincial. L'ha presidit el Rvdm. P. John Malley, prior general, i el pare Jaume Andrade, Conseller General. Els carmelites catalans i els de la Vicaria de Veneçuela han pregat i treballat amb esperit de servei a l'Església i amb fidelitat al seu específic carisma.

Ha estat reelegit per Provincial de Catalunya, el pare Lluís Bosch i Lloret, i en el càrrec de Vicari Provincial, el pare Ramon Johé i Bes, que també ha estat reelegit en el seu càrrec.

D'aquest Capítol Provincial dels carmelites i de la presència dels frares carmelites a Catalunya en donarà una àmplia informació el nostre setmanari en un proper número.



Els Reis, amb el Papa

Els Reis d'Espanya, acompanyats de les infantes, foren rebuts pel Papa. Durant vint-i-tres minuts, els Reis mantingueren un col·loqui privat amb el Pontífex.

Tota l'audiència va estar envoltada d'un ambient molt familiar. Mentre el fotògraf del Vaticà realitzava aquesta fotografia commemorativa, Joan Pau II va ser broma amb el Rei i li preguntà pel partit de futbol França-Espanya.

"Malauradament, hem perdut", l'informà el Rei. Aquesta és la quarta visita dels Reis al Vaticà.

francès, també en el discurs pronunciat pel Papa el propassat dia 28 de juny davant la cúria romana. El Sant Pare manifestà la seva preocupació per aquesta qüestió en alguns països.

Estrena de cançons del Papa

La gran dama del jazz, Sarah Vaughan, interpretà a Düsseldorf diverses cançons basades en poemes que publicà sota pseudònim, abans de ser elegit Papa, l'actual Joan Pau II.

Hi ha una versió castellana d'aquestes cançons en preparació i la premsa alemanya diu que hi ha hagut contactes en aquest sentit amb el cantant espanyol Julio Iglesias. Tant de bo, puguem un dia escoltar-les en català!

Assemblea general de les obres Missionals Pontífiques

Presidida per monsenyor Capmany, s'ha celebrat els propassats dies 27, 28 i 29 de juny a Majadahonda l'Assemblea general anual de les Obres Missionals Pontífiques, en la qual s'ha estudiat com aconseguir una major inserció de les OMP en la societat espanyola.

En aquest sentit, s'ha analitzat la reforma de la Direcció General, la creació de comitès assessors i el paper que han de jugar els delegats diocesans. Igualment, s'ha determinat el lema per a la jornada que se centrà en la pregunta: "Es missionera la meua comunitat?"

Col·labora amb la nova campanya de JUSTÍCIA I PAU.

Demana informació a: Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10è.
Barcelona - 6
Tel. 317 61 77

L'Església a Terrassa

Un signe de vitalitat de l'Església és la comunió de tots els seus membres. Vet aquí, em sembla, una característica que intentem fer real entre les nostres comunitats de Terrassa, i no solament en la nostra ciutat, sinó amb les comunitats de les altres poblacions de l'anomenada zona pastoral de Terrassa (Rubí, Matadepera, Ullastrell i Viladecaballs).

A Terrassa, des del 1977 hi ha dotze parròquies, distribuïdes en dos arxiprestats. L'arxiprestat Est l'integren les parròquies de Sant Pere, Sant Josep, M. D. del Roser de les Fonts, Sant Cristófor, Sant Valentí, Sant Llorenç i M. D. de Montserrat; l'arxiprestat Oest, el Sant Esperit, Segrada Família, Santa Creu, Maria Auxiliadora i M. D. del Carme (també les parròquies dels pobles de Matadepera, Ullastrell i Viladecaballs). La creació dels dos arxiprestats (1983) respongué fonamentalment a fer possible una major col·laboració. Ara bé, fer referència, d'entrada, a una divisió territorial com són les parròquies, dins la unitat de l'arxiprestat, no és perquè sí. I no és perquè sí, malgrat la mobilitat de les persones, puix els temples parroquials són els llocs ben visibles on se sap que s'hi reuneixen els creients que viuen en aquell territori. La vinculació a la comunitat que s'hi reuneix és un signe clar d'aquesta participació i integració. Cal dir que arreu tenim consells pastorals. I aquesta organització realitza o ha de realitzar les exigències de la comunió. No és el prevere sol el que es fa responsable de la marxa de la comunitat cristiana: tot el poble de Déu, religiosos i laics en són part activa. Però també representants d'aquests consells participen en els arxiprestats i en els consells de zona i diocesà. Perquè es té consciència que les parròquies no poden restar isolades. En aquesta línia tenim, així mateix, a Terrassa (a nivell de zona) diversos secretariats, comissions o delegacions: catequesi, joventut, informació, economia, pre-matrimonial i familiar, ecumenisme, caritas parroquials... I els capellans solem reunir-nos mensualment per arxiprestats, i quatre vegades l'any tots els de la zona. Parlem, revisem el què fem, preguem, fem amistat, en ajudem en el nom del Senyor.

Les comunitats religioses són evidentment una part ben important de la nostra Església. En l'antigor, els canonges regulars de Sant Agustí (provinents de Sant Adrià del Besòs), amb el que fou Sant Ole-

guer com a prior, fundaren en el segle XII una col·legiata en les esglésies més antigues (en les que hi hagué la seu episcopal d'Egara), de Santa Maria, Sant Pere i Sant Miquel, i hi estigueren fins a finals del segle XVI; els cartoixans, durant 70 anys, entre els segles XIV i XV, instal·laren el seu monestir en el castell de Vallparadís; els franciscans (frares menors recolets) construïren el seu convent, el segle XVIII (ara és l'Església de l'Hospital y en el seu claustre hom pot contemplar-hi unes belles majòliques), hi visqueren fins la revolució del 1835; més endavant, el 1860, els escolapis foren cridats en aquest mateix lloc, durant uns quatre anys. Actualment viuen en el barri de les Arenes, i el serveixen des d'una capella i a l'escola pública; també a l'escola (fundada el 1901) juntament amb els pares, regenten en el centre de la ciutat. Mirant al passat més antic, hom podria advertir la relació amb els benedictins de Sant Llorenç del Munt i la força espiritual de Montserrat. Són centenàries, ultra els escolapis, les comunitats de les Carmelites de la Caritat, amb dues escoles, al centre i al barri de les Arenes; les Germanes Missioneres de la Puríssima, amb un col·legi. I en el nostre segle han anat venint, els carmelitans (els quals ja estigueren breu temps a Vallparadís, el segle XV), amb una escola i la parròquia de la M. D. del Carme; les carmelites missioneres, amb una escola, assistint malalts i invàlids de l'Hospital i l'Empar de Santa Lúcia a Torrebónica; les Josefines, amb una residència per a sen-

yores; les filles de la caritat de Sant Vicenç de Paül, atentes a infants de famílies problemàtiques i a ancians; les agustines missioneres, amb una escola i col·laborant en el barri de Can Jofresa; els salesians, amb una escola professional i la parròquia de Maria Auxiliadora; Les salesianes, amb una escola; les germanetes de l'Assumpció, al servei de la família en el barri de Ca n'Anglada; els jesuïtes, compartint la vida obrera en un barri i el treball; i la joventut. I com a corona de tots, les carmelites descalces, que, encara, enmig de fàbriques, són un testimoni de pregària incessant.

Els moviments i associacions laicals no hi manquen. Alguns estan arrelats a una parròquia o en diverses parròquies o a una comunitat religiosa, o simplement autònomes. Hom ja els sabrà destriar. Els moviments juvenils: JOBAC, Hora-3, Escoltes, MIJAC, grup XI-ROI, centres d'esplai del SCV, moviment salesià... Els adults: la centenària Arxiconfraria teresiana, Obra d'exercicis espirituals, Acció Catòlica femenina (amb servei de la Campanya contra la fam), curssets de cristiandat, les Conferències de St. Vicenç de Paül, Equips de la Mare de Déu, Equips C. P. M., Encontres Matrimonials, Federació de Cristians de Catalunya, Opus Dei, Focolars, comunitats neocatecumenals, Confraria de N. S. de Lourdes, Fraternitat cristiana de malalts i minusvàlids...

La nostra Església mira de conjuntar aquesta ampla varie-

tat de comunitats. Per mitjà del consell pastoral zonal en el qual tothom hi és representat s'han organitzat trobades i celebracions on s'ha compartit joiosament la fe. Aquest curs 1983-84 a la parròquia de la Sta. Creu, a la basílica del St. Esperit acte jubilar presidit pel Sr. Cardenal-Arquebisbe i a la parròquia de St. Llorenç. El secretariat d'informació ha editat periòdicament uns butlletins. Són remarcables els dedicats a les institucions juvenils, es comunitats religioses i a les associacions laicals en general com un senzill catàleg; actualment se'n prepara un dedicat a les parròquies.

La nostra ciutat de 165.000 habitants, amb un alt índex d'atur —quantas naus de fàbriques hom veu abandonades!—, el conglomerat dels barris, és un repte als cristians. Per una part, malgrat el procés anomenat de secularització (el 1983 s'han celebrat 220 matrimonis civils i 685 per l'Església; el desinterès dels mitjans de comunicació social per la notícia ordinària de la vida religiosa...), la majoria dels ciutadans demanen el baptisme (fins i tot alguns casats civilment), la primera comunió dels infants, les exequies. Però, aleshores, com ajudar-los a créixer en la fe i a integrar-se més a l'Església? La cosa està plantejada en el si dels consells pastorals, i l'esforç de la preparació baptismal, pre-matrimonial, una catequesi amb visites als cristians de pràctica ocasional (un projecte) i les catequesis infantils amb esperit de renovació són braços oberts per a aconseguir uns millors resultats. Per altra part

també és preocupant la rutina de molts cristians de pràctica dominical. Sobretot perquè no s'acaba de desvetllar l'interès per participar en la necessària catequesi d'adults que en més o menys quantitat es troba arreu; així mateix, perquè s'hi descobreixen unes actituds individualistes en què cadascú busca de fer les coses al seu aire, sense un esperit massa comunitari i eclesial.

Si hom constata que la presència activa dels cristians és real en molts llocs claus de la vida ciutadana (política, sindical, cultural, social, etc.), també cal dir que precisarien més àmbits de reflexió a la llum de l'evangeli que els ajudés a actuar segons aquests criteris. Els anomenats moviments especialitzats d'acció catòlica podrien ser aquest espai (A.C.O. o H.O.A.C. Graduats, A.C.I., etc.). Això no significa partits, sindicats, organitzacions ciutadanes cristianes o d'Església, sinó cristians en la vida política, sindical, cultural, etc. En aquest sentit, voldria concretar un buit de cristians compromesos en el món de l'organització de l'espectacle o diversió juvenil. No es tracta de fer centres de signe cristià sinó sales o espais d'esbargiment portats per persones de veritable consciència cristiana. Per això és més de lamentar que una institució que porta el nom de Centre Social Catòlic tingui en els seus locals un «Bingo»; en canvi, cal ser elogiada l'acció del Centre Parroquial de St. Pere que s'esforça a organitzar, amb pocs recursos, actes ben meritoris.

He començat l'article parlant de «comunió». És el signe fonamental amb què hem volgut presentar la vida de l'Església a Terrassa. De correguda hem fet esment a la comissió d'ecumenisme. Cal valorar l'actuació realitzada col·laborant en actes de pregària i de convivència amb l'Església Evangèlica Baptista. També, la tasca realitzada per Caritas interparroquial i Acció solidària contra l'atur per apaivagar els greus problemes de famílies necessitades. Finalment, tot el que la coordinadora o delegació de joventut porta a terme perquè els adolescents i joves de les diverses organitzacions eclesials es trobin conjuntament, es coneixin, reflexionin i preguin, per tal de fer més efectiva llur acció evangelitzadora enmig dels seus ambients. Per això no és estrany que en un reportatge de la revista terrassenca «Al vent» (1983) sobre la joventut, es constatés que l'Església era la institució que organitzativament més joves de la ciutat aplegava.



Vigília de Pentecostés en la Parroquia de san Lorenzo.

GIRONA

La Caritas gironina passa comptes

GIRONA.— Caritas Diocesana de Girona ha publicat els resultats de les seves campanyes durant els mesos anteriors amb motiu de celebrar-se el Dia de Caritas. Així, ha informat que la distribució dels diners recollits ha estat de la següent manera:

Finestral de la Caritat, atencions prestades: 1.965.022 pessetes.

Atencions a transseünts: 655.120 pessetes.

Acció contra l'atur: 158.243 pessetes.

Aportació al fons de Caritas catalana: 432.750 pessetes.

Propaganda i difusió: 606.728 pessetes.

Despeses de funcionament: 1.053.973 pessetes.

Personal i Seguretat Social: 1.893.946 pessetes.

Altres despeses: 127.711 pessetes.

Total: 7.709.197 pessetes.

Cal remarcar els treballs de la Comissió d'Atur que ha iniciat un programa de sensibilització pública per despertar la consciència social sobre aquest problema. Aquest programa s'ha concretat en articles de premsa, guions radiofònics, distribució de cartells, homilies, etc. També s'ha presentat un àudio-visual, acompanyat de xerrades i col·loquis. Tot això ha portat a la creació de grups de persones interessades pel tema en diferents paròquies del Bisbat que estudien la possibilitat de constituir cooperatives i altres sistemes de treball col·lectiu.

Per últim, Caritas diocesana anuncia tres projectes que té en vies d'execució amb caràcter de prioritaris. El primer s'anomena Escola de Voluntariat que reuniria aquelles persones que volen prestar desinteressadament serveis d'ajuda

a ancians, malalts, minusvàlids, marginats, infants, etc.

El segon projecte és l'Escola de Treball, que pretén ajudar els joves de 14 a 17 anys que no estan matriculats en cap institut o escola professional. Se'ls donaria una formació fonamental en l'aprenentatge d'algun ofici per rebre després una formació més completa.

I el tercer projecte és el de l'Asil d'Espera que acolliria aquelles persones que per la seva edat encara no poden ingressar en les Institucions adequades. Tal és el cas dels qui han estat en un psiquiàtric o en un hospital i necessiten un període de convalescència que requereix visites mèdiques freqüents i, per residir fora de Girona, tenen dificultats per a traslladar-se. Aquests tres projectes tenen un pressupost global d'uns quatre milions de pessetes, del qual només una petita part està cobert.

Tres milions més que l'any passat en la campanya contra la fam

Per la seva part la delegació de "Mans Unides" ha publicat també el resultat de la seva última Campanya contra la Fam a les nostres comarques. En total, s'han recollit 12.507.701 pessetes el que suposa un augment de més de tres milions respecte a l'any passat.

Aquesta xifra suposa igualment que l'aportació per habitant de la Diòcesi de Girona ha estat de 30'22 pessetes, mentre a l'Estat Espanyol la mitjana era només de 25 pessetes. La Campanya contra la Fam és de les que recullen més diners, després de la del Dia de les Missions.

M. Caballé

L'església de Sant Nicolau serà secularitzada

GIRONA.— L'alcalde de Girona, Joaquim Nadal i Farreras, ha anunciat la secularització definitiva de l'església romànica de Sant Nicolau, situada enfront de la de Sant Pere de Galligants. Aquesta església ja havia estat venuda amb motiu de la Llei de Desamortització de Mendizábal a mitjans del segle passat.

Precisament el seu últim propietari fou el pare del propi alcalde actual qui l'any 1936 la traspassà a l'ajuntament. Després de la guerra civil es procedí a la seva restauració ja que havia quedat molt deteriorada. La restauració fou tan intensa que gairebé es desfigurà la seva fesonomia popular.

Tot seguit s'hi començaren a celebrar algunes misses, organitzades pel propi ajuntament amb motiu de certes festivitats, com el Patró de la policia municipal, casaments, etc. Amb tot, ja l'estiu passat es decidí suprimir aquests actes de manera que el mateix alcalde ha manifestat en un ple recent que "ni el meu germà no s'hi pogué casar pel setembre, com hauria volgut".



Vista de l'absis de l'església de Sant Nicolau, construïda al segle XII sobre un antic cementiri paleo-cristià. Té forma de creu llatina i un bonic cimbori.

Ara, doncs, l'església ja ha estat tancada al culte, retirats els bancs i altres objectes sagrats. S'està pre-

parant per a incloure-la en la guia de museus i monuments oberts als turistes que visitin Girona.

PENSANT-HO BÉ

"Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era"

Habitem el planeta Terra, foguejat per l'astre sol i, terra seca, fa pols. L'home fet i pastat del fang de la terra, aixeca polsegues. A més, pesa sobre tots nosaltres allò de: "Pols ets i en pols en tornaràs", i és clar, amb tants d'anys i amb tanta colla de gent, el món sencer és una gran polsegada.

Hi ha camins polsosos que porten a llocs molt bonics; si hom vol arribar-hi no té altre remei que empassar-se pols. La vida és un d'aquests camins.

La pols és traïdora. Amb una escletxa de no res, en té prou per ficar-se per tot arreu; entra sense fer soroll, es posa sobre tot i, meravellosament, amb les portes tancades, es multiplica per cent. Si fos savi, i tingués l'instrumental adequat, m'agradaria esbrinar el recorregut i la identitat de la pols que, cada dia, s'entaula a la taula del meu despatx. Arreu hi ha una guerra declarada contra la pols: plomalls, espolsadors, aspiradors, bufecs i bufades. Inútil. La victòria mai no és total. I, a les vint-i-quatre hores, derrota segura. Res, que la pols ens acompanya sempre, i com més moviment i bullit hi ha en el món, més polseguera, i com més mort i destrucció, més pols.

A mesura que els treballs agrícoles s'han mecanitzat, i s'han establert indústries amb eres quadrículades, sitges i graners, l'era, la plaça particular de cada masia, ha perdut el seu protagonisme i la seva poesia. L'era, era la palestra on se celebrava la vida del camp: s'hi treballava, s'hi discutia, s'hi cantava, s'hi ballava i, tot esventant la collita amb la força de girar i la força d'esventar, se separava el gra de la palla (cosa molt significativa i important en tots els ordres de la vida). Aquelles eres espaïses, enrajolades o empedrades, on es batten les messes, eren com una fornall a l'aire lliure en les que el foc de la vida treballava els fruits de la terra i els fills de la terra. Veieu, aquella pols i aquella polsaguera no eren de mort, sinó de vida.

La vida és polsegosa, amics. La vida és

com una gran era. El batre i el garbellar per heure'n el pa de cada dia, és un mai acabar. Vatua el món, quina batuda! Tota persona s'hi bat i hi bat el seu viure. També s'hi balla i la ballem, i hi ha moments que no sabem qui toca la música. La persona no és mai una vida en atur. Només la mort és l'aturada total i irreversible. Batre's i batre, sense deixar-se abatere mai del tot, és el nostre pa de cada dia. Ningú té dret a renunciar a ser el pal de paller del seu propi viure.

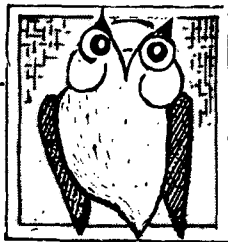
El mal és que ens fem la pols els uns als altres, i se'ns fica al cor i als ulls, i tot esdevé enfosquit i enrarrit. Hi ha a qui li arriba, hi ha qui se la busca, hi ha qui es fica tossudament on no el demanen i no escarmenta mai del tot, ni que en surti empolsat, escaldat i àdhuc fustigat. Tanta és la força del xafardejar i maneflejar.

Dídim d'Alexandria deia que "la veu humana és una música per a l'orella humana", però, sovint, al llarg d'una conversa hi ha mots, que generalment no vénen a tomb, dits tan ardidament que semblen trets de fusell, que eixorden i empoleguen l'aire, sense altra finalitat que donar capot a l'adversari. En les nostres discussions, de jaient ben llatí, tots tenim la pruija de provar fins l'evidència els nostres punts de vista. L'evidència, però, amb tanta polseguera esdevé més difícil. No sabem parlar si no és ofenosament i picardiosament. Manoi, quin envitricollat de mil dimonis!

Ep, nois! Primer: qui no vulgui pols, que no vagi a l'era. Segon: si vas a l'era, que sigui per recollir-ne el bon gra. Tercer: vés-hi obert al diàleg i al treball en equip.

Malauradament, moltes vegades, mirat i remirat, i després de tenir enjòlit a mig món, quan el vent s'ha emportat la pols i amuntegat la palla, malgrat escorcollar fins als racons del cor i de l'esperit, no es troba ni un grapat de bona grana. I, ¿per a què tanta pols i tanta palla?

Xesc Soliu



REGALEU UNA VIDA

Es a les nostres mans
decidir una cosa tan
important com és la vida
humana.

Gràcies a aportacions de
persones com Vós s'estan
finançant més de 500 projectes de
desenvolupament, un dels més cabdals
és dut a terme i dirigit per Vicenç Ferrer a l'Índia.
Escriviu-nos i us explicarem com amb pocs diners es pot
fer un miracle per vèncer la fam, la malaltia i la misèria.

Ajuda
en
Acció

Nom

Domicili

Ciutat

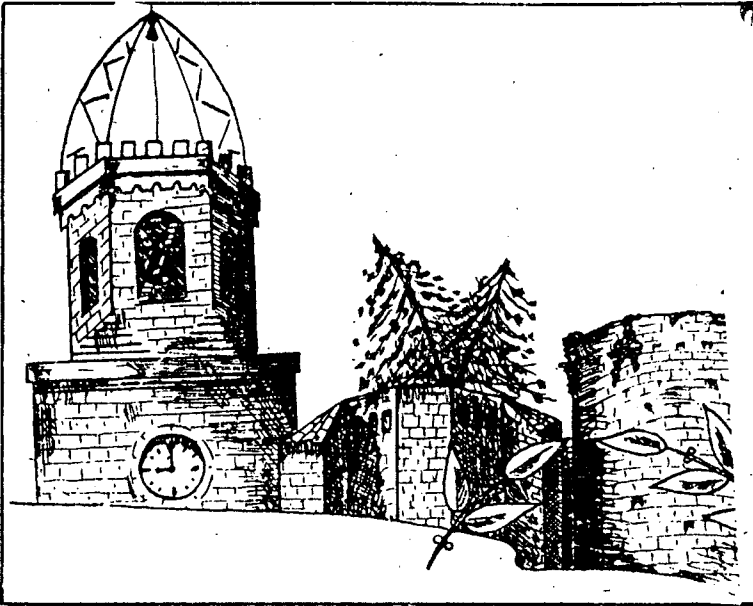
C/ Bertrán, 42 Barcelona-23 Telf. 212 47 99
Declarada d'UTILITAT PÚBLICA.

URGELL

125 anys de presència de
les Claretianes a Tremp

TREMP.— Les religioses de Maria Immaculada Missioneres Claretianes celebren enguany els seus 125 anys de presència religiosa i educativa a la ciutat de Tremp, capital de la Conca. El dia 13 de juny participaren en una Eucaristia d'acció de gràcies i al vespre, en el col·legi, l'Orfeó de Tremp oferí un concert.

Les Missioneres Claretianes arribaren a Tremp el dia 11 de juny de 1859. El seu Fundador, sant Antoni Maria Claret, havia trepitjat gairebé tots els camins de Catalunya complint el seu deure missioner. Quan és a Cuba sap valorar les virtuts de la dona catalana i en crida un grup per a posar els fonaments de la Congregació de Maria Immaculada consagrades a l'educació de la joventut femenina. L'ànima d'aquest grup és la religiosa Maria Antònia París. Mossèn Claret és molt amic del Bisbe d'Urgell, Mons. Josep Caixal, director espiritual de la M. Antònia. Els dos bisbes aviat es posaren d'acord per a bastir la primera casa religiosa de la nova Congregació a Espanya. Les escollides per a realitzar la primera fundació a Espanya surten de Cuba el dia 6 d'abril del 1859 i l'11 de juny arriben a Tremp. El dia 13 el bisbe Caixal beneí la capella de la casa provisional de les religioses. Aviat obriren les primeres aules i l'any 1861 ja funcionava un internat. Des del 1939 preparen noies per al Batxillerat i Comerç. Actualment el col·legi "Maria Immaculada" acull tres cicles d'ensenyament: mater-



nal, preescolar i E.G.B., amb un total de 364 alumnes ateses per una comunitat de 19 religioses. En el mateix centre també hi ha una residència amb 28 alumnes que fan estudis de B.U.P., C.O.U. o F.P. al col·legi diocesà "Pius XII" de la mateixa ciutat.

Pelegrinatge diocesà a Lourdes

Els dies 4, 5 i 6 de juny ha tingut lloc el VI Pelegrinatge diocesà d'Urgell a Lourdes. Organitzat per l'Hospitalitat diocesana de la Mare de Déu, de Lourdes, hi han participat 370 devots, entre els quals hi havia 26 malalts assistits per 30

infermeres i 8 porta-lliteres. Els Sr. Bisbe presidí els actes principals del pelegrinatge, i l'acompanyaven 8 preveres i 3 religiosos. Cal ressaltar l'esperit de servei d'infermeres i porta-lliteres particularment en uns dies de climatologia adversa —pluges i freds— que arribà a ocasionar molèsties greus, fins i tot la supressió d'algun acte. Tothom, però, ha retornat a casa amb el bon record d'uns dies vicuts amb companyerisme i fe. L'ànima d'aquests actes és Mn. Francesc Sabaté, resident a Agramunt i Consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu.

Antoni Mirabet

SOLSONA

144 nois i noies han rebut el Sagrament de la Confirmació

A Tàrrrega ha bufat l'Esperit

TARRAGONA.— Sí; a Tàrrrega ha bufat l'Esperit amb força, amb valentia i decisió. Ni més ni menys que 188 joves (nois i noies) entre catorze i divuit anys, després d'una acurada i densa catequesi s'han determinat a fer el pas definitiu que els incardina a l'assemblea dels creients a través del Sagrament de la Confirmació.

Degut al gran nombre de joves, es féu en dues tongades. Els divendres dies 15 i 22 de juny.

L'església parroquial plena de gom a gom cada divendres, se sentia —amb raó— ben cofoia i joisa de celebrar l'acollida d'aquesta jovenalla, germans nostres en la fe, dins la Comunitat Cristiana de Tàrrrega.

El que signa aquest comentari confessa que sempre que veu la imatge de la Verge M.^a de l'Alba, presidint amb esplendor el nostre primer temple, resta captivat de la seva serenitat, bellesa i somriures celestials. Doncs bé, jo diria que en aquestes ocasions se li accentuaren molt més semblants formosos que, al cap i a la fi, són tant pròpies d'una mare que resta orgullosa quan es veu rodejada dels seus fills.

Presidí la cerimònia i administrà el Sagrament al bisbe de la diòcesi solsonina, monsenyor Miquel Moncadas i Noguera acompanyat dels sacerdots i religiosos de la ciutat.

En l'homilia de les dues celebracions recordà als confirmands la seva identitat i el compromís seriós que a partir d'aquell moment adquirien, però que amb la força de l'Esperit podrien portar a terme i donar testimoni del pas, que lliurement, amb decisió i valentia juvenil havien decidit donar.

Fou realment emotiu el moment de la recepció del Sagrament. Una filera llarguíssima de nois i noies acompanyats de llurs padrins s'acostaven al presbiteri perquè el bisbe els confirmés en la fe. El Pastor anava repetint, un darrera l'altre, la fórmula pròpia del ritual. El noi, la noia ja estava confirmat!

Continuà l'Eucaristia. En acabar, el bisbe donà els darrers consells a tota aquella tropa de joventut enardida amb el foc de l'Esperit i els acomiadà amb la seva benedicció paternal. La celebració havia acabat.

g. Carles M.^a Lloig o. carm.

El monjo Gerbert, Silvestre II, a Catalunya

Recentment ha aparegut a les llibreries la reimpressió d'un dels llibres, sens dubte més importants, per al coneixement de l'estat de la ciència a l'àmbit de la Marca Hispànica, en els segles X i XI, just en el moment en què es començava a perfilar la personalitat de Catalunya. Ens referim a l'Assaig d'Història de les idees físiques i matemàtiques a la Catalunya Medieval, del Dr. Josep Maria Millàs i Vallicrosa. El llibre és el resultat de la primera empena investigadora del seu autor i li merescué el premi del tercer concurs de Memòries Patxot, l'any 1924. El Dr. Millàs comptava tot just vint-i-set anys i l'any següent guanyava per unanimitat una càtedra universitària, que li seria regatejada.

L'Assaig no va ser publicat fins l'any 1931 i fou rebut amb admiració, com una obra cabdal, que aportava noves llums a unes matèries encara poc estudiades. A l'atractiu del tema de fons, centrat en la ciència de Ripoll i en el seu Scriptorium, hi sobresurt l'atractiu i gairebé llegendària figura del monjo Gerbert d'Aurillac que en el tombant de l'any mil era elegit Papa. Gerbert vingué a Catalunya atret per l'estudi de les ciències físico-matemàtiques i la seva atenció es va fixar bàsicament en els fons bibliogràfics del Monestir ripollès, "far lluminós que ens aclareix tota la ruta cultural seguida per Catalunya en aquests segles".

L'estada a Catalunya de Gerbert, va emmarcar-se per dues ambaixades. La primera, la del comte Borrell de Barcelona, que viatjà al centre de França, a cercar la seva muller Ledgarda, filla del comte Ramon de Roergue. Era l'any 967. En aquesta oportunitat el comte Borrell visità en qualitat de Romeu el famós monestir d'Aurillac, on l'abat li preguntà pels bons coneixedors de les

ciències a la Marca Hispànica i li pregà que s'endugués un jove monjo, anomenat Gerbert, per tal que fos instruït en el coneixement de la física, les matemàtiques i l'art de la música. Gerbert havia nascut en una data indeterminada entre els anys 941 i 945, comptava, doncs, entre 22 i 25 anys d'edat. El comte Borrell, amatent al prec de l'abat, el va acceptar i de retorn a la Marca el confià al bisbe Ató, de Vic.

La segona s'esdevingué quan feia ja gairebé tres anys que Gerbert estava estudiant amb gran aprofitament al cenobi de Ripoll. Aviat aprengué la ciència que li havien ensenyat els homes d'aquí i la que li oferien els manuscrits del Scriptorium. Havia donat mostres de brillant intel·ligència i establert relacions de cordial amistat no solament amb Ató, sinó amb Miró Bonfill, més tard bisbe de Girona, Llobet, de Barcelona, i Guarí, també elegit després abat de Cuixà. L'ambaixada aquesta vegada estava constituïda pel comte Borrell i el bisbe Ató, els quals, acompanyats pel monjo Gerbert, anaven a Roma a pregar davant la tomba dels Apòstols, a la vegada, segons sembla, que per demanar al Papa que elevés a metropolitana la seu de Vic. Al Papa no li passaren desapercebut "ni el talent ni el desig d'aprendre de Gerbert" i així ho féu saber a l'emperador Otó I, aconseguí retenir a Gerbert per tal que ensenyés matemàtica i música a Itàlia. Així, l'alumne aprofità de la Marca Hispànica començava a exercir el seu mestratge a Itàlia.

Esperit inquiet, però, el veiem dos anys més tard a Reims (any 972), on ensenya matemàtiques i música a l'ardiaca Garannus, mentre ell

aprenia lògica. Va tenir com a alumnes el futur rei de França, Robert el Pietós, i l'emperador Otó II li confià l'educació del seu fill, futur Otó III. Deu anys més tard Gerbert es nomena abat de Bobbio, al cor dels Apenins. La seva vida passà per moltes vicissituds i en un moment determinat ha de demanar refugi al que havia estat el seu alumne, Otó III. Amb l'ajuda d'aquest l'any 998 obté el nomenament d'arquebisbe de Ravenna i un any més tard, a la mort de Gregori V, és elevat al tron pontifici amb el nom de Silvestre II. Som a l'any 999 i és la primera vegada que un francès seu a la cadira de Pere.

La seva política com a Papa va ser la d'unir el món cristià enfront del perill musulmà i afavorir el naixement de noves nacions catòliques, però Silvestre II impressionà els seus contemporanis sobretot per la seva personalitat i el seu saber. S'ha dit que ell va ser qui va introduir les xifres àrabiques al món occidental, que va perfeccionar un instrument musical tan important com l'orgue, que va inventar astrolabis per a les observacions marines i que va construir el primer rellotge de pesos. La seva fama després de mort fou considerable. Alguns fins i tot el consideraren posseïdor de ressorts màgics.

Va morir a Roma quan encara no havia complert seixanta anys. Era un Papa que s'havia format a la Marca Hispànica i sempre havia atès amb interès les coses d'aquesta terra. Elegit Papa va resoldre amb intel·ligent prudència els problemes que d'aquí li foren plantejats.

La Història l'ha reconegut com un monjo d'una gran saviesa i com el Papa de "l'any mil".

Josep Maria Mas i Solench

Els seminaristes de les diòcesis catalanes s'aplegaren a Vilaller, a l'Alta Ribagorça, i tractaren de donar resposta a aquest lema:



“Fer Església a Catalunya, des dels joves i amb els joves”



VILALLER.— Al Seminari d'estiu de Vilaller (Alta Ribagorça) s'ha celebrat la trobada de seminaristes de les diòcesis catalanes. Aquest nou encontre, que pot qualificar-se d'històric en l'Església a Catalunya, ha reunit vora de 40 alumnes dels seminaris de Barcelona, Lleida, Girona, Tarragona, Vic i La Seu d'Urgell. La iniciativa dels seminaristes de Catalunya d'aplegar-se en uns dies de convivència va sorgir de la jornada de seminaris que es va celebrar el febrer propassat.

El lema de la trobada ha estat: “Com fem església a Catalunya, des dels joves amb els joves?” i ha comptat amb la presentació de mossèn Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona i consiliari de la JOBAC. En un treball de grups, els seminaristes de les diferents diòcesis han posat en comú la síntesi de les seves arrels vocacionals, les seves diverses tasques pastorals i les principals dificultats i aspectes positius que en elles es troben. Ha quedat palesa la importància de les arrels cristianes (família, escola...) en el desvetllament vocacional i la incidència del testimoni d'un prevere o d'un grup concret en la creixença i la formulació de la vocació.

Preferència pel món juvenil

Tot i que els camps d'acció pastoral dels seminaristes són

diversos, hi ha una preferència de dedicació al món juvenil: animació litúrgica a les parròquies, monitors de grups de joves, d'esplais, assessors de moviments especialitzats (Ho-

ra 3, JOC, JOBAC, MIJAC, MUEC...) catequistes, especialment de confirmació, etc.

Les dificultats en la tasca pastoral són tant d'ordre social i ambiental (línia de les parrò-

quies, apatia, connexió immigrants i nadius) i personals (tensió estudi-pastoral, risc de l'activisme, etc.). S'han subratllat també, però, molts aspectes positius en la vida dels

seminaristes d'avui: vitalitat de noves iniciatives pastorals (paques joves, trobades, moviments...), el suport de companys i preveres, unes relacions humanes més plurals i enriquidores, etc.

En una segona part, s'ha fet una relació de la pròpia vida a la llum de la història de la salvació, tot remarcant la principalitat de l'experiència de Déu, manifestada en testimonis i signes concrets. Hom ha parlat de la necessitat de viure cada vegada més la vocació amb un equilibri de la pregària, la reflexió, l'estudi, l'activitat pastoral i l'obertura al món.

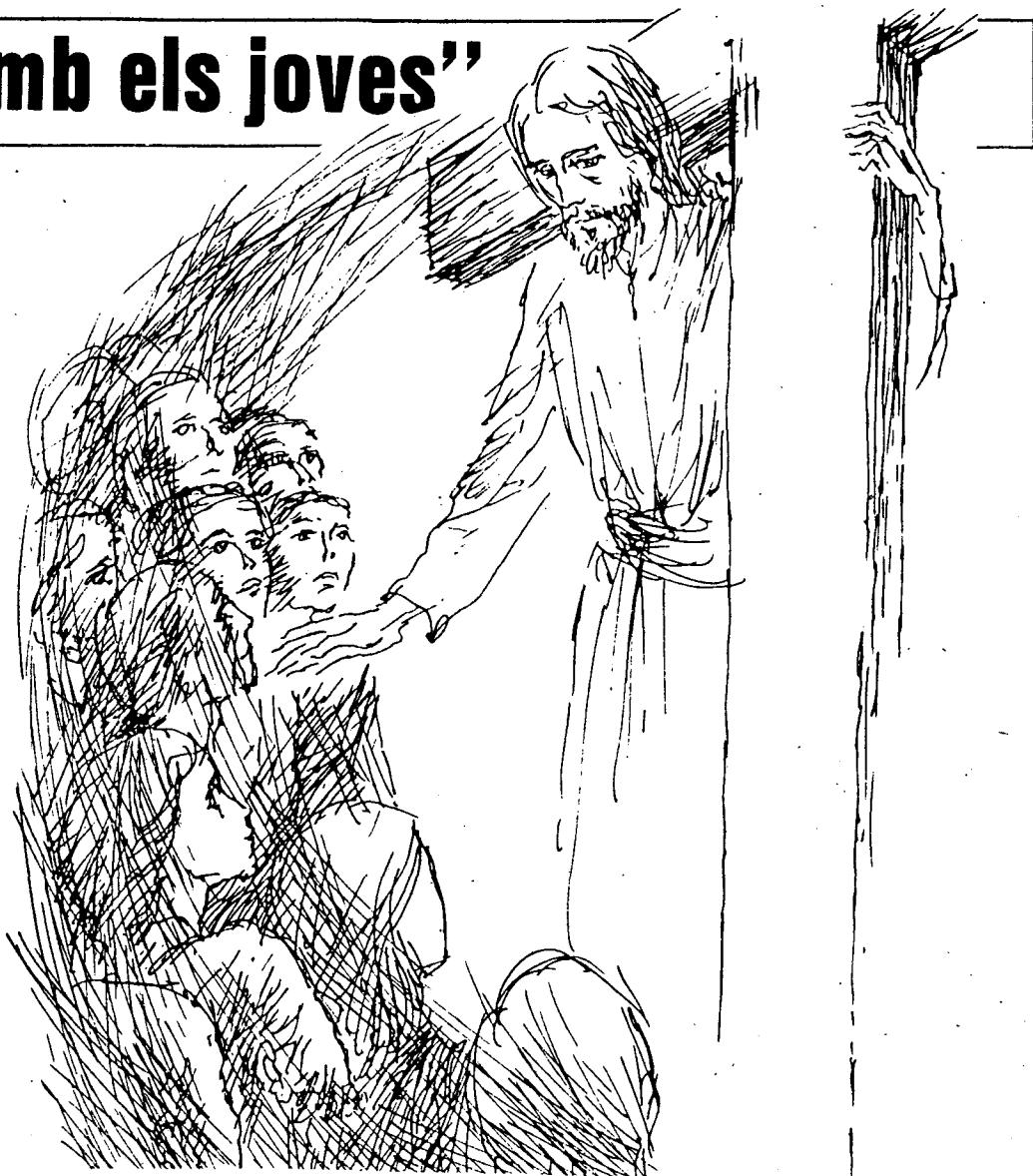
Vertebració harmoniosa

La trobada a Vilaller ha estat una mostra d'aquesta vertebració harmoniosa perquè durant quatre dies s'ha fet compatible el treball i la reflexió amb la pregària, la convivència amical, l'esport, les excursions i la festa.

L'experiència ha estat prou positiva com perquè s'hagi acordat de repetir-la l'any vinent a Tarragona.

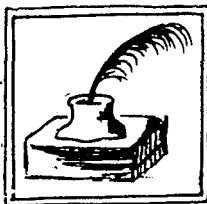
Simultàniament s'ha celebrat també a Vilaller una trobada de superiors de seminaris, presidida per mossèn Joan Batlles, Vicari Episcopal de Barcelona, que ha tingut alguns actes comuns amb la trobada de seminaristes, en un clima de gran germanor i amistat.

Jaume Aymar



IMPROMPTU

Volia que el recordessin



Penso en aquell home que no vaig conèixer, però que és com si el conegués de tant que vaig sentir-ne parlar en altre temps.

Era un home sense cap mena de cultura. Però amb un instint i una voluntat de treball, de posseir, de poder, de creure que les dificultats només es resolen amb diners. Va fer-se ric. I es va envanir.

Un dia es despertà malhumorat. Havia somiat que la mort se li acostava... que ho deixaria tot, que quan ell no hi fos ningú no es recordaria d'ell... Això el preocupà molt. Sobretot això que ningú no es recordaria d'ell...

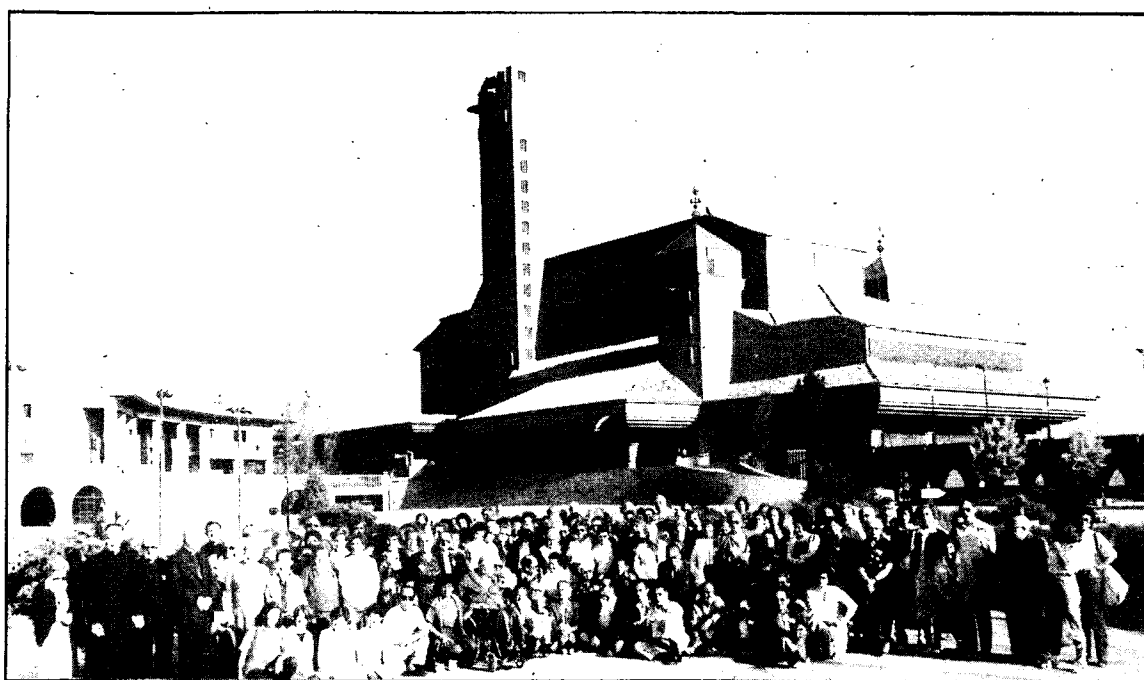
Després de pensar-hi molt, va trobar la solució: es presentà a l'estudi d'un escultor de fama i va encarregar-li el seu retrat a mida natural i esculpit en marbre.

Quan va tenir la seva estàtua, va col·locar-la damunt d'un pedestal en el qual hi havia gravat el seu nom i cognom, fins i tot el motiu com era conegut. Així no hi faltaria res perquè el recordessin...

—Els meus fills—deia—, no me'n farien cap de monument... doncs me l'he fet jo!

I allí, al mateix lloc, continua lluint la seva estàtua, contra vents i tempestes, des de fa més de seixanta anys, respectat fins i tot per la revolució, que el prengué per quelcom decoratiu, i ni va molestar-se pel seu “curriculum vitae”.

Oriol Camps



Desde Lleida a Lurdes, per Torreciudad

LLEIDA.— Un nombrós grup de 180 lleidatans, amb monsenyor Malla i Call al capdavant, pelegrinà recentment a Lurdes, aturant-se al Santuari de Torreciudad, on se celebrà la Missa. La RUTA MARIANA que uneix el Pilar amb Torreciudad i Lurdes ofereix així un poderós atractiu espiritual i, secundàriament, un gran interès artístic i paisatgístic.

BARCELONA

A Terrassa tingué lloc un concert "ecumènic"

TERRASSA.— Fa poc, tingué lloc a l'església Bethel de la ciutat de Terrassa, un concert a càrrec de la coral "Mögeldorfer Kantorei" de Nuremberg.

He d'agrair a l'Església Evangélica de Terrassa, i especialment al pastor David Muniesa, que m'invitessin a aquest acte, juntament amb altres membres de l'Església Catòlica terrassenca.

¿Impressions? Moltes i difícils d'explicar.

El concert va ésser emmarcat en un pla religiós i ecumènic. L'acte va començar amb una pregària, i precisament es tractava d'una oració dirigida conjuntament per un pastor evangèlic i un sacerdot catòlic, i participada per fidels luterans —els que venien d'Alemanya—, evangelistes —els que ens acompanyaven al seu temple—, i catòlics —els invitats. No hi faltà la representació de l'Església espanyola reformada episcopal, en la persona del Rev. Gabriel Amat, de Sabadell.

A continuació, el concert a càrrec de 85 cantors que varen interpretar melodies de Bruckner, Brahms, Reger, Mendelssohn i Kaminski.

I no puc oblidar el sopar de germanor amb varietat de llum i cant, acabant amb un apoteòsic "Hora dels Adéus", cantat en diferents llengües, però amb un sol pensament: el de la unitat i pau.

M'atreveiria a dir que tot l'en-



Luterans, evangelistes i catòlics s'uniren en la pregària en els prolegòmens de l'acte

contre em va frapar.

Si cal ser sincer —és bo ser-ho—, he de dir que tot va ser com un agradable i meravellós somni. Un somni d'un començament d'estiu, més ben dit, d'una primavera d'unitat i d'optimisme.

Vareig aprendre molt en aquesta trobada.

Primer de tot la comprensió del poble germànic vers els catalans.

Quan arribà el moment d'iniciar la pregària, no sabia si parlar en català o castellà. Em sembla que a Catalunya cal parlar en català, però, m'entendran els alemanys? És més fàcil que compreguin el castellà que el català. Després de dubtar, decidí tirar pel dret: Vaig dir quatre paraules en castellà, i tot seguit, amb por i recança, vareig predicar en català. La meua sorpresa va ser immensa

quan en començar el concert, un dels cantaires de la coral de Nuremberg ens saludà amb un català correcte, i va fer la introducció a cada una de les cançons, també en català. ¿Una bona lliçó, oi?

També vaig aprendre a estimar més la música.

¿Va ésser perfecte l'interpretació musical?

Confesso que no hi entenc

massa en aquest art, però a l'auditori hi havia gent molt entesa que m'assegurà que el concert tenia qualitat, així m'ho explicà en Joan, el director del Cor Montserrat, fent-me veure que Alemanya és un poble culte on agrada la música: escoltar-la i interpretar-la.

En Joan Casals em recordà que es tractava d'una coral parroquial: això té molt de mèrit. Tant de bo els "cors" de les nostres misses s'hi assemblesin una mica.

Mentre sopavem —els àpats sempre agermanen—, ens explicaren els nostres amics alemanys, i amb un correcte català, que la fundació d'aquesta coral havia dignificat el culte luterà. Sembla que els ritus protestants són freds i racionals, amb comparació del sentiment i la bellesa de la litúrgia catòlica. Doncs, bé, la parròquia on actuen els "Mögeldorfer Kantorei" es troba més concorreguda de fidels que abans de la formació del "cor". Un bon exemple per les Esglésies catòliques que no cultiven degudament l'art musical.

¿Em permeteu una darrera impressió?

L'ecumenisme a Terrassa avança. La celebració del cinquè centenari de Luter fou una embranzida forta. Esperem que un dia, no molt llunyà tots poguem dir: Hi ha un sol ramat —l'única Església de Crist—, i un sol Pastor.

Andreu Pasqual

"La societat catalana ha de fixar el seu model d'Universitat"

Cloenda del curs acadèmic al Col·legi Major Monterols

BARCELONA.— "La societat catalana ha de reflexionar sobre els objectius que pretén aconseguir amb la universitat, perquè aquesta pugui servir la societat d'una manera eficaç i constructiva", ha manifestat el Dr. Martí Recober, Director Gral. d'Ensenyament Universitari de la Generalitat, en el seu breu parlament de clausura del Curs Acadèmic 83-84 al Col·legi Major Monterols.

En la seva intervenció, el Dr. Joan de Dou, director del Col·legi Major Monterols, parlà del treball professional i d'un dels mals que pateix la societat: l'atur. "D'aquesta malaltia social tots en som responsables, ningú no pot eludir aquesta responsabilitat, la solució no pot sortir dels que pateixen aquesta situació. El treball genera treball, i el que realment engendra atur i empobreix és la tasca mal feta dels que pensen que la seva ocupació professional és un privilegi merescut del qual no han de passar comptes". Posteriorment comentà com aquesta responsabilitat també ha d'ésser assu-

mida pels universitaris. "Els universitaris són els que han de donar solucions, entenent en primer lloc el treball com un servei. Ja que si les solucions no surten de la universitat, no tindria sentit tanta preparació científica assimilada durant els anys d'estudi".

El Dr. de Dou resumí els objectius que Monterols pretén ensenyar i comunicar amb unes paraules de monsenyor Escrivà de Balaguer, Fundador de l'Opus Dei i d'aquesta institució universitària catalana. "L'objectiu únic de l'Opus Dei ha estat sempre aquest: contribuir que hi hagi enmig del món, de les realitats i afanyes seculars, homes i dones de totes les races i condicions socials, que procuren estimar i servir Déu i els altres homes en el treball ordinari i per mitjà d'ell.

Finalment anuncià que les VIII Jornades de Col·legis Majors d'Espanya, tindran lloc aquest any a Barcelona, en les quals participaran uns doscents directius de Col·legis Majors. Al mateix temps dema-

nà la col·laboració als universitaris i autoritats acadèmiques catalanes, perquè sigui aquesta una ocasió de transmetre els valors culturals de Catalunya als que desenvolupen aquest tipus de treball a les universitats d'Espanya.

La Lliçó Magistral titulada "Ciències Socials i Judicis de valor", fou pronunciada per Josep Maria Alsina i Roca, Professor Agregat d'Ètica i Sociologia de la Universitat de Barcelona, que tractà sobre l'evolució de la sociologia al llarg del S. XX i la seva influència a la jerarquia de valors socials.

Durant l'acte, s'imposaren Beques d'Honor al Sr. Antoni Anzizu, Degà de l'Illustre Col·legi de Procuradors de Barcelona; Sr. Joan Bilbao, Director General de la "Caixa d'Estalvis de Catalunya"; Sr. Francesc Marsà, Catedràtic de Gramàtica General de Llengua Espanyola; Sr. Salvador Claramunt, Degà de la Facultat de Geografia i Història, i Sr. Francesc Canals, Catedràtic de Metafísica de la Universitat de Barcelona.



Assistieron sesenta superiores a su III Asamblea

Les religioses sanitàries de

Catalunya analitzaren llurs problemes

BARCELONA.— Amb l'assistència del cardenal-arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany, es clausurà la III Assemblea de Religioses Sanitàries de Catalunya que se celebrà a la Residència "Mater Salvatoris" del Tibidabo.

Diades d'estudi i reflexió referents a la problemàtica actual en el món sanitari i la seva incidència en la vida religiosa. Hi han participat seixanta Superiores Majors i diversos Instituts religiosos.

Hi foren presents el bisbe de Girona, monsenyor Jaume

Camprodón i el Director General de Sanitat de la Generalitat de Catalunya doctor Xavier Trias i Vidal de Llabotera, i altres especialistes en les diverses matèries que afecten a l'evolució i actualització de la vida religiosa sanitària a Catalunya.

S'elegí la nova Junta que ha de regir els destins de la Delegació de FERS a Catalunya durant el vinent trienni.

F.E.R.S. Nacional fou representada per la mare Joaquina Vilà i sor Encarnación Orden, Vocal i Secretària de l'entitat.

TORTOSA

400 tortosins peregrinaren a Lourdes

TORTOSA. — Com cada any, la Diòcesi de Tortosa ha fet el seu Pelegrinatge amb Malalts a Lourdes, presidits pel senyor Bisbe, del 18 al 23 de juny. Amb tren especial, amb sortida des de BENICARLO, els gairebé 400 pelegrins han viscut durant cinc dies l'extraordinària experiència de participar plenament en el què és i significa Lourdes: quelcom per viure-lo personalment i gaudir-lo intensament.

L'augment de pelegrins d'any en any demostra que Lourdes contagia entusiasme espiritual.

Beneïda l'ermita de Santa Maria del Montsià

AMPOSTA. — Fa poc s'ha celebrat la Festa de la inauguració i benedicció de l'ermita de Santa Maria del Montsià. És aquesta una nova advocació amb que la Mare de Déu serà venerada al nostre bisbat, concretament en aquesta ermita d'Amposta. L'ermita, construïda en els terrenys del nou monestir de Carmelites Descalces ha estat cedida generosament per la comunitat parroquial d'Amposta, com un reconeixement agraït de la bona rebuda que els han fet i un símbol de la seva oculta missió en aquestes terres.

Els ampostins van fer una gran festa. Que aquesta nova advocació faci créixer en el cor de tots l'amor i la devoció a la Verge Maria.

Trobada dels equips de la Mare de Déu

L'ALDEA. — El diumenge 17 de juny, 61 matrimonis dels Equips de la Mare de Déu celebraren la trobada de fi de curs a l'ermita de la Mare de Déu de l'Aldea. El Sr. Bisbe presidí l'Eucaristia. Durant aquesta trobada s'acomia com a responsable del Sector el matrimoni Valldepérez-Coma, de Tortosa, i fou elegit el nou matrimoni responsable. Per al nou trienni farà aquest servei als Equips, el matrimoni Reverté-Simó, d'Amposta.

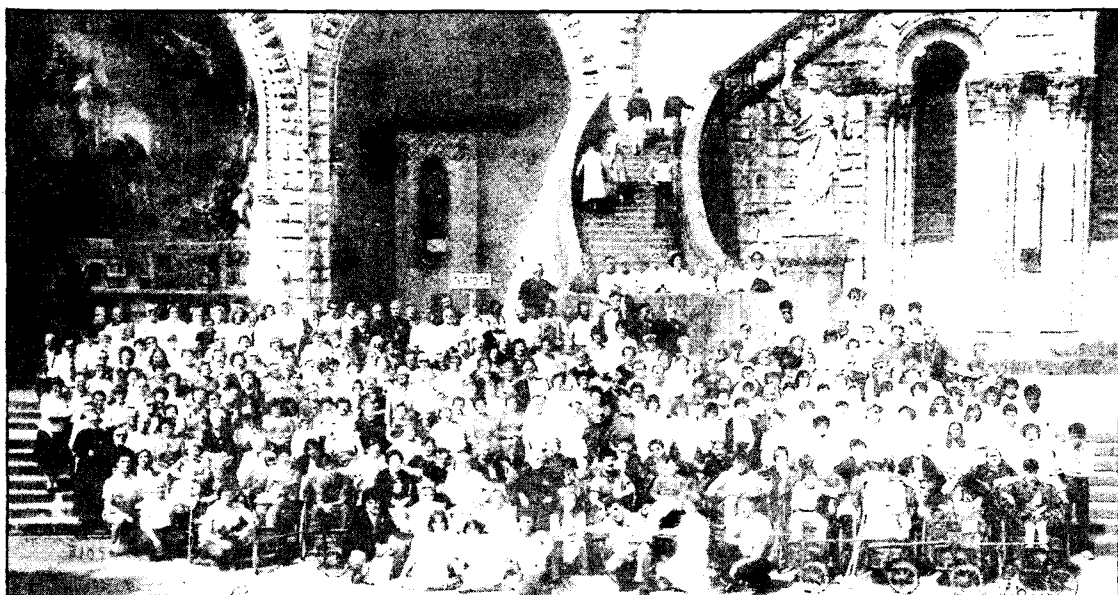
El dilluns, dia 18, es reuniren a l'Ermita de Mig Camí de Tortosa els consiliaris dels Equips. La seva reunió, presidida també pel Sr. Bisbe, fou de revisió de la marxa dels Equips. Compartiren el dinar amb els consiliaris els matrimonis Valldepérez-Coma i Reverté-Simó, responsables sortints i entrants.

El moviment de joventut prepara una trobada per l'agost

ALCANAR. — El 23 de juny s'han reunit a l'ermita del Remei d'Alcanar els responsables del Moviment Diocesà de Joventut. L'objecte d'aquesta trobada ha estat el preparar un qüestionari per la revisió de la marxa del Moviment de Joventut a les diferents Parròquies, programar les activitats per a l'estiu i molt concretament, l'organització d'una atrobada per al pròxim mes d'agost. El Vicari Episcopal per l'Apostolat dels Seglars ha participat també en aquesta reunió.

Romeria de la Terra Alta a la Fontcalda

GANDESA. — El dia 10 de juny, festa de la Pentecosta, totes les Parròquies de la TERRA ALTA realitzaren la seva XI Romeria Comarcal a la Fontcalda, que aquest any s'emmarcà en el fet de la clausura de l'Any Sant de la Redempció. Més de 500 fidels es reuniren per celebrar l'Eucaristia, que fou presidida per Mn. F. Ciuraneta, Vicari Episcopal per l'Apostolat dels Seglars. També al llarg de tot el dia, 32 joves, dirigits per Mn. Ramon Gasulla, rector de Vilalba i Poble de Masaluca, tingueren una profitosa convivència. Aquell mateix dia el Col·legi Diocesà de la Immaculada de Tortosa acudí a la Fontcalda per guanyar el Jubileu de l'Any Sant.



TARRAGONA

L'església de Tarragona se sent missionera

TARRAGONA. — Mossèn Miquel Barbarà, Vicari Episcopal de Tarragona, amb motiu de la diada d'agermanament Església de Tarragona-Església de Bibwe, celebrada el propassat dia 8 de juliol, concedí unes declaracions al "Full Parroquial" on passa revista al que és un agermanament amb una església africana i parla de quin sentit cal donar a aquest gest. Heus ací les seves respostes:

—Per què aquest agermanament amb una Església de l'Àfrica?

—Senzillament, perquè l'Església ha de ser missionera. Aquesta afirmació tan general val per a tota l'Església i, per tant, per a tota comunitat eclesial. Les diòcesis han de ser missioneres. Totes ho han de ser. La nostra no pot pas ser una excepció. La nostra arxidiòcesi vol ser fidel a aquesta dimensió essencial. Ho vol ser de cara endins. A casa nostra mateix. I aquesta convicció, la vol demostrar també de cara enfora. L'ajut de cara enfora es pot fer de

moltes maneres. Des de l'estol de missioners, fills de la nostra terra, fins a les aportacions generals a l'Església universal.

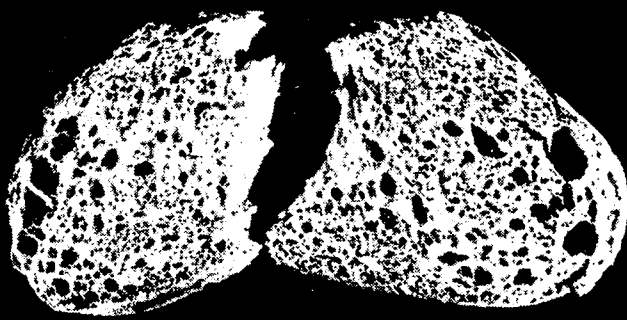
—Com s'ha concretat aquesta presència missionera de la nostra Església de Tarragona a l'Àfrica?

—Des de fa anys, aquest esperit missioner, la nostra arxidiòcesi l'ha volgut fer palès comproment-se a ajudar més en concret una parròquia d'un bisbat del Tercer Món. Ara és Bibwe, bisbat de Goma, al Zaire. L'ajuda a aquesta parròquia vol concretar i fer més visible l'esperit missioner. Però no el vol pas fer exclusiu. Vol ser un testimoni concret d'un esperit universal.

—I aquest agermanament, què comporta?

—Domar i rebre. Créixer com a Església. Anunciar el Crist. Ser més fidel a l'Evangeli. La nostra arxidiòcesi ho vol fer amb esperit evangèlic. De donar el que pugui. Però també espera rebre'n. Rebre pobrament de l'Església germana de Goma. Rebre, perquè aquesta acció concreta, a mesura que s'anirà realitzant, farà créixer l'esperit missioner a casa nostra. Això suposa el lliurament i el sacrifici de moltes persones. En primer lloc, dels que són a Bibwe. Tots valorem aquest servei. I cal que tots el fem possible. Però l'esperit missioner és tan essencial i tan universal, que encara que un dia no poguéssim fer aquest servei concret, aquest esperit no hauria de disminuir. No hi pot faltar. Ens poden mancar moltes coses concretes. Però l'esperit missioner, d'una manera a d'una altra, no pot mancar a la nostra comunitat diocesana. És missió d'Església.

L'ESGLÈSIA DE TARRAGONA A BIBWE



COMPARTIR
ES
VIDA

GUSANGIRA
NI
UBUZIMA

8 DE JULIOL DE 1984

Si som
els que
per la justícia
seran molts els que
tindran Pau.



A Catalunya les 8 diòcesis regenten 42 centres

Més de mil religiosos treballen en 300 centres per a minusvàlids

MADRID.— L'Oficina d'Estadística i Sociologia de la Conferència Episcopal ha editat una "Guia de centres i serveis de l'Església per a minusvàlids". En la qual, a més a més, de les dades de localització de cada centre o entitat, ordenats per tipus de minusvàlids i per províncies, s'ofereixen d'altres dades, com a tipus de centres, condicions d'admissió, places, personal, etc.

Aquesta "Guia" fou promoguda pel Secretariat d'Educació Especial de la Comissió Episcopal d'Ensenyança, el de Pastoral Sanitària de la Comissió Pastoral, el Departament d'Acció Social de Caritas Espanyola i la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids, que confiaren el treball a l'Oficina d'Estadística i Sociologia de l'Església, amb la qual col·laboraren en l'obtenció de dades la CONFER masculina i femenina. El treball ha consistit a aconseguir un catàleg d'obres i serveis de l'Església a minusvàlids que completi d'altres guies existents. Una dificultat ha estat definir els límits per establir quan un centre o servei és de l'Església: s'han inclòs aquells que són de la seva propietat a través dels bisbats o congregacions, o aquells en els quals se'ls encomana la gestió entesa d'una manera àmplia, no solament econòmica, i aquells, més fronterers en què existeix partici-

pació formal basada en acord a contracte amb una entitat eclesiàstica. S'han inclòs els centres i les accions estables dedicades de manera exclusiva i específica als minusvàlids i també els mixtos, és a dir, aquells la comesa dels quals no es exclusiva, però atén entre d'altres aquest sector marginat, com pot veure's, per diòcesis, en el mapa annex a aquesta informació.

Pel que fa a aquestes dades, cal tenir present que cada centre o entitat ha estat comptabilitzada una sola vegada, fins i tot en el cas que es tracta de diferents serveis dins d'un mateix complex assistencial; quan en una diòcesi només apareix una entitat es tracta de FRATER, els equips de la qual són presents en gairebé totes les diòcesis; l'elevada xifra d'entitats que apareix a Valladolid, es deu a 16 aules d'educació especial d'ASPRONA, localitzades en col·legis religiosos.

Entitats de l'Església, segons el tipus de servei

Educatius	142
Hospitalaris	46
Residencials	57
Laborals	13
Associatius i d'altres	73
Total	331

Alguns centres han pogut ser comptabilitzats més d'una vegada per englobar diversos dels serveis classificats. Els grups "associatius" s'om-

ple gairebé totalment amb els equips FRATER. En el grup "educatius" es troben també les gairebé 40 aules d'educació especial.

ASSISTÈNCIA SOCIAL

Centres i serveis per a minusvàlids per diòcesis

Albacete	4
Almería	2
Astorga	5
Àvila	6
Badajoz	6
Barbastre	1
Barcelona	19
Bilbao	8
Burgos	4
Caçis-Ceuta	2
Calahorra-La Calzada- Logronyo	5
Canàries	5
Cartagena-Múrcia	2
Ciudad Real	4
Ciudad Rodrigo	1
Còrdova	5
Còria-Càceres	3
Conca	4
Girona	4
Granada	6
Guadix-Baza	—
Huelva	1
Osca	1
Eivissa	—
Jaca	—
Jaén	1
Lleó	3
Lleida	3
Lugo	1
Madrid-Alcalà	26
Màlaga	5
Mallorca	8
Menorca	1
Mondoñedo-El Ferrol	3
Orense	4
Oriola-Alacant	3
Osma-Sòria	2
Oviedo	6
Palència	2
Pamplona-Tudela	8
Plasència	1
Salamanca	1
Sant Sebastià	9
Santander	5
Santiago de Compostela	4
Sogorb-Castelló	2
Segòvia	2
Sevilla	7
Sigüenza-Guadalajara	—
Solsona	4
Tarazona	1
Tarragona	8
Tenerife	7
Terol	3
Toledo	4
Tortosa	2
Tuy-Vigo	4
Urgell	2
València	13
Valladolid	23
Vic	3
Vitòria	3
Zamora	4
Saragossa	7
Jerez de la Frontera	2
TOTAL	292

Centres i serveis per institucions

Filles de la Caritat	52
Germans de San Joan de Déu	28
Servidores de Jesús	11
Hospitalaris del Sagrat Cor	11
Franciscans Missioneres de la I.C.	9
Franciscans de Creu Blanca	9
Mercedàries de la Caritat	6
Esclaves de la Mare de Déu dels Dolors	5
Total	146

Alguns d'aquests centres han pogut ser comptabilitzats més d'una vegada, per diversificar-se en diversos serveis. De les 65 congregacions re-

ligioses que atenen els centres, les deu ressenyades n'atenen gairebé la meitat i les dues primeres s'ocupen de gairebé la quarta part.

CASTELLÓ

L'arquebisbat argentí, demana la canonització de monsenyor Amigó

BUENOS AIRES.— La conferència Episcopal Argentina ha adreçat al Papa una carta, demanant la beatificació de monsenyor Lluís Amigó i Ferrer, bisbe de Sogorb (Castelló) i fundador dels religiosos Terciàries Caputxins i de les Terciàries Caputxines, mort l'any 1934.

Monsenyor Amigó fundà les esmentades congregacions religioses l'any 1889 a Masamagrell i Montrel (València), a fi que es dediquessin al servei de la joventut desencaminada i a l'atenció i protecció de nens i joves abandonats, preparant-los amb l'ensenyament de les Arts i Oficis. Els religiosos són actualment uns 500, dels quals a Espanya n'hi ha més de la meitat i habiten en 22 cases. El nombre de germanes és de 1.493 de les quals a Espanya n'hi ha 421 en 57 cases.

LOGRONYO

Monsenyor Alvarez: "No alimentem més la insatisfacció del que estan sadollats"

LOGRONYO.— "Si essencialment tot cristià ha d'aspirar al progrés en l'amor de Déu i del proïsme, com a veritaders deixebles de Jesús, no alimentem més la insatisfacció dels que estan sadollats. Compartim amb justícia i per amor, que no necessitem tant", ha dit el Bisbe de Logronyo, monsenyor Francisco Alvarez.

El Prelat denuncia que aquest no acostuma a ser, paradoxalment, un camí fàcil en la marxa del Poble de Déu: el cristià es deixa enxampar per les incessants necessitats que es crea, multiplica els egoismes i redueix la seva vida a una implacable lluita per tenir i gaudir més.

"El que succeeix —continua dient monsenyor Alvarez— és que no observem les característiques fonamentals de l'amor cristià: és un amor de benevolència, que vol el bé dels altres i la font del qual està en Déu Pare, primer en l'estimar; un amor gratuït i universal; un amor servicial, que se solidaritza amb les necessitats dels altres i es fa proïsme del necessitat; un amor que es manifesta en la fraternitat, vivint tothom la vida nova del cristià en l'Esperit, com a fills de Déu i cohereus de Crist; un amor sobre l'exercici del qual versarà el judici i, dins de la jerarquia dels carismes, el més excel·lent."

CANADA

Congrés missioner de la joventut a Quebec

QUEBEC. — Un Congrés Missioner de la Joventut, amb participació de representants oficials d'Espanya, Mèxic, Bolívia, Haití, Camerún, França i Bèlgica, celebra el 25è aniversari de la fundació de «Jeunesse du Monde», organització missionera de joves canadencs creada per les Obres Missionals Pontificies del Canadà. El Congrés es desenvolupa aquests dies fins el 4 d'agost i en el seu marc té lloc la reunió anual de la «Federació Internacional d'Organismes Catòlics Missioners de Joves» (FICOM). La representació espanyola ha estat encomanada a la «Confederació Missional d'Estudiants».

FILIPINAS

Missioners filipins treballen arreu del món

MANILA. — Són ja 40 els membres de l'«Associació de Missioners Seglars» de Filipines que treballen apostòlicament diverses diòcesis del país, a Venezuela i a Tanzània. L'Associació fou creada el 1975 i els seus primers missioners començaren a actuar dos anys després.

Seglars cèlibes o casats, d'entre 21 i 50 anys, poden formar part de l'Associació. Es comprometen a treballar com a missioners durant dos o tres anys, segons ho facin a Filipines o en altres continents. Diversos països d'Àsia, d'Àfrica i Llatinoamèrica han sol·licitat aquests missioners. Es recorda que el 22 de febrer del 1981, Joan Pau II, durant el seu viatge a Extrem Orient, digué: «El meu desig més gran és que les Filipines siguin la vanguarda de l'Església a Àsia».

SUISSA

El Consell Ecumènic a favor del desarmament

GINEBRA. — El Secretariat General del Consell Ecumènic de les Esglésies, el pastor Philip Potter, ha expressat públicament el seu suport a la declaració de les «potències mitges» a favor del desarmament.

Aquesta declaració subscrita inicialment per l'Índia, Mèxic, Argentina, Suècia, Grècia i Tanzània, a la qual a donat el seu suport el Govern espanyol, sol·licita el cessament dels assaigs, producció ni proliferació d'armes nuclears i dels missils i demana una sensible reducció de l'arsenal nuclear arreu del món.



A la riquíssima nació veïna, n'hi ha que han de viure al carrer

Una situació d'urgència: els nous pobres de França

PARIS. — «Es urgent, és necessari, actuar abans que ja no hi hagi remei». «És necessari fer qualsevol cosa, i ràpidament, per evitar la decadència». Aquest toc d'atenció ha estat llançat per tots els que s'han posat a favor dels que han estat batejats com «els nous pobres», creats per l'administració dels «SDF» (Sense domicili fix).

La primera urgència, és l'allotjament per a les 5.000, 8.000 o 16.000 persones que estan al carrer —el nombre no se sap exactament—. El desembre del 1983, deu anys després del primer cop del petroli que marcà l'inici de la crisi econòmica, les organitzacions caritatives, desbordades per l'afluència de sol·licituds, s'han vist obligades a resoldre sobre la marxa, a tapar forats, ja que el qui es troba sense recursos, ni domicili ni esdevinidor immediat, decaurà ràpidament i es convertirà en un irrecuperable, no solament davant la societat, sinó davant de si mateix.

Enfrontats des de sempre al problema de la pobresa, les organitzacions caritatives protestants (el Centre d'acció social protestant —CASP) i catòliques (el Socors Catòlic) són unànimes: en menys de deu anys el fenomen de la pobresa s'ha extès a França. Així es toca a fons en una societat que es creia segura. Un centre d'allotjament del CASP a París rebia fa deu anys dos o tres persones per dia. Ara en rep de 20 a 25, i durant els «ponts» arriben a 80. Segons un estudi efectuat pel Socors Catòlic durant el 1982, sobre 24.000 sol·licituds procedents de 50 províncies, el 50 per cent eren persones abans desconegudes.

Nombroses víctimes de l'atur

Quines són aquestes persones víctimes de la crisi que es dirigeixen a les organitzacions

caritatives o que són trameses a elles per assistents socials impotents davant la lentitud de l'administració?

Administrativament, segons la definició donada en una circular del 1975, unes converteix en SDF (Sense Domicili Fix) encara que posseeixi algun domicili, quan un porta menys d'un mes residint en una localitat (o en un districte de París) i que no resideix en un centre d'allotjament per a SDF dels existents —per exemple, en una barcassa de l'Exèrcit de la Salut—. Des del punt de vista de les instàncies europees és considerat com a pobre aquell que, per viure, no disposa més que de menys de la meitat del SMIG (Salari mínim garantitzat).

Més concretament, els «nous pobres» poden també ser els membres d'una família de classe mitja o modesta que vivia correctament mentre el cap de família no va perdre la col·locació. La mateixa escena es repeteix amb freqüència tràgicament: pèrdua de treball, després desnonament de l'habitatge i d'aquí, tota la resta. Frequentment l'administració és impotent, els assistents socials no disposen de mitjans d'intervenció eficaços i les persones afectades no tenen altra opció que adreçar-se a les associacions caritatives que ofereixen ajut d'urgència.

Sociològicament, segons estudi del Socors Catòlic «el pobre és majoritàriament francès. Efectivament, sobre 24.000 sol·licituds estudiades el 1982, el 83 per cent són de francesos i el 10 per cent dels estrangers són marroquins».

El 42 per cent són de famílies, el 29 per cent de dones soles amb nens, i el 28 per cent de solters. El 63 per cent d'entre aquests són joves adults de menys de 40 anys. A més,

el Socors Catòlic afirma que «les idees són diverses: la pobresa afecta a una població en la força de l'edat». Altra cosa a anotar és que l'atur és el responsable de la meitat dels casos.

Una manca d'estructures

La senyora Nicole Leguy, responsable del CASP, ha descrit amb coneixement de causa el moviment tentacular i irresistible de la pobresa en la societat francesa. «Aquest que vostè ara veu en el metro són els que caigueren primer, el 1975/1976. El metro és la última etapa per aquests exclosos de la societat que, excepte unes mil persones, no s'han marginat ells mateixos».

«Sociològicament, precisa, els primers afectats han estat els treballadors immigrants (1975) després els refugiats i els estrangers (1978), després vingueren els francesos, a continuació les dones soles amb nens (1980) i ara són els joves units vinguts de províncies o de la regió parisencas». El fracàs professional continua una corba ineludible. 1976: el treball interí, en el qual alguns són literalment «tractats com a esclaus amb inspecció dels múscles i l'edat de les genives». Després sobrevé l'atur (1980) i finalment «la medicació» i el «metro» (1983). Els responsables així poden xifrar un fenomen que s'estén en onades successives.

Què s'auria de fer per sortir en ajut d'aquests milers de persones —se suposa que a París existeixen al voltant de 8.000 vagabunds—? «Tot està per fer. Des de fa deu o quinze anys, quan encara hi havia possibilitats, no s'ha fet res, no s'ha previst res», afirma la senyora Leguy. Però la urgència es presenta cada dia com una constant en la cartera dels responsables dels centres caritatius.

NICARAGUA

Els sandinistes amenacen amb expulsar els missioners

MANAGUA. — El règim sandinista, per mitjà de Tomàs Borge, Ministre de l'Interior, ha amenaçat amb l'expulsió del país als missioners estrangers que es dediquen, segons apreciació del Govern, «a activitats contrarevolucionàries».

«Hi ha capellans estrangers, digué el Ministre, que vénen a Nicaragua per difondre missatges antisandinistes des de les troncs». Els observadors es pregunten si amb aquesta amenaça s'està obrint un nou capítol d'enfrontament del règim sandinista a l'Església. Seria molt greu aquesta mesura governativa perquè més de la meitat dels 340 sacerdots que treballen apostòlicament a Nicaragua són estrangers.

GUATEMALA

El Govern s'encarnissa contra els catòlics

MADRID. — «La repressió governativa s'acarnissa especialment contra els creients —catòlics i protestants— que a Guatemala miren de viure i compartir la seva fe cristiana, especialment a les àrees rurals del país», afirma Guatemala, en l'última edició del seu «Butlletí Internacional».

La publicació precisa «els segrestaments i assassinats de catequistes i pastors protestants, el metratllament d'un grup de religiosos el passat 26 d'octubre en el Departament de Escuintla, el segrestament del sacerdot guatemaltenc José Alfredo García, l'assassinat del seminarista Prudencio García i del sacerdot franciscà guatemaltenc Augusto Ramírez Monasterio». Tots aquests actes han tingut lloc sota la presidència del general Mejía Victores.

ESTATS UNITS Augmenta el nombre de catòlics arreu del país

LOS ANGELES. — El 22,3 per cent dels habitants dels Estats Units pertany a l'Església Catòlica. Els catòlics sumen actualment 52 milions.

L'«Anuari Catòlic», publica recentment, registra un augment de 304.000 catòlics sobre l'estadística de l'any anterior. L'arquebisbe de Los Angeles compta amb el major nombre de catòlics de tot Nord Amèrica, seguit pel de Xicago.

A ambdós arquebisbats la comunitat catòlica sobrepasa força el número de dos milions de catòlics.

Miquel Batllori, una vis interdisciplinària de la his

La història no pot ser "passatista"

—Vostè, que s'ha format en la interdisciplinarietat, ¿com pensa que hauria d'incidir aquesta dimensió en la pedagogia de la història?

—La història cada vegada tendeix a ser més àmplia. Des del segle XVIII, ha anat evolucionant, primer cap a la història de la cultura, després és la història de les institucions, i finalment cap a la història de la societat i de l'economia.

Cal que la història sigui global, és a dir, que abraçi tots els elements propis i característics de la història. Per tant, no ha de ser ni exclusivament social, ni exclusivament econòmica, política o cultural, sinó que tots aquests elements hi han d'estar combinats. Una història que exclogui positivament un d'aquests elements històrics, ja no pot ser una història veritable.

A les Universitats, hom hi ensenya la història de la política, de les institucions, de la literatura, de la filosofia, de l'art... Doncs bé, la història general de la cultura cal que consideri d'una manera unitària tots aquests ensenyaments. A l'escola secundària, caldrà fer veure també una mica tota la complexitat de la història.

—P. Batllori, per a vostè, què és la història?

—La història no pot ser "passatista", en expressió italiana, sinó que ha de considerar-se com una ciència que ens explica l'actualitat i ens emena cap el futur.

Vicens i Vives, bipolar i pluralista

—Quines evocacions li porta el nom de Jaume Vicens i Vives?

—Vicens i Vives m'evoca uns grans records. Jo tenia un any més que ell i li portava dos anys de carrera; però, més endavant, en les estades que jo feia a Barcelona, seguia molt de prop el seu procés i el seu progrés en les ciències històriques. La nostra amistat va augmentar des que coincidírem a París, l'any 1950, al IXè Congrés Internacional de Ciències Històriques. Allí, de tots els espanyols, el qui va donar el to d'home més renovador fou Vicens. No és pas que la història econòmica comencés a interessar-li en aquell moment, perquè ja la seva tesi doctoral

El P. Miquel Batllori ha visitat recentment la seva Barcelona nadiua. El gran historiador i erudit, professor de la Universitat Gregoriana de Roma és un home de gran lucidesa i d'àmplia formació que sorprèn pel seu extraordinari interès vers tot el que l'envolta.

havia versat sobre la situació social i econòmica de la ciutat de Barcelona en temps de Ferran II. Però llavors, en els moments del seu trasllat de la Universitat de Saragossa a la de Barcelona, s'inicià la creació d'una nova escola. Ell provenia d'una formació que se centrava en la història política; i la tècnica dels seus primers llibres encara era una història neopositivista. És a partir del Congrés de París, que no solament la temàtica, sinó la tècnica del treball de Vicens i Vives es renova. Ell és un home bipolar i pluralista, molt interessat

pels problemes socials i econòmics, i, d'altra banda, un autèntic historiador de mentalitat liberal. Hi ha en ell una altra bipolaritat: la del seu interès igual per la història de Catalunya i per la història de tot Espanya. Per aquesta mateixa complexitat, Vicens no fou un mestre creador d'una escola; l'escola de Vicens es projecta i es perpetua en tota una sèrie d'orientacions molt diferents les unes de les altres.

La temàtica de la història religiosa i de la història cultural tampoc no se li escapava: eren dos camps que li interessaven

per a integrar-los en una història veritablement total, perquè una història vista des d'un sol punt d'albir, serà sempre molt parcial, en el doble sentit de limitar-se a una sola parcel·la i de voler explicar-ho tot des d'un sol punt de vista.

L'Europa moderna ve de l'humanisme

—Aquests darrers mesos han estat d'intensa activitat europeista; què implica per a vostè el concepte modern d'Europa?

—L'Europa moderna és la que ve de l'humanisme. L'Europa anterior és la de la Cristiandat' o de les Cristiandats —l'Occidental i l'Oriental—. L'Europa actual té una component de caràcter laic que és característica de l'humanisme i del renaixement, la qual cosa no vol pas dir que exclogui l'element religiós, però sí que aquest element no és l'únic, ni tan sols el predominant. D'altra banda, des de l'humanisme, hi ha la consciència d'una certa unitat europea que és més que geogràfica; no implica una unitat de caràcter lingüístic o èt-



sió tòria

nic, però sí una certa unitat de
ilització i de cultura. Potser
el primer que va veure aquesta
nova unitat de l'Europa Moder-
na va ser Enea Silvio Piccolo-
mini —el futur papa Pius II—
en el seu "Tractat d'Europa", el
qual ha estat presentat darre-
rament com un dels iniciadors
del sentit modern d'Europa.

—¿Quins són, a parer seu,
els problemes principals de la
vertebració d'Europa?

—La història, després del
1945, ha estat la del procés
d'aprofundiment d'una entesa
entre els pobles europeus. Els
problemes d'avui, en aquest
terreny, són essencialment
econòmics i polítics, i jo no sóc
ni economista, ni polític, ni
políticleg; sóc només historiad-
dor. De tota manera, com que
l'historiador no ha de deixar
mai l'experiència actual, sense
la qual no entedrà res de la
història, i menys encara de la
història contemporània, jo diria
que hi ha dos centres que
polaritzen dues interpretacions
d'Europa: l'Europa dels Estats o
de les Nacions, i l'Europa dels
pobles o de nacionalitats. L'en-
titat que agrupa els pobles po-
lítics del món, l'O.N.U. En reali-
tat, aquests dos aspectes de
l'Europa dels Estats i de l'Euro-
pa dels Pobles, en la història
real, evolutiva, en la història
com a acció, no han quedat
contraposats, sinó que hi ha
una tendència d'aquells Estats
que abans eren tots centralit-
zats, a admetre un mínim de
descentralització, almenys
administrativa. D'altra banda,
encara que els corrents polítics
i culturals de la postguerra van
ser essencialment universalis-
tes (els moviments del socia-
lisme democràtic i del cristia-
nisme social), això no obstant, i
malgrat un altre element im-
mobilitista, el respecte a les
fronteres ja establertes, s'im-
posà alhora el respecte a les
qualitats característiques dels
diferents pobles constituïts
com una ètnia o com unes
nacionalitats pre-existents.
Això haurà de portar, per força,
a una dialèctica interna, la qual
no podrà ser de topada, sinó
una dialèctica constructiva.
Però, ja dic que no sóc ni
polític ni políticleg, sinó sim-
plement historiador.

Jaume Aymar (Historiador
De l'Ambit Maria Corral)

Les drogues, un món obscur



Alguns joves se senten insatisfets i es refugien en la droga.

El tema de la droga, després
d'un període de relatiu silenci,
ha irromput amb força als mit-
jans de comunicació. La crisi
econòmica, la manca d'incen-
tius i de perspectives per a
amplis sectors de la població
ha agreujat el problema. La
situació és greu i cal afrontar-la
amb coratge i valentia. S'impo-
sa, en definitiva, la informació
als pares i als educadors.

Molts pares no gosen pen-
sar que el problema se'ls pugui
presentar a casa seva i fan la
política de l'estruc. Sovint,
quan volen reaccionar, ja és
massa tard i tot són corredis-
ses i actuacions impulsives i
desesperades. La droga conti-
nua sent, en la majoria dels
casos, un tema "tabú". Hi ha
encara moltes incògnites per
aclarir. ¿Què és el que passa,
realment, a la sortida dels col-
legis, a l'interior de les caser-
nes militars o en determinats
ambients juvenils? No existeix
una informació abundant i prou
fiable. Moltes famílies no sa-
ben que tenen drogaaddictes a
casa seva.

malgrat el "boom" informa-
tiu sobre el tema, la droga
entra, en quantitats aprecia-
bles, al principi dels anys 70.
Inicialment es relacionava amb
l'ambient estudiantil i hippie
que venia dels Estats Units. A
poc a poc s'introduí a diversos
sectors de la societat.

Drogues dures i toves

S'han d'establir diferències
entre drogues dures i toves?
¿Hi ha una escala de valors? Els
especialistes coincideixen a
afirmar que no es poden posar
totes en un mateix sac, però
que tant les unes com les altres
són perilloses. No és igual
l'haixix que la heroïna; les dues
creen, no obstant, dependèn-
cia.

¿Per què es droga la gent?
Aquesta és una pregunta que
s'han fet moltes vegades els
especialistes. Sembla que les
causes s'han de buscar en una
angoixa profunda i en un estat
de malestar en què es troben
algunes persones. Hi ha un
desig de fugir de la realitat i
volar cap a d'altres situacions
menys dures. L'atur, per aques-
ta raó, ha estat una causa im-
portant d'increment del con-
sum de droga.

L'angoixa de viure

L'angoixa de què parlavem

respon a tres factors més o
menys associats: una carència
afectiva, una manca de comu-
nicació i l'absència de models
adults amb els quals el jove es
pugui identificar. "Jo necessi-
tava una família, la meua no
em satisfia prou, i vaig entrar
a la família dels toxicòmans",
diuen sovint alguns drogaad-
dictes a les sessions de psico-
teràpia. Per sortir-se'n cal que
el drogaaddicte desmunti els
mecanismes que l'han portat a
aquesta situació. "Haurà
d'aprendre a viure sol i a viure

amb d'altres sense dependre'n".

La droga és un problema de
la societat i també un problema
personal. Els pares, en l'època
de l'adolescència dels fills, te-
nen una gran responsabilitat,
han de saber copsar quines són
les seves fragilitats i establir un
diàleg sincer. La prevenció
passa, per tant, també per la
presa de consciència dels pa-
res. Quan es troben amb fets
consumats, amb nois i noies
que s'han endinsat per aquest
món tan perillós, han d'aportar

amor i tendresa i donar també
unes pautes de conducta que
ajudin el fill a sortir-se'n. Un
metge francès, reflexionant
sobre aquest tema, ha dit:
"M'agradaria que un dia fos
possible que les persones
grans, els adults, fessin una
pausa a la seva vida i reflexio-
nessin molt seriosament so-
bre el món on ens ha tocat
viure i que deixen com a he-
rència a llurs fills".

Tomàs Puntí

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristiana
de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament,
encarregada d'una botiga,
relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques
matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció.
INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa
per transports, magatzems,
etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, costos,
control de gestió i coneixedor
temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O
DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable
i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I
APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

ENGINYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.



SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, INFERMERS, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245-37 58.

SANTA CECÍLIA

Cura de malalts i nens, A.T.S., infermeres, auxiliars clínics,
vetlladores, puericultores,
cangurs. C/. Pelai, 12, 2n. K. Telèfon:
301 47 00.

SENYORA

Amb torre a 20 kms. de
Barcelona, desitja dues
persones a pensió. Preu assequible.
Tel. 236 98 23 o 656 12 87. Begues.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

CASETA

vacances estiu afores petit
poble prop Tarragona. Lloc
tranquil, bona aigua. Telèfon:
650 430.

COMPRO

Vespa 125, bon estat. Tel.
224 71 73 o 650 05 32.

Vendes

VENDA

xalets prot. oficial, 3 cambres
dobles, bany complet, cuina
equipada, menjador-estar amb
llar de foc, garatge magatzem,
jardí i valla. Lloc Joncosa
Montmell (Vendrell-Tarragona).
Informació: Tel. 93/345 65 94.



✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTOS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.

100 ptes.

150 ptes.

200 ptes.

250 ptes.

300 ptes.

350 ptes.

400 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal, a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on., Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

Diumenge

XV DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

LA PARAULA QUE SURT DELS MEUS LLAVIS, NO TORNARÀ INFECUNDA

La paraula, en el llenguatge bíblic, és més que un mot dit o escrit. És efusió del jo personal que anuncia i alhora realitza dinàmicament un projecte existencial. La Paraula de Déu dona a conèixer la Història de la salvació com a secret de totes les històries, i com una realitat continuadament creadora. La paràbola d'Isaïes expressa la fidelitat de Déu al projecte humà, i la fecunditat indestructible amb què es realitza, malgrat les parencies.

LECTURA DEL LLIBRE DEL PROFETA ISAÏES (55:10-11)

Diu nel Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat».

LA LLAVOR CAIGUÉ A LA TERRA, I DONÀ FRUIT

Antic cant d'acció de gràcies per les collites. En el context de les lectures d'avui, esdevé un cant d'acció de gràcies per la realització del disseny salvífic de Déu en el cor de l'home i en la Història. Déu ens estima i ens salva; si l'home des de la fe i des de la llibertat, assumeix la seva condició humana i la seva dependència de Déu, ¿què o qui podrà frustrar la realització del pla de Déu?

Salm 64: 10abcd, 10e-11, 12-13, 14 (R.: Lc 8:8)

Vetlleu per la terra i la regueu,
l'enriquiu a mans plenes.
El rierol de Déu desborda d'aigua
preparant els sembrats.

R. La llavor caigué en bona terra i donà fruit.

Fecundeu la terra
amarant els seus solcs,
aplanant els terrossos
ablanint-la amb els xàfecs,
i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel,
la fertilitat regalima de la vostra carrossa.
Aclama joïós l'herbei de l'estepa,
s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats,
les valls, cobertes de blat,
aclamen joïoses i canten. R.

L'amor de déu per les seves criatures no és
quelcom general i impersonal.

Th. Brüggemann

Cal que siguem terra bona

Crist no es deixa atrapar pels nostres sistemes de pensar. Fuig del llenguatge enraonat i parla en paràboles. La imatge és més entenedora que el concepte, per als cors senzills, i Crist para als cors senzills.

D'aquesta manera, la bondat de Crist ens ve a l'encontre, a fi de facilitar-nos el contacte amb el misteri de salvació, perquè és en el misteri que la nostra existència arriba a la plenitud.

Sentim una història modesta i simple: la del sembrador que surt a sembrar. Ens adonem que sota d'aquest senzill vestit literari, s'hi amaga quelcom de molt important. En efecte, La Paraula de Déu, la sement, és un fet decisiu per a la vida de tot cristià.

Crist predica a una gentada multiforme. L'única Paraula de Déu té diferents acollides: és acceptada o rebutjada, provoca indiferència o joia. Depèn de cadascú. D'anunci, només n'hi ha un, de reaccions moltes i molt dispars.

Tots n'hem fet l'experiència. De vegades rebem un munt d'informacions, de suggeriments, de consells i d'ordres, i ¿quants en prenem en consideració? Pocs. Només els que ens interessen. Som així.

I ho som també com a cristians. Rebem de l'Església signes abundosos, sentim innombrables vegades la Paraula, i no ens diu res. Som d'aquells

que no comprenen, i la Paraula cau enmig de pedres. I no pas perquè la Paraula sigui incapaç de germinar.

D'altres vegades, en canvi, l'acollim amb joia. Ens és una llum clara, una evidència profunda, un desig acomplert. Però, tot i havent estat il·luminats, no sempre ens posem a caminar. La burla d'un amic, el riure mofeta del que diran, la por de no fer com tothom, ens segueix el pas i la nostra bona intenció s'esfuma aviat. És clar que les responsabilitats socials no sempre ens permeten d'actuar còndidament, tanmateix les exigències de seguiment a la Paraula no haurien de passar mai a segon terme.

De vegades, però, també som terra bona que produeix els seus fruits. No sabem com. Però hi són i ens plau de sentir-nos bona terra. No en treiem l'entrellat, però estem contents que la Paraula fructifiqui.

No ens n'hauriem d'estranyar. La Paraula de Déu és molt poderosa. Només cal que mirem la cara el nostre jo i veurem desseguida que tot ho devem a Déu. A nosaltres ens pertoca de caminar escoltant la Paraula que ens pot transformar. L'únic que se'n demana és que estiguem sempre disponibles a escoltar.

Maur Esteve
Abad

ESPERANT L'HORA QUE SEREM PLENAMENT FILLS

La grandesa de la salvació de Jesucrist abasta tot l'Univers creat. Tota la creació, creada per a l'home, mira la glorificació de la Humanitat en Déu com a finalitat última que dona sentit al procés evolutiu de la seva existència. A través dels ofriments del món present que no ha assolit encara el terme i la plenitud del que està cridat a ser, cal mantenir amb enteresa la nostra esperança. Déu vol i pot fer-ho: el seu Esperit ens farà plenament fills en la glòria del Crist.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infantia. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

UNA PART CAIGUÉ A LA TERRA BONA I DONÀ FRUIT

Aprofundint en el tema central de les lectures d'avui —la realització del disseny de Déu— podríem dir que aquesta narració evangèlica és "la paràbola de l'esperança". En primer lloc hi ha una sembra continuada i abundosa de la bona llavor. En tota persona hi ha una parcel·la de terra bona, quan i com hi arrelarà i germinarà la bona llavor, sols Déu ho sap. Tanmateix, cal acollir-la amb una actitud interior neta, sincera i generosa. Cal acollir-la per viure-la. El creient humil, malgrat totes les dificultats, amarat el seu viure per l'Esperit, donarà fruits perdurables.

Evangeli segons sant mateu (13:1-23)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuni entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: "El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti".

Calendari

Diumenge, 15 de juliol. XV del temps ordinari. Sant Bonaventura, bisbe i doctor; Sant Pompili M.^a Pirrotti, escolapi.

El sol surt a les 4,30 i es pon a les 7,23 (hora solar).

Festa major a Torredembarra.

Fira a Calonge.

Dilluns, 16 de juliol. Mare de Déu del Carme. Santa M.^a Magdalena Postel, fundadora.

Festa major a Albinyana, Alió, Calafell, Caldes d'Estrac, Carme, Llançà i Navata.

Dimarts, 17 de juliol. Sant Aleix, confessor; santa Marcelina, verge i santa Generosa, màrtir.

Festa major a Celrà i Fontetes.

Dimecres, 18 de juliol. Sant Frederic, bisbe i màrtir; santa Marina, verge màrtir i santa Simforosa i els seus set fills màrtirs.

Festa major a Pratdip.

Dijous, 19 de juliol. Santes Justa i Rufina, verges i màrtirs; santa Macrina, verge i Sant Pere de Cadireta, dominic.

Divendres, 20 de juliol. Sant Elies, Profeta. Santa Margarida, verge i màrtir i Santa Càssia, màrtir.

Festa major a Bagergue, Palafrugell, Ruplà, Santa Margarida de Montbui i Santa Margarida i Els Monjos.

Dissabte, 21 de juliol. Sant Llorenç de Brindis; Sant Daniel, profeta i Santa Pràxedes, verge.

• • • • •

L'entrega generosa

Senyor Jesups, atorga la generositat de la teva vida a qui s'ha donat al teu servei. Que trobin la felicitat en llur abandó i que el seu ministeri sigui un exemple que obri el cor d'altres, per tal que escoltin i facin esment a la crida de Déu, no sempre ben atesa.

C.

L'Església celebra

15 de juliol. Diumenge XV de durant l'any. Lectures: Primera: Is 55,10-11, S 64, segona Rm 8,18-23, tercera Mt 13,1-23.

16 de juliol. Dilluns de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera: Is 1,11-17, S 49, segona Mt 10,34-11,1.

17 de juliol. Dimarts de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera: Is 7,1-9, S 47, segona Mt 11,20-24.

18 de juliol. Dimecres de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera: Is 10,5-7.13-16, S 93, segona Mt 11,25-27.

19 de juliol. Dijous de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera: Is 26,7-9.12.16-19, S 101, segona Mt 11,28-30.

20 de juliol. Divendres de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera: Is 38,1-6.21-22.7-8, Is 38,10-16, segona Mt 12,1-8.

21 de juliol. Dissabte de la setmana XV de durant l'any. Lectures: Primera: Mi 2,1-5, S 10, segona Mt 12,14-21.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Llegir

En aquest angle humil de Catalunya Cristiana el lector potser haurà endevinat, per la guspira que setmanalment hi salta, que no paro de llegir ni, francament, de rumiar o meditar. Confidencialment, la meva dèria és fa anys anar aplegant benefactors llavors a fi de deixar-les en la meva ànima a punt per si l'Esperit divinal té a bé animar-les i convertir-me-les en vida per a mi. No comprenc la desídia d'alguns cristians per llegir, per assistir a conferències, per a anar a missa i escoltar amb atenció l'homília. ¿Com volem que Déu animi en nosaltres allò que no hem plantat? Que les meves paraules —diu Jesús— romanquin continuament en vosaltres i donaran molt de fruit. Formem-nos. Llegim temes religiosos. Meditem. En un moment o altre l'Esperit de Déu farà que saltem de la lletra a allò que és vida. Acondicionem la terra, sembrem i vindrà, si a més preguem, la beneficència pluja.

Pere Campàs Bonay



Vallirana honora el poeta

Josep M.^a López-Picó

El poeta Josep M. López-Picó passà llargues temporades a Vallirana, sobretot durant la nostra guerra civil. Allí tractà els homes i admirà el paisatge, aspre o dolç, d'aquell indret. Un paisatge, tanmateix, que va arribar-li al fons de l'ànima, i que acabada la guerra, durant les vacances, continuà admirant-lo. I també el cantà amb les seves rimes denses de pensament i d'emoció. Enguany va celebrar-se la 9.^a convocatòria premis literaris de la vila de Vallirana "Josep M. López-Picó".

Sí; Vallirana ha correspost a l'afecte que, per aquella localitat, sentia l'admirat líric instituint uns premis sobre poesia. Es un motiu de goig poder comprovar que un poble honora un poeta que posseïa el do de combinar el pensament amb la fantasia. López-Picó evocà la poesia de les coses i s'expressà amb un estil metafòric. Va ser un esperit cristià amb vocació per la cultura antiga, i estimà profundament la seva terra.

Entre la producció poètica que ell va escriure referent a Vallirana, sobresurt, al meu entendre, el bellíssim poema: "Sigui's, vers blanc, replà de maduresa", on fa un bellíssim retrat de Ponet, un vell que va conèixer i intimar en les seves passejades de cap-al-tard pels voltants de la vila. Ponet tenia, en parador de vinya, tres oliveres, plantades molt abans de ser jove. I el poeta, mentre el recorda, exclama melangios:

"Ara que vós no hi sou elles perduren, el verd encara ferm, la soca forta i un borrisol d'argent amb retirança a la noblesa que us nimbà la testa. En contemplar-les, sempre us hi recordo i us veig com aleshores quan em deieu: —Més que no el senyoreig ens val ser útils".

Passen els núvols. Passa la vida, i el nostre líric remembra la senzillesa i la humanitat del vell valliranenc:

"Adeu, Ponet! Guardeu-me a l'altra banda una soleia igual i allí espereu-me on puguem seure en el pedrís del marge i conversar com fèiem la vigília els peus damunt farigolers i espígol i a l'airecel absortes les mirades on de les llars s'enlairen fumeroles".

A Vallirana hi ha una Biblioteca Popular i un carrer que

duen el nom de Josep M. López-Picó. I el seu cementiri guarda les despulles mortals del poeta i de la seva esposa Angelina. Un poble resta ben qualificat per l'honorança que dóna als homes representatius. López-Picó s'ho mereix, perquè va estimar Vallirana amb un amor constant. I no oblidem que el dia 24 del passat mes de maig va fer vint-i-cinc anys de la seva mort.

Leandre Amigó



Batejada pel Papa

Graziella Mühlbradt, vint-i-tres anys, nacuda a París, economista, actualment cursa estudis a l'IESSE, rep el baptisme de les mans del papa Joan Pau II durant la Vigília Pasqual en la basílica de Sant Pere de Roma.

Graziella que prengué el nom cristià de Maria Gràcia, s'apropà a la religió catòlica a través de l'Opus Dei.

LA BÍBLIA A L'ABAST

L'home atrapat

Vosaltres no viviu segons les mires de la carn (v. 9a). Vet aquí una sorprenent definició paulina de l'home cristià. Per a sant Pau, el cristià és la persona que ha refusat el model de vida humana atrapat pel propi circuit natural i s'ha deixat endur per Crist cap a l'obertura de la resurrecció. L'home segons la carn és l'home natural, que comença i acaba en la seva pròpia naturalesa. I que naturalment desemboca en la mort: **si visquéssiu així, moríreu** (v. 13a). És un dels dos models d'humanitat que trobem constantment en la nostra experiència. Sant Pau ens el descriu, tot oposant-lo a l'altre model, en els vv. 5-8 d'aquest mateix capítol de Romans. Aquest model d'humanitat ha estat superat i arraconat pel sacrifici de Jesucrist. Era el que constituïa la humanitat perduda pels viarany del pecat i que la Llei intentava encarrilar pel camí de l'alliberament. La Llei, però, sols podia fer de senyal de ruta, no tenia cap força per a realitzar l'alliberació. Jesucrist, situant-se a dintre mateix d'aquest model d'humanitat—**Déu envià el seu Fill amb un cos com el dels homes pecadors** (v. 3b)— trenca el

circuit del mal que l'ofegava —i, oferint-lo en sacrifici pel pecat, condemnà el pecat que hi ha en l'home (v. 3c)—, saldà el deute que teníem amb la Llei —**perquè la justícia que la llei exigia es compleixi en nosaltres** (v. 4a)— i implanta el nou model d'humanitat: **ja no vivim d'acord amb mires terrenals sinó d'acord amb les de l'Esperit** (v. 4b). L'home atrapat ha saltat per damunt del parany de la mort, i ara és lliure.

L'home-de-l'Esperit

Aquest és l'altre model d'humanitat. Noteu amb quina agilitat, sant Pau ens fa passar de l'esperit, a l'Esperit de Déu, l'Esperit de Crist, l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús, fins a arribar simplement a l'Esperit. L'home perdurable —el model definitiu i complet d'home— és el que viu segons les mires de l'esperit, simplement perquè l'Esperit de Déu

habita en ell (vv. 9 i 11). És el que s'ha deixat prendre del tot per la dinàmica del misteri pasqual de Jesucrist. Misteri pasqual que viu en tots i en cadascun dels moments i de les vicissituds de la seva vida. I no únicament a l'hora de la mort. Ja que és aquesta dinàmica de mort i de resurrecció viscuda amb fe, amb esperança i amor i deixant-nos menar per l'Esperit de Crist, el que fa que els nostres actes —la nostra vida— siguin cristians i realitzin en nosaltres el nou model d'humanitat que el misteri pasqual comporta. Així ens anem acostant al moment decisiu de recollir plenament el fruit de l'acció de l'Esperit en nosaltres. **Si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habia en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals** (v. 11).

Alerta amb el dualisme

Aquests dos models d'humanitat —el "natural" i el cristià— no divideixen els homes en dos bàndols. De fet, cadascú de nosaltres, porta en ell els dos models que lluiten entre si per eliminar-se, o el que és encara pitjor, per a fondre's, fent-ne sorgir un tercer model que podríem dir-ne "cristià-naturalista". És en aquesta regió íntima de la nostra existència que es ventila tota la força dialèctica del misteri de mort i resurrecció que l'Esperit ens infon. No podem, doncs, mirar ningú com a pertanyent en exclusiva a un dels dos models. I menys encara com si fos un "naturalista" químicament pur. Fora una visió hipòcrita de la humanitat, que a més, ens allunyaria d'allò que ha de ser el nostre itinerari fins a la mort: la dinàmica de la conversió. Per això sant Pau diu als romans que els que ens diem cristians i en som, tenim un deute, que evidentment s'ha de pagar. **Nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè, si visquéssiu així, moríreu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu** (vv. 12-13).

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

18- L'Enigma de la naturalesa de la llum

Dèiem la setmana passada que Bradley va descobrir el 1728 el fenomen de l'aberració de la llum que demostrava que era la Terra la que girava al voltant del Sol tal com havia dit Copèrnic. Aquest fenomen semblava demostrar també que si la llum era de naturalesa ondulatoria —és a dir, la vibració d'una matèria imponderable, elàstica i fluida, que omplia tots els buits de l'espai, anomenada "èter" pels físics de l'època— aquest èter havia de romandre immòbil respecte de tots els cossos dotats de massa i, per tant, potser seria possible captar el moviment absolut de la Terra en l'espai (no tan sols el ja conegut relatiu al Sol). Aquesta idea va motivar el cèlebre experiment de Michelson-Morley a finals del segle passat, de gran importància per a la cosmologia, com veurem. En parlaré la setmana que ve. Avui presentarem només el pròleg d'aquesta interessant qüestió, exposant les opinions que han tingut els físics sobre què és la llum, fins a finals del segle passat.

Dels grecs al segle XVII

La naturalesa de la llum ha estat sempre un enigma per a científics i filòsofs. Ja entre els grecs hi veiem un esbós del problema. Aristòtil en donava una primera explicació (incompleta, és clar) dient

que entre l'objecte lluminós i l'ull hi havia d'haver un intermediari —que anomena el "diàfan" o transparent— perquè si hi hagués el buit no veuríem res. Això ho afirmava en contra de la teoria de Pitàgores (admesa després per molts medievals) que deia que els raigs visuals surten de l'ull i xoquen amb el cos, essent aquest xoc la causa de la visió. Els atomistes i els seus seguidors (Leucip, Demòcrit, Epicur...) sostenien que els cossos desprenen "àtoms" i impressionen els ulls, igual a com una altra classe d'àtoms impressionen l'olfacte.

Ni la ciència medieval, ni els àrabs no ens avancen cap idea nova sobre què és la llum. No és fins al segle XVII que trobem nous esforços per aclarir l'enigma. I, és clar, es comença per via experimental, analitzant els fenòmens lluminosos: Galileu (1564-1642) intenta mesurar la velocitat de la llum amb dos observadors distanciat i dotats de llanternes que tapen amb una pantalla, i quan un retira la pròpia l'altre ho fa amb la seva i el primer medeix el temps que triga a fer-ho i... arribà a la conclusió que la transmissió de la llum és instantània (és clar, el temps que trigava la llum per anar d'un a l'altre era molt inferior a la deumil·lèsima de segon, totalment inapreciable). No tot-

hom, però, li acceptà la conclusió. Kepler (1571-1630) diu que la llum és un espargiment de matèria del cos lluminós a velocitat infinita. Gassendi (1592-1655) resuscita l'atomisme de Leucip i Demòcrit. Descartes (1596-1650) en la seva "Diòptrica" manifesta que no es pot donar una explicació causal de la llum, però la concep com una projecció de boletes amb molta velocitat, encara que no infinita. I descobreix la llei matemàtica de la refracció de la llum. Grimaldi (1618-1663) escrigué una obra publicada dos anys després de la seva mort, en la qual exposa el fenomen descobert per ell de la difracció de la llum i una observació, poc precisa, sobre dispersió i interferències que mostra que ja tenia un concepte ondulatori de la llum. Hooke (1635-1702) ja és més clar en aquesta línia de Grimaldi: "La llum es propaga per impulsions o ones simples i de forma constant, perpendiculars a la línia de propagació" diu en la seva "Micrographia". Finalment Roemer (1644-1710) el 1676 demostra amb evidència que la velocitat de la llum no és infinita, com deia Galileu, i ho fa gràcies als satèl·lits de Júpiter (descoberts precisament pel savi italià): aquests quatre astres en sis mesos retarden en el seu moviment uns 16 minuts i en sis mesos més els

recuperen. Per què? És que la velocitat de la llum no és infinita i, en girar la Terra al voltant del Sol, en mig any ens separem d'ells el doble de la distància Terra-Sol (uns 300 milions de Km) i això vol dir que la llum triga 16 minuts per recórrer aquesta distància, per consegüent va a uns 270.000 Km per segon (avui dia sabem que més exactament és 299.792'458 Km/s, però Roemer ja donà una bona aproximació).

La controvèrsia Newton-Huyghens

Aquestes idees imprecises que sobre la naturalesa de la llum es tenen a finals del segle XVII cristal·litzaran en dues concepcions clarament diferenciades i precises, representades per dos científics de gran altura: Newton (1642-1727) i Huyghens (1629-95), que exposen la seva teoria Newton en l'"Optica" (1704) i Huyghens en el "Tractat de la Llum" (1690). Però el primer ja l'havia defensada el 1669, mentre que Huyghens no és fins el 1678 que la va formular; cal donar, doncs, el primer lloc a Newton: el 1666 havia fet ja l'anàlisi de la llum solar a través d'un prisma i donà l'explicació correcta dels anells de color que es produeixen quan un líquid greixós s'estén so-

bre l'aigua. La teoria deduïda de totes les seves experiències era: la llum està formada per partícules que surten del cos lluminós i corren sempre en línia recta, tal com ens mostra l'experiència.

Huyghens, en canvi, diu que la llum està formada per ones transversals (o sigui, oscil·lant en el sentit perpendicular a la direcció del raig lluminós), comparables a les del so, però no vibrant l'aire sinó, amb una oscil·lació molt més ràpida, la matèria imponderable anomenada èter (admesa també per Newton!) ja que l'enorme velocitat de la llum fa impossible el trasllat de partícules que surtin del focus lluminós.

I ja la tenim armada! La història de la Física de la llum durant els segles XVIII i XIX no és més que la dels defensors, més o menys acèrrims de l'una o de l'altra teoria. Però a poc a poc, gràcies especialment a Thomas Young (1773-1829), a Augustin Fresnel (1788-1827) i finalment a James Maxwell (1831-1879), la teoria ondulatoria va anar arraconant tant la newtoniana que és ella la que esdevindrà pràcticament l'única admesa per la física "ortodoxa". Però l'experiment de Michelson-Morley capgiraria un altre cop la cosa...

Francesc Nicolau

Temps nous

Entre la fe, la informació i la política (II)

Descobrir què li passa a cada generació, les seves mancances i els seus temors és tasca molt difícil. Perquè l'home no solament viu entre realitats exteriors sinó davant d'il·lusions interiors, davant de fets de fora i davant de somnis de dintre. Ja deien els estocics que el que esparodeix l'home no són les coses amb les quals topa, sinó aquelles que es figura i somieja. «El que pertorba i alarma l'home no són les coses, sinó les seves opinions i figuracions sobre les coses».

El canvi o novetat d'un moment històric està constituït per tres factors: un conjunt de fets nous, o essent vells, percebuts com apareixent o urgent novament; un clima nou constituït per una sensació, opinió, avaluació, predilecció o refús; una *problemàtica teòrica*, que és la transposició d'idees, preguntes, conviccions generals sobre la realitat, l'home, Déu i la història derivades d'aquells fets nous i elaborades des dels nous climes. Per comprendre, per consegüent, la novetat d'aquest instant històric caldria preguntar-se quins fets, quins climes, quines idees noves estan determinant la consciència contemporània en l'Església. Esclari-los i veure com afecten els diferents nivells de la societat, com estan commoguts per ells és la condició indispensable per establir programes d'acció pastoral i relacions entre l'Església i la societat.

No evoluciona tota la societat ni tota l'Església homogeniament. I mentre a determinats grups i persones caldria que els gravessin a l'oïda i a l'ànima algunes idees i reformes, urgents des de fa vint anys, a altres, al contrari, caldria invitar-los a una pregunta per finalitats i fonaments, ja que han dut a l'extrem reformes necessàries, desnaturalitzant la seva arrel i saba cristianes.

A l'Església estem cercant aquella frontissa, sobre la qual es recolzin les nostres idees i des de la qual puguin girar les nostres accions; a la recerca d'aquell centre de realitat que ens dugui al cor del Misteri, i des d'on ens orientem en el món, sense estar solament a mercè d'acompanyaments oportunistes a situacions polítiques o a urgències que vénen de l'exterior. No es tracta d'un aïllament o insolidaritat amb el món, sinó de tenir brúixola pròpia i assolir aquella saviesa que dona l'Esperit; i quan aquesta no existeixi, almenys aquella ciència rigorosa del fet cristià, que ens permeti discernir-lo, viure'l i comunicar-lo en la seva fecunda genuïtat. La fe per consegüent està davant les noves tasques de formació i conformació de si mateixa a la vegada que d'informació als altres.

Vessants del Misteri i vivències de l'Església

Quins són alguns d'aquests capgirells, trànsits o accentua-

Els capgirells del cristianisme

Cada temps necessita els seus guies, guies de perplexos o guies d'esgarriats, perquè cada temps engendra la seva pròpia pesantor i la seva pròpia esperança, una llum i una obscuritat pròpies. El nostre necessita llum i ànims. La primera per penetrar en el sentit dels canvis fonamentals, que s'han produït en la consciència

cions noves del cristianisme, que donen una altra cara a l'Església, i que fan incomparable el clima que avui regan en ella amb el clima que regnava, per exemple, fa trenta anys? Capgirells dialèctics, com esperó de vida o amenaça de mort.

1 Trànsit d'una fe recolzada principalment en els aspectes objectius del cristianisme, en els mitjans de gràcia procedents de Crist, en l'eficàcia pròpia dels sacraments, descurant la correspondència del subjecte creient, la necessària llibertat personal, la conseqüència moral derivada d'ells per a la vida; trànsit d'aquesta forma de fe a altra que accentua sobretot l'acció del creient, el capteniment en la vida pública, la col·laboració amb les iniciatives d'altres homes; la inserció en les formes de vida, signes i valors seculars.

S'ha instaurat una secreta oposició entre ètica i culte, entre sacraments i vida, entre evangelització per la paraula i santificació pel sacrament. Tot això és resultant d'una teologia de la secularització cultivada amb fervor en el decenni 1960-1970. En si mateixa aleshores fou un moviment de perspectives enriquidores, però absolutitzada i estreta es convertí en un filtre depauperador i negador del caràcter encarnatiu del cristianisme. Mentre molts cristians continuen encara captius i tenallats per ella, sense llibertat interior per a una expressió pública de la seva fe, els millors teòlegs han revisat i completat aquelles posicions. S'han adonat que era el fruit tardà de la «primera il·lustració», quan el pensament i la cultura ja estaven vivint els efectes de la «segona il·lustració». Aquella menyspreava el món dels signes i celebracions, quan la millor antropologia i fenomenologia han redescobert la condició simbòlica i sacramental de tota vida humana, adonant-se que entre el ritu màgic i la pura acció racional està el veritable sacrament.

Hi havia encara sota aquella actitud la vella oposició del protestantisme liberal entre sacerdot i profetisme, superada per l'exègesi fa quaranta anys. I sobretot ignorava tot el que després de gran esforç havia recuperat l'eclesiologia catòlica més lúcida, des de Karl Adam a

Rahner, Lubac, Congar, i el Vaticà II (LG.1): la sacramentalitat de l'Església superant visions purament ritualistes i jurídiques. Assolint així unir les dimensions d'institució i comunió en l'Església, la seva condició encarnativa i la seva realitat misteriosa, el seu aposentament en aquest món per als homes i la seva radicació en Jesús, com a subjecte històric i font permanent de l'Esperit.

La millor teologia ha aconseguit superar ja aquestes escissions i dualismes, fugint per un costat d'un espiritualisme ingenu i per altra a una encarnació que és un aplanament ingenu del cristià i del no cristià. Certs grups, en canvi, en la ingenua il·lusió d'una secularitat, que finalment és simple reticència davant la fe i recelosa distància de l'Església. Oblidaren que la fe no és solament il·lustració de la intel·ligència sinó sanament del cor i santificació de la voluntat; no recrea l'individu en el buit sinó que l'integra en la humil i pobre però confortadora comunitat, que deixa passar cada dia el perdó de Déu i l'esperit de Jesús. On hi ha la comunitat de Jesús hi ha l'esperit de Jesús; i només ell confereix la veritable llibertat.

2 Trànsit d'una forma de fe centrada en la llei i la institució, absoluta i universalment normatives, a altre que fa del subjecte creient el fonament del cristianisme, i per consegüent converteix l'autonomia i l'experiència creients en únic principi de l'acció moral. Als principis generals, vàlids per a tothom, succeeixen els imperatius particulars, vàlids i inel·ludibles per cada u, encara que entrin en col·lisió amb la llei general. Els catòlics hem tornat a rellegir la Carta als Romans i la Carta als Gal·lates com les perennes proclamacions de la llibertat que tenim en Crist, i de la qual mai no podem abdicar, ni mai no podem deixar-nos arrencar per cap moralisme, filosofia o mística. Però la llibertat no és aliena a l'Església; aquesta és la pàtria en la qual Jesús vol conferir, fer créixer i consumir l'alliberament de l'home.

Per a Pau, Agustí, Joan de la Creu i tots els grans cristians la llibertat té dos eixos de gir. Un la consciència que l'home és acuitat i tenallat per quelcom, que no és la seva millor entranya sinó el pitjor amic.

cristiana i descobrir quina coherència perfeccionadora els anima; el segon per assumir les noves responsabilitats i no caure en la nostàlgia dels vells dies de l'Egipte, que, encara que foren manifestament pitjors, l'arena del desert els miralleja com a dies de llibertat i de riquesa.

Per això la llibertat ha de ser redimida. Ells han sabut s'abisme que hi ha entre el real voler i el real poder. Guarir la voluntat i no solament il·lustrar la raó: això és l'obra de l'Esperit connaturalitzant l'home amb el que ha de fer.

Però la llibertat té la seva segona frontissa: l'amor. D'ella cal afirmar el que de la veritat, afirmava Pascal: (p.582): «S'arriba a fer un ídol fins i tot de la veritat; perquè la veritat fora de la caritat no és Déu, i és la seva imatge i un ídol que no s'ha d'estimar ni adorar; i menys encara s'ha d'estimar o adorar el seu contrari que és la mentida». S'és lliure per servir. «El germà per qui Crist va morir» és exigència i frontera de tota autonomia. L'Església és l'espai on es reconstrueix la llibertat, com a guarició de l'home pecador i com a qualificació per al servei. Altra comprensió de la llibertat és equivalent a acreixement d'egoisme i cultiu de la insolidaritat. La llibertat, l'experiència i el descobriment dels imperatius individuals salven el cristianisme del legalisme, ritualisme i moralisme, quan assoleixen aquesta radicació cristològica i pneumatològica en l'Església.

Des d'aquí se superarà el perill de substituir la vella obsessió per la moral individual i sexual amb una paralela concentració en la moral social i política, que silenciï aquelles profunditats on cada subjecte viu davant Déu i on cap situació allibera de pensar la pròpia persona, el propi cos, la pròpia professió. Seria mortal substituir una moral on tot era pecat per una en la qual aquest amb prou feines compti, essent substituït el seu concepte pel d'imperfecció, desajustament històric, o incapacitat de la finitud per realitzar els seus millors ideals. Allí on ha desaparegut la consciència de pecat, es posa de manifest la prèvia desaparició del sentit de Déu. Romanà la moral, però s'haurà esfumat la religió, i desnaturalitzat l'Evangeli.

3 Trànsit d'un cristianisme que no afirmava la responsabilitat de cada cristià per l'Evangeli, ja que la missió i l'autoritat quedaven exclusivament en mans del Papa, bisbes, sacerdots, a altra forma de cristianisme on les situacions històriques i les llibertats individuals o de grup determinen contingut i exigències del cris-

tianisme. Els elements objectius, que fan arribar fins a nostres la voluntat fundant de Crist (paraula de l'Evangeli, realitats sacramentals, autoritat episcopal) són preses menys seriosament. Hi ha grups de cristians que reclamen expressar amb igual autenticitat l'Evangeli i tenir la mateixa autoritat interpretativa que el col·legi apostòlic. Grups de perfecció aplegats al voltant de la seva prelatia respectiva, grups de revolució animats pels seus guies particulars; grups de conservació tranquil·litzats en les seves consciències per clergues propis.

Des de l'acceptació del pluralisme en l'Església hi ha comunitats que es presenten com una expressió del cristianisme, reclamant per a les seves accions igual normativitat que les de la Conferència Episcopal. La diversitat legítima ha cedit aquí el pas al pluralisme sense criteris. La llibertat per acollir la fe i explicitar-la s'ha transformat en creació d'un cristianisme nou.

Arroseguem durant els últims anys un greu problema en l'Església: parlar de drets humans, llibertat, pluralisme, participació i autoritat, amb els mateixos criteris que parlàvem d'aquestes coses en la societat civil. S'ha tornat a caure en un juridicisme anticristià. Hi ha una ontologia sobrenatural, una experiència de comunió i una lògica de l'Esperit Sant, que mai no poden ser pretext per silenciar o vèncer res, però a la vegada han de ser llum per desacreditar aquesta degradació de la llibertat, de l'autoritat i de l'experiència cristianes a pura il·lustració burgesa.

4 Trànsit d'un cristianisme, que sens dubte no tingué a temps la suficient sensibilitat per percebre les commocions de consciència i les reivindicacions de justícia, que portaven endavant moviments sindicals i organitzacions socials, a altra forma de cristianisme que exigeix afiliar-se al socialisme com a únic canal de coherència amb les exigències pròpies de l'Evangeli. Per a claretat de tots recordem que la jerarquia espanyola, i el mateix Joan Pau II en el nostre país, han mantingut i continuen

mantenint per als cristians la legitimitat fonamental de les diferents opcions polítiques. No rebutjaren cap model per principi, limitant-se a l'anàlisi crítica de punts concrets en els programes. Entre la reacció i la rendició existeixen la solidaritat creadora i la distància crítica. I els cristians que tant van proclamar aquestes últimes en anteriors fases, haurien de recordar la validesa d'aquells principis per a la present situació.

En aquest sentit ha sorgit una església sorprenent: la que ofereix les seves idees, els seus teòlegs i les seves declaracions públiques al poder legitimar cristianament decisions, lleis i projectes. Que els que tant parlaren d'església constantiniana, sucumbeixin ara d'aquesta manera tan manifestada a la fascinació del poder, es converteixin en palanca ideològica del règim establert i oblidin tot el que abans es digué a propòsit de l'Evangeli com a «memòria perillosa escatològica» és quelcom que s'entén amb molta dificultat.

El repte perenne

Cal reconèixer i superar aquestes temptacions, sense frenar cap projecte de major justícia i solidaritat, donant-los suport encara més a fons, com a mitjans d'acreditar l'Evangeli com a bona nova de justificació de part de Déu, que suscita justícia entre els homes. Però cercar aquesta justícia i solidaritat no pot significar la imposició de cap model d'humanitat, que consideri il·legítima o impossible la resposta creient de l'home a la possible revelació del Déu Sant i la seva expressió concreta en l'Església.

Reconstruir avui la identitat cristiana comporta trobar també un espai d'afirmació pública per a l'existència religiosa i d'inscripció social per a la institució creient. S'és ciutadà des d'on s'és home. Quan se li exigeix a un home que silenci o prescindeixi de la seva fe a l'hora de pensar la seva ciutadania, se l'està obligant a pensar-la des de l'increença positiva. Hi ha una confessionalitat directa de l'Estat i una altra indirecta; una positiva i una altra negativa. Ni l'una ni l'altra són respectuoses amb l'existència humana, que des de la seva arrel única s'obre a Déu, s'instal·la en el món, pensa en el futur i des de tot això cerca expressions i dona contingut concret a la ciutadania.

El cristianisme naixent gestà les seves grans creacions missioneres i teològiques en confrontació amb la increença imperant. Aquesta va ser sentida com un repte a les conviccions més profundes de l'Evangeli, i responia amb un ímpetu els fruits del qual perduren encara. Ni la cultura grega ni la romana eren més generoses amb el missatge de Jesús que pugui ser-ho l'actual. El que està pendent és si la lucidesa i generositat dels cristians actuals són proporcionals a les d'aquells primers cristians.

Olegario GONZALEZ DE CARDENAL
(de "Ya")

Un orde de cavalleria: els Cubicularis

Cal a vegades recordar, cal girar els ulls endarrera i poder, així, veure el que ens ha precedit, descobrir el que ens ha fet com a poble, trobar les nostres arrels. I aquestes, a Occident, estan posades en el catolicisme. Aquest catolicisme ha tingut diverses manifestacions en el decurs de la història. El bresol de Catalunya són els monestirs. I Espanya, si no és la reserva espiritual d'Europa, sí que ho ha estat durant segles anteriors; la religió ha estat un factor decisiu en la història del nostre país: s'unifica la religió amb els Reis Catòlics i evangelitza el Nou Món, es converteix en defensor del catolicisme amb Carles I i en pioner de la Contra-reforma. Arribat a Espanya —el catolicisme— en ser declarat religió oficial de l'Imperi romà (per l'emperador Teodosi el gran, d'origen espanyol, en l'edict de l'any 380), la història d'Espanya va intimament lligada a aquest; i la prova més pregonera d'això la trobem en la Reconquesta; si uns quants regnes peninsulars amb Don Pelayo comencen una lluita a Covadonga contra els sarraïns, i són capaços de mantenir-la durant vuit segles (encara que no fossin de batalla els vuit segles), és precisament perquè es va convertir amb una guerra de religió. I per justificar les afirmacions anteriors posem un exemple important en la història peninsular: la batalla de les Naves de Tolosa (1212). Aquesta va ésser beneïda com a Croada per Innocenci III, en ella va lluitar el mateix arquebisbe de Toledo, i l'Església ha celebrat el dia de la victòria (21 de juliol) amb el nom del Triomf de la Santa Creu.

Els ordres militars

En tota aquesta lluita van representar un paper importantíssim els ordres militars: exemples patents de l'espanyol, meitat monjo i meitat soldat. Principalment es van crear per lluitar contra els sarraïns, però amb l'obligació també de protegir la viuda, l'orfe i el caminant. Quan no eren en el camp de batalla vivien austerament en monestirs, essent: «Corderos al tafiado de las campanas y leones al sonido de las trompetas». Les quatre principals són: Calatrava, Alcàntara, Santiago i Montesa. Però el fet que siguin aquestes quatre les més conegudes no voldrà, ni de bon tros, que no n'hi haguessin d'altres, i que aquestes altres no fessin també un bon servei. L'estudiós o l'afecionat a la història sabrà que igualment els títols nobiliaris com els ordres militars, que es creen a l'Edat Mitjana, han canviat de sentit amb el pas del temps; han passat de ser coses pràctiques a ser coses honorífiques que es conserven gràcies a algunes persones fidels a la història que no les volen deixar perdre. Avui parlarem d'un aquests petits ordres que ha sobreviscut: «els cavallers cubicularis de Sant Ildefons i Sant Atilà».

Els cubicularis

El seu primitiu nom és: l'ltre. Confraria de Cavallers de Sant Ildefons; consta la seva existència ja l'any 1415, i els estatuts més antics que es conserven són de l'any 1503 en els quals es fa referència a uns anteriors; el 1536 es modifiquen

i es canvia el nom, ara serà: «Confraria de Cavallers de Sant Ildefons i Sant Atilà» (s'afegeix el patró de la ciutat de Zamora), es despullen d'ambdós es troben a l'església arxiprestal de Sant Pere i Sant Ildefons de Zamora.

Des del segle XVI fins al XIX calia, per a l'ingrés, poder demostrar la noblesa dels quatre avis del sol·licitant i neteja de sang (no tenir ascendència infidel). Hi van pertànyer persones de cases tan importants com: Alba, Lerma, Gandia, Colonna, Orsinis, etc.; i personatges com: Carles I, Felip II, Ferran VII, i el primer rei Carli, Carles V. A aquest orde es van anar ajuntant el de Sta. M.ª dels Reis, el del Corpus Christi, el de la Candelària i el de Sant Nicolau (a l'església de Sant Andreu).

Després de la desamortització de Mendizàbal només va quedar reserva econòmica per a mantenir l'orde fins al 1846, i va quedar un sol confrare, el vescomte de Garci-Grande; els successors del qual han anat guardant les claus dels sepulcres sagrats i de l'arxiu fins a l'actualitat. El sant bisbe de Toledo al segle VII i el de Zamora del segle X no han estat, per tant, mai oblidats; i ara es pretén tornar a envoltar-los d'una cort de fidels devots, amb la reorganització de la confraria.

Una nova època

L'any 1967, la Reial, Molt Antiga i Il·lustre Confraria de Cavallers de Sant Ildefons i Sant Atilà es reorganitza «ad experimentum» durant tres anys, i, avui encara, continua funcionant.

El bisbe Eduardo de Zamora aprova les noves Constitucions d'aquesta confraria que «recoge el espíritu y la finalidad de las antiguas acomodadas al tiempo presente», amb les se-



El càrrec de president nat l'ocupa el bisbe; el de prior, el rector de l'església de Sant Pere i Sant Ildefons; el de president d'honor, el vescomte de Garci-Grande; i el de president efectiu, canceller, tresorer, fiscal, mestre de Cerimònies, Portaestandart i consellers adjunts s'ocupen per elecció.

Tindrà com a fins principals: donar exemple de vida cristiana, defensar els drets de Déu i de la seva Església, la reprensió de la blasfèmia, i l'especial culte als sants patrons, havent d'assistir, en dates assenyalades, a la seva celebració vestint l'hàbit de la confraria. Es limita el nombre de membres residents a Zamora (actius) a setanta i es deixa il·limitat el dels no residents a Zamora (honoraris). Els membres honoraris no resideixen a Zamora, però són persones que tenen una especial

devoció als sants patrons de la confraria i que donen amb el seu ingrés un especial benefici i lleu a l'orde (durant la trajectòria de la confraria ha canviat el nombre d'associats, havent-se arribat a limitar a trenta-tres).

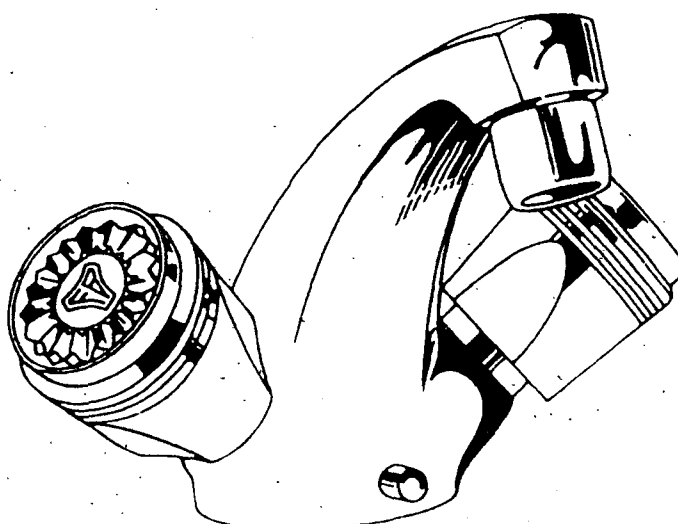
L'hàbit consta de: ensenya, venera i mantell capítular, destacant en tot el color verd; la venera té la inscripció: De virginitate Sanctae Mariae (títol d'un llibre de Sant Ildefons en defensa del privilegi de la virginitat de la Mare de Déu).

Desitgem des d'aquestes pàgines que aquesta reorganització no esdevingui un intent infructuós d'estimació als sants i de rescat d'una tradició peculiar i multisecular, que forma part de la història de l'Església i del nostre poble sinó tot el contrari.

Jose - Apeles

Trianon N

UNA GRIFERIA DE ALTA CALIDAD Y GRAN LUJO QUE SE SUMA A LOS YA ACREDITADOS MODELOS MARBO, CRISTALIA Y BLUE-STAR



Sr. Instalador
Solicitenos
cuanta informacion
precise

De venta
en almacenistas
de saneamiento.



FELIU BOET S.A.
GRIFERIA NOBLE

Avda. de Roma, 137 Tel. 253 63 20 BARCELONA 11

Àfrica viu una explosió demogràfica

Les estadístiques fredes, dramàtiques i sempre acosades a la realitat preveuen un increment significatiu del nombre d'habitants l'Àfrica durant els propers 15 anys. La xifra actual és de 470 milions i hom preveu arribar a 880. ¿Com absorbirà el continent aquesta autèntica explosió demogràfica? ¿Com se solventaran els problemes d'alimentació? Són questions punyents que preocupen.

Curiosament els països desenvolupats tendeixen a disminuir la seva taxa de creixement. El nombre de famílies nombroses hi ha minvat d'una forma considerable. Tot el contrari del que passa als països en vies de desenvolupament que tenen menys recursos. Davant d'aquesta situació, que pot

esdevenir explosiva, les Nacions Unides han llançat un missatge en què manifesten la necessitat que s'apliqui una política racional demogràfica als països pobres. Cal evitar un creixement desordenat que no sabem on ens pot portar. Aquest suggeriment ha estat fet abans que se celebri, el mes d'agost, la Conferència Internacional sobre la població que tindrà lloc a Mèxic.

Els països pobres han de prendre consciència que un creixement desordenat i alt no fa altra cosa que incrementar les diferències ja existents amb els països desenvolupats on s'està vivint una contenció demogràfica força important. La qualitat de vida passa, per tant, per aquest aspecte que no sem-



Un creixement desordenat i alt no fa altra cosa que incrementar les diferències entre països pobres i rics.

blen tenir massa en compte alguns països.

Si no hi ha un canvi d'orientació en la política demogràfica d'Àfrica, els problemes de malnutrició i de misèria s'incrementaran d'una forma considerable en un futur relativament immediat. El problema, com s'ha dit moltes vegades, no és que manquin recursos, sinó que

estàn mal repartits.

Esperança de vida

Una altra dada curiosa, que també representa una injustícia evident, és la diferència de l'esperança de vida entre uns països i d'altres. Es viuen més o menys anys segons es visqui a Àfrica, Àsia, Amèrica del Nord

o del Sud o Europa. La mitjana de vida, als països desenvolupats, és de 74 anys, mentre a Àfrica del Nord i del Sud és, respectivament, de 56 i 74 anys. A Àsia hi ha moltes variants. A l'Índia, la mitjana és de 54 anys, mentre a les regions orientals és de 66.

Tomàs Puntí

Seminari Menor de la Conreria

Francesc Romeu

Cal obrir interrogants als adolescents

Molts són els records i molt agradables que guardo de la meua estada al Seminari Menor de La Conreria.

Vaig ingressar al Seminari al setembre del 1972. I vaig estar-hi fins el juny del 1976, acompanyant el COU.

Recordo que vaig conèixer el Seminari gràcies a un campionat de futbol que fèiem entre algunes escoles. M'agradà el lloc, m'agradà l'ambient d'amistat, els vaig trobar molt feliços. Tot això no ens féu pas decidir, però sí que ens va fer pensar en el Seminari durant tot un any. Unes converses amb el mossèn i amb els pares, una cosa que jo en deia vocació, i l'engrescament amb altres companys de la parròquia, i ja sóc a La Conreria.

El Seminari m'oferia una vida molt organitzada que afavoria els estudis, la convivència i una vessant de serena espiritualitat que podia ajudar-me a esbrinar què volia el Senyor de mi.

La pregrària del matí i del vespre, la possibilitat de partici-

pació en l'Eucaristia, el coneixement i tracte amb el Crist, i la disponibilitat d'uns sacerdots a escoltar-nos a qualsevol hora, feien un clima que ens permetia créixer i madurar.

També teníem una estructura més nostra de grups naturals i espontanis, grups d'oració-revisió-amistat, on ens comunicàvem els neguits d'adolescents i de joves, de la vocació cristiana i de les diferents formes i estils de dedicació a l'Església.

I de tot això, què n'ha quedat?

Primerament el fet de viure aquests anys amb il·lusió i alegria. El fet de realitzar el procés propi d'adolescents a joves amb una serenitat envejable. Hem anat fonamentant aquella vocació cristiana que teníem, juntament amb unes ganes de viure un cristianisme més compromès del que la vida diària ens oferia. A poc a poc hem anat madurant la vida i la vocació.

També hem viscut el testi-

moni d'uns professors i educadors que s'han preocupat de nosaltres, ens han entès, ens han dedicat el seu temps, ens han ofert el seu estil de vida i la seva il·lusió. A partir del seu testimoni hem descobert el sentit d'una vida dedicada al servei dels altres.

El fet de passar després al Seminari Major de Barcelona ja avol dir que el Seminari Menor de La Conreria m'ha ajudat a respondre a la crida de Jesús i a la manera de realitzar-la.

Vull reconèixer que encara conservo algunes descobertes que allà dalt vaig fer i que donen sentit a la meua vida.

He acabat la Teologia i estic a punt de rebre el Diaconat.

Ara, que tracto el món dels infants, adolescents i joves, reconec la responsabilitat que ténim de testificar la joia de la nostra vocació. Potser m'és difícil parlar de vocació, en el camp teòric; però crec en la urgència i necessitat de vides que reflecteixin la imatge de l'apòstol avui.

Volem un cinema catòlic, familiar i per a la joventut

Denunciem la presència en les nostres pantalles de pel·lícules pensades en nefasta intenció anticatòlica. I que parlades en català, fa que cada una de les paraules brutes i pudents que s'hi vomiten, ens embutlofin la pell a pessigades.

El guió d'aquests tipus de pel·lícules exigeix que moltes seqüències siguin filmades a l'interior d'una església o d'un convent, amb abundància d'objectes religiosos. I jo em pregunto; els productors per a filmar aquestes escenes d'ambient eclesial varen muntar un escenari de cartró o fusta, en els estudis, o per estalviar cartró o fusta, en els estudis, o per estalviar-se diners, demanaren rodar-les a l'interior d'una església i d'un convent de monges, de veritat?

Agrairia profundament a la persona que em pogués aclarir aquest enigma. M'agradaria de saber fins a quin punt la «gent de missa» som capaços de deixar-nos engatusar per «artistes» que sota la capa de la tolerància i de la democràcia, truquen amb hipocresia les portes d'un rectoria o convent col·licitant filmar uns símbols sagrats, per després profanar-los i prostituir-los en les sales d'espectacles dels nostres pobles i ciutats.

Puc assegurar-vos que l'última de les pel·lícules d'aquest gènere no fa pas olor d'àngel, sinó que tuf a Satàn. Imaginem-nos un advocat divorciat, ferotjament ateu. Té una filla d'uns setze anys que viu amb ell els mesos que estudia a Barcelona. Invita «amiguetes» a casa seva, que es presten a totes les cafrades, sense pensar si escandalitza o no la seva filla, que d'altra banda tampoc no es preocupa com passa el temps, ni l'hora que retira de les discoteques.

Però la joventut d'avui és afanosa de novetats, i la filla de l'advocat com que a casa seva ni ningú no li han parlat mai de Déu, en sentir explicar les excel·lències de la Fe cristiana per un professor «ben plantat», li vénen ganes de llegir «Qüestions de vida cristiana» i sent ànsies de batejar-se. (Després li vindran ganes de casar-se amb el professor que, com se suposa, és sacerdot. La qüestió és embolicar la troca, i posar en perill el prestigi de la religió).

Manoi de Déu quan el pare és sabedor que la seva filla es vol batejar! Ell que està convençut que la religió és cosa morta i putrefacta! En lloc d'acceptar, com a bon demòcrata que diu que és, i ex-presidari del franquisme, el pensament i criteri dels altres, el guionista posa en boca de l'advocat els arguments més brutals contra la Religió, basats, especialment en els errors històrics de la Inquisició, i els més falsos i absurds atacs a la projecció social de l'Església, acusant-la de ser culpable de tots els mals que ha patit i pot sofrir la humanitat.

Més, encara; home d'esquerres, liberal i demòcrata, quan tem que la seva filla se li farà monja, la prefereix abans prostituta, i es transforma en un vulgar menjacapellans del trenta-sis. Irromp a l'habitació de la seva nena, i entre altres disbarats, amb un garrot trenca la imatge de Sant Martí de Porres. I no es tracta d'un engegament passatger. Amb premeditació, pren el cap de Joan Baptista, perdó, vull dir del sant de Porres, el posa dins d'una bosa, i es dirigeix a la parròquia disposat a rebatre el jove mossèn (aclaparat de lluites interiors, el pobre, que el guionista es complau de somoure i d'esgratinyar per gaudi dels espectadors imbècils que omplen les sales d'espectacles).

Francesc A. Picas

CENTRE DE RELACIO SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinat i video, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concert entrevista.

Residencia Geriátrica Bon Viure

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, calefacción, ascensor, sala de reposo, control sanitario y terapia humana. Estancias para siempre, y para convalecencias. Pocas plazas. Tel. 427 44 53.

3.ª edat RESIDENCIA per a l'estiu,

juny-juliol-agost i setembre. Estadades de 1, 2, 3 o 4 setmanes. Pensió completa i sortides programades. Informació al tel. 253 76 45 de 2 a 4 de la tarda i de 10 a 11 de la nit, de dilluns a divendres.

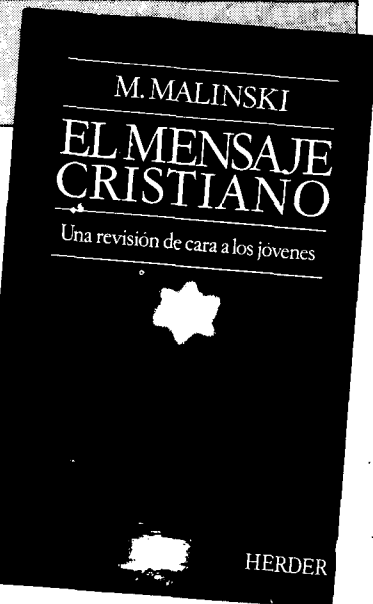
LLIBRES

El cristianisme de cara als

joves (1)

Avui, més que mai, molts joves es pregunten si la fe —i concretament la fe cristiana— forma part d'aquest nombre de qüestions vertaderament necessàries davant les quals cal pronunciar-se o, pel contrari, és una de tantes possibles aficions on ocupar una mica del seu temps i emotivitat. Per damunt de tot, l'autor vol fer veure al jove que la pregunta per la fe, no és en realitat altra cosa que la pregunta pel sentit de la vida, de l'amor, dels altres, del tot... i que, per tant, és una pregunta a la qual, tard o d'hora haurà d'enfrontar-se. Però a més a més, l'autor vol ajudar el jove a donar aquests primers passos que aquí, com en tantes d'altres coses, són decisius.

Amb llenguatge espontani, amb exemples trets de la vida concreta, sense tecnicismes o detalls innecessaris, es fa un repàs als temes claus relacionats amb la fe: Déu, Jesucrist, Esperit Sant, Església i Sacraments, problemes ètics que planteja el



viure quotidià al creient actual. El lector es veu embarcat en la recerca del que és essencial, d'aquest radicalisme cristià que la mediocritat i els llocs comuns ens fan perdre de vista, però al que incansablement ha de respirar el jove que s'ha decidit per la fe.

R.

(1) M. Malinski. *El Mensaje Cristiano*. Una revisión de cara a los jóvenes.

L'homenatge a mossèn Tarrés recollit en un volum

Amb motiu de la col·locació d'una escultura-relleu del doctor Pere Tarrés a la façana principal del monestir de Montserrat s'hi celebraren un cicle de conferències sobre aquest gran personatge.

Ara aquestes conferències han estat editades en un llibre (1). Es tracta dels parlaments de Josep M. Gasol: Pere Tarrés, apòstol en l'ambient de Manresa; Josep Bagunyà: Pere Tarrés, apòstol de la Federació de Joves Cristians de Catalunya; Gerard Manresa: Pere Tarrés en l'exercici de la medicina i Francesc Vergés: Pere Tarrés: el seu apostolat sacerdotal.

Complementen el llibre les intervencions que es feren en homenatge a mossèn Tarrés el dia de la inauguració del relleu, el dos d'octubre de 1983. Així queden recopilades les paraules del cardenal Narcís Jubany,



del doctor Dídac Parellada, de l'Abat Cassià Just, del doctor Simeó Selga, del senyor J. Bagunyà, del senyor V. Valls, de la srta. Maria Àngels Papiol, de

mossèn Batlles, del senyor R. Cuello, del senyor I. Martí, del senyor J. Lladonosa, del senyor Enric Puig, director general de la Joventut de la Generalitat i del Bisbe de Lleida monsenyor Ramon Malla.

Tots aquests textos van precedits d'un treball molt interessant del monjo montserratí Romulad Díaz que fa unes pinzellades del doctor Tarrés. Son especialment interessants les frases dedicades a glossar l'estada a Montserrat del doctor Tarrés durant els primers dies de la guerra civil espanyola, així com la seva intervenció per a la salvació del monestir.

F.C.

(1) *Homenatge a Pere Tarrés. Montserrat 1983*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les parts del cos

No tenim un substantiu, en català, que vulgui dir cabell blanc. Però, i què? No costa tant de dir la parella de nom i adjectiu! El que no hem de fer mai és dir-ne canes, per influència castellana. Per a nosaltres la cana és una mesura de longitud i prou.

Semblava que era comunament acceptat que la cabellera llarga era un tret distintiu femení i els cabells curts i esquilats feien mascle. No pas ara. Primer van ser les dones les que van decidir sostreure's de l'esclavatge de pentinar-se i trenar-se els cabells. Abans, durant anys i panys, les àvies es recollien els cabells en forma de monyo. Des de molt aviat del segle actual l'estisorada i la permanent van acabar simplificant d'un cop l'agençament femení, i imposant una estètica nova. En relació amb els cabells i el pèl hi ha una constant majoritària que també té a veure amb l'equilibri hormonal. Si aquest equilibri fos normal no hi hauria d'haver dones calbes ni peludes, i els homes haurien de ser tots barba-serrats i amb pelussera al pit. Però tots sabem que hi ha nombroses excepcions, i que cercant les situacions extremes arribaríem, per la banda dels homes, a l'adult barbamec, i per la de les dones, a la dona barbuda que s'exhibia als cirks.

En castellà hi ha la tendència a pluralitzar algunes expressions que, si les passem al català sense el tacte i el mirament que requereixen les traduccions, ens donen frases tan desnaturalitzades com bons dies, bones tardes i els Nadals. Al revés, nosaltres pluralitzem mots com els torrons, i també els cabells, que els castellans usen genèricament en singular. No podem dir: vaig a tallar-me el cabell, perquè ens podrien replicar: només te'n talles un? Hem trobat un cabell a la sopa, però ens hem de tenyir els cabells. El pèl, en canvi, indica el conjunt de tots els pèls d'una persona o animal. Si hem tingut una millora substancial i, de cop la salut i els negocis ens van bé, ens diran que el pèl ens lluu, com ho podrien dir d'un gos, un gat o un cavall ben apleixats.

Fixeu-vos que en el repertori de frases fetes, els cabells sempre hi són en plural. Se'm van posar els cabells, de ràbia. Tot s'ho prenia per la punta dels cabells i això li va fer sortir cabells blancs abans d'hora.

Dels cabells deixats anar, en castellà se'n diu "melena suelta", i alguns catalans que no vigilen el llenguatge, també ho diuen així. La cabellera estesa seria més correcte.

Perles Ortogràfiques. — Una pastisseria de prop de casa per Sant Joan, anunciava a l'aparador: COCAS DE FRUITE. Plurals femenins, sempre en -es, coques, i els mots femenins en singular, la majoria acaben en -a, fruita.

Albert Pera

PREMI JAUME VICENS VIVES CAIXA DE BARCELONA DE CIÈNCIES SOCIALS

Dotació

Un milió de pessetes

Termini de presentació

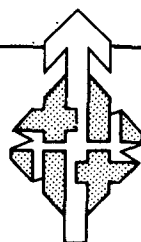
31 de desembre de 1984

Informació

A totes les oficines de CAIXA DE BARCELONA i a les de l'Obra Social

Diagonal, 530
Tels. 209 61 11 - 209 71 11
Barcelona-6

CAIXA DE
BARCELONA



OBRA SOCIAL

Esbarjo infantil

"Rialles" ha aplegat

150.000 espectadors

l'any 1983

Ha tingut lloc a Torroella de Montgrí, Baix Empordà, l'Aplec «Rialles» 1984, és a dir, la trobada anual de tots els membres dels grups que integren el «Moviment Rialles de Catalunya». Aquesta trobada, enguany, ha reunit unes 160 persones i ha tingut dues parts ben diferenciades: la de treball i la festiva.

Les reunions de treball han consistit en cinc taules rodones sobre el teatre i el cinema infantils, els circuits d'espectacles, les festes tradicionals i populars i el finançament d'aquestes activitats. En elles, a més de la gent dels grups «Rialles», hi han participat persones relacionades amb el teatre per a nois i noies, sobretot grups d'actors; amb gent del món del cinema: distribuïdors, Federació Catalana de Cine-Clubs, etc.; grups de titellaires amb experiència d'actuacions a l'estranger i, per tant, coneixedors dels circuits d'espectacles en altres països; i persones en representació de les institucions que donen suport econòmic a les activitats de «Rialles»: Generalitat, Diputacions, Caixes, etc. També hi ha hagut unes reunions per àmbits de treball en què els membres dels grups «Rialles» han analitzat la situació actual del moviment en relació a la programació d'activitats, la publicitat que cal fer-ne, com finançar-les, com presentar-les als nois i noies que assisteixen habitualment a les sessions de

«Rialles» i els problemes de funcionament estructural intern del Moviment Rialles. D'aquesta anàlisi n'han sortit unes propostes d'actuació per a la propera temporada adreçades totes elles a millorar l'oferta que «Rialles» vol oferir als nois i noies de Catalunya.

La part festiva inherent a l'esperit que anima «Rialles» ha tingut la seva expressió més rellevant amb un concert a la Plaça de la Vila de Torroella a càrrec de la «Visbi Alemannä Sangförening», grup suec que interpreta música popular del seu país, i un final de festa amb cremat i cantada d'havaneres. El diumenge i com a cloenda de l'Aplec hi hagué un espectacle al carrer a càrrec del grup local «Pi-gall».

Cal remarcar la presència del Sr. Enric Puig, Director General de Joventut de la Generalitat, en l'acte de cloenda, així com la presència del Sr. Alcalde i Regidors de l'Ajuntament de Torroella de Montgrí, representació de la Diputació de Girona i el President i Vice-President d'Omniú Cultural, entitat de la qual forma part el Moviment Rialles.

En l'informe-memòria de la temporada que presentà el Coordinador general del moviment, es remarca que «Rialles», durant l'any 1983, ha fet unes 400 sessions d'espectacles a unes 30 poblacions de Catalunya.

GENERALITAT
DE CATALUNYADEPARTAMENT
D'ENSENYAMENTSERVEIS TERRITORIALS
DE BARCELONA

Es fa públic que el termini de presentació de sol·licituds per a cobrir places de substitució durant el curs 1984-85 als instituts de batxillerat dependents d'aquests Serveis Territorials serà del dia 5 de juliol al 16 de juliol, ambdós inclosos.

Els interessats hauran de formalitzar la sol·licitud en un imprès normalitzat que els serà facilitat a l'oficina d'informació dels Serveis Territorials del departament d'Ensenyament a Barcelona, carrer Casp, número 15, planta baixa.

No caldrà que els interessats presentin els documents justificatius dels mèrits al·legats, degudament compulsats, fins al moment en què siguin citats per signar el contracte. En cas que els punts atorgats per barem a algun aspirant no siguin demostrables documentalment, aquest quedarà exclòs automàticament de les llistes.

Aquestes mateixes sol·licituds seran considerades en cas d'haver-hi necessitat de nomenament de nous professors interins i per als col·legis municipals.

Barcelona, 3 de juliol del 1984

LA SARDANA I LA DANSA

Fem un breu recull de diferents enregistraments discogràfics que últimament s'han publicat amb sardanes.

En les festes del centenari de la cobla «Els Montgrins», es presentà el disc commemoratiu d'aquesta efemèride amb el nom «Des del Montgrí» i, no cal dir-ho, enregistrat per la famosa cobla. Un disc irrepetible, ja que en la festa de «La Sardana de l'Any» s'inutilitza, públicament, a cops de cartell, la matriu del disc. Consta de diferents sardanes d'autors que han estat directors de la cobla i també alguna dedicada especialment a algun dels seus instrumentistes. Hi escoltarem: «La bola de neu» de Pere Rigau; «Mariagna» de Vicenç Bou; «Centenari triomfant» de Narcís Paulis; «Francesca» de Joaquim Vallespi; «Cosol» de Lluís Cotcho; Cant a la vida» de Josep Coll; «Des del cim del Montgrí» de Rafael Blanch; «Per nosaltres» de Martirià Font, actual director; «Estimat amic» d'Enric Vilà i «El tremp d'en Jordi» de Josep Auferil.

Un altre disc interessant és l'enregistrament en directe de les deu sardanes finalistes de «La Sardana de l'Any», a càrrec de les cobles «Mediterrània» (les indicades en numeració senar), i «Els Montgrins» (les restants). El seu contingut és: «Joan, Joaquim i Josep» de Joaquim Soms (segon accésit); «San Julià Bonmatí», de Miquel Tudela; «Lluïsa»

d'Agapit Torrent (Sardana de l'Any); «Recordança» de Francesc Cassú (Premi Joventut, primer accésit i primer accésit del Premi de la Crítica); «Aquell tren de l'Aplec» de Jaume Cristau; «Volerany» de Puigferrer (Premi de la Crítica); «L'amic Frederic» de Jaume Burjachs; «Al nostre Manelic de Jesús Ventura (segon accésit premi Joventut); «Sot del Bac» de Tomàs Gil (primer accésit premi de la Crítica); i «Per can Vila» de Carles Rovira.

Dos discos directament relacionats amb la cobla «Els Montgrins» que considerem que interessarà que ocupin un lloc a les discoteques sardanistes.

Novetats discogràfiques

Sota el títol genèric d'«Ofrena», l'Orfeó Badaloní i la cobla juvenil Marinada presenten a la consideració dels seus amics i seguidors i de tot el públic en general, una mostra del seu notable nivell interpretatiu. A la cara A d'aquest disc hi ha un interessant recull de cançons tradicionals de diferents orígens que l'Orfeó Badaloní, sota la direcció d'Esther Martells, recrea amb unes combinacions harmòniques i vocals ben reeixides tot demostrant l'experiència d'una llarga trajectòria de més de seixanta anys i la qualitat i la conjunció de la vuitantena de

cantaires que integren l'Orfeó Badaloní. Per la seva part, la Cobla Marinada, integrada per nois i noies d'entre 14 i 21 anys, dóna contingut a la cara B d'aquest nou disc, amb un atractiu recull de sardanes: dues per a cor i cobla, que interpreta juntament amb l'Orfeó Badaloní, i quatre per a cobla sola. Tot i que aquesta és la primera experiència discogràfica d'aquest grup instrumental fundat l'any 1982 en el sí dels Maristes de Badalona per iniciativa de Jaume Solsoa, val a dir que el nivell interpretatiu assolit en aquest disc és certament notable gràcies al guiatge artístic del mestre Joan Pich Santasusagna i a la il·lusió i l'esforç personal de cada un dels joves de la Cobla Marinada.

Un altre disc nou que aquests dies comença a arribar a les discoteques sardanistes és un nou recull de sardanes de Francesc Mas Ros, el popular compositor de Caldes de Malavella, que ha estat enregistrat per la cobla Marina. Concretament deu sardanes de Francesc Mas Ros integren aquest àlbum, el cinquè que enregistra la cobla Marina dedicat a l'obra d'aquest autor; alguns dels títols que donen contingut al disc són «Sardanes a Cornellà», «Montserrat i Núria», «San Climent», nostre poble», «Els forms de Badalona» i «Petits en germanor».

Josep Ventura

CRÒNICA CASTELLERA

Castells de vuit a Valls per Sant Joan

Com cada any, anar a Valls per Sant Joan és anar a veure la primera gran jornada de castells de vuit; és per això que seguint la tradició, les dues colles dels Xiquets de Valls van oferir tot un bon repertori de castells de carro gros amb motiu de la seva festa major, en una actuació no pas massa llarga i, com sempre, amb una plaça del Blat de gom a gom. Sant Joan a Valls és una

referència de com anirà la temporada, almenys pel que fa a les dues colles amb més possibilitats castelleres del moment i les que més expectació aixequen arreu. L'any passat tothom va preveure una temporada excepcional i les actuacions així ho anaren confirmant.

L'actuació l'obrí la colla Vella aixecant la torre de vuit amb folre-primera d'aquesta

L'actuació l'obrí la colla Vella aixecant la torre de vuit amb folre —primera d'aquesta temporada—, el tres de vuit, el quatre de vuit i acabà amb quatre pilars de cinc simultanis —un aixecat per sota que s'arribà a descarregar i un altre que caminant es portà al balcó—. En tots els castells un cop més la Vella va demostrar la seva seguretat, precisió i mestratge per descarregar-los, treballant sobretot amb el tres de vuit, que molt a prop va a estar de fer llenya.

Els joves sortiren amb el primer tres de vuit de l'any, descarregant-lo sense massa problemes; tot seguit aixecaren el castell sorpresa de la diada, el quatre de vuit amb l'agulla al mig, castell que va pujar tremolós i que algú considerà precipitat, fent llenya quan baixaven del quatre els dosos i

començava a aparèixer el pilar de sis al mig. Acabaren amb la torre de set, sense intentar la de vuit que era l'altre castell programat per aquesta diada i un pilar de cinc que caminant també el portaren al balcó.

El pròleg de la diada, com cada any, va ésser l'actuació de sortida de Completes, la vigília de Sant Joan a la nit. La colla Vella aixecà la torre de set, el quatre de vuit (el primer de la colla, enguany) i el tres de set per sota. La colla dels Joves va fer la torre de set, quatre de vuit i quatre de set amb l'agulla.

Un fet important a destacar de les jornades castelleres de Valls, ha estat la inauguració de la Mostra del Museu Castellà, abans de l'exhibició dels Xiquets, amb la presència de representants de les colles, autoritats i afeccionats, aixecant les dues colles vallenques un pilar de cinc. El Museu es pot dir que ja és un fet si es resol el problema de trobar un local definitiu on ubicar-lo, que tot fa pensar que sigui la casa Segarra, coneguda com l'Hotel París, que es troba a la mateixa plaça del Blat, casa que acaba de ser adquirida per l'Ajuntament de Valls.

Eloi Roca

colònies
campaments
escoltisme



Pau Claris, 118-120 Barcelona-9
LA VOSTRA BOTIGA
BARCELONA-MANRESA-MATARO-LL' A

Moda

Marlu: la seva raó i el seu èxit



Conjunt realitzat amb fil amb mescla de seda natural color gris. Devanter format alerons i faldilla amb plecs panel. Brusa blanca.



Cotó italià estampat sobre base satinada, per aquest vestit recte adornat de sacsons. Es complementa amb jaquetó formant conjunt.

Es tracta d'una firma que ens ofereix temporada rera temporada, una mostra molt palesa de la seva constant evolució. Una evolució coronada sempre per l'èxit. I pel bon fer d'unes peces hàbilment realitzades, recolzades bàsicament en un patronatge d'alta confecció.

MARLU respon absolutament a totes aquelles exigències que el vaivé de la moda vé marcant cada temporada en què, línies, teixits i colors, donen un gir de noranta graus. És una firma que dirigeix tots els seus impulsos, cap el que considera el seu més important

objectiu: Crear i realitzar autèntica moda.

La col·lecció que aquesta firma ha presentat corresponent a la temporada primavera-estiu '84, ha estat enfocada, doncs, a cobrir un extens i nodrit mercat, ja que gairebé tots els estils del vestir femení hi són presents.

Gran presència de "sastres" d'estiu, competint amb el clàssic camiser, havent-se emprat per a estils, teixits frescos i naturals.

Una línia jove de marcat estil colonial, amb presència de butxaques de plastró, repunts, sacsons i xarretes.

En els vestits tipus "fourreau" els talls es tornen simples però elegants, adquirint gran importància els escots i les mànigues, sempre de molt volum, ja sigui per frunzits o sacsons. Vestits de temes geomètrics i una línia de vestir la principal característica de la qual són els brodats a base de pedreria, "pailletes", si bé en aquest cas, mereix destacar com a novetat els brodats realitzats amb ràfia, amb adornaments de petites incursions de fusta, molt ben elaborades.

Les mànigues continuen sent importants i ocupen un pla d'evident protagonisme, presentant-se

molt amples, ja sigui per mitjà de frunzits amb espatlles molt pronunciades o adornades amb sacsons. Moltes de tall japonès o simplement muntades amb plecs.

Pel que fa als teixits, molt de lli, sedes naturals i cotó estampat d'origen italià que, juntament amb els creps, han estat els teixits que han prevalgut en tota la col·lecció.

Colors molt secs a base de verds combinables amb beix, grisos, torrats i mostasses. Grisos des del denominat perla fins a l'antracita, per arribar al negre, color que

ocupà un lloc molt destacat en tota la col·lecció estiuenca. Torrats des del beix fins el marró i una representació del granat per a barrejar-ho amb tons rosats. Colors llisos barrejats entre ells i estampats florals i geomètrics.

Un conjunt de peces molt boniques i adequades, que ens han demostrat una vegada més que MARLU continua sent la firma protagonista d'aquest estiu '84 que és com dir de sempre.

Maria José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

Una manera "cristiana"... de robar



A les esglésies on tenen CATALUNYA CRISTIANA al cancell, damunt d'una taula i al costat dels Fulls Diocesans, hi ha "clients" que n'estiren d'una i d'altres publicacions sense ingressar el seu import en la caixa corresponent. Qui hi surt perdent és el clergat que ha de pagar aitals "subscripcions gratuïtes".

Molts catòlics, quan és l'hora d'afluïxar la mosca procuren oblidar-se'n. A vegades, potser, els qui estafen els deu duros que costa CATALUNYA CRISTIANA, només n'han tirat un a la safata, com almoïna. Potser ni tan sols una pesseta.

Quan les almoïnes eren de cèntims, hi havia qui es tornava el canvi. En dipositava deu i en prenia cinc. D'altres ho feien al revés, en deixaven cinc i en prenen deu. Robar a l'Església no ho consideraven pecat i pel que es veu, ara tampoc.

En temps del Rector de Vallfogona ja passaven aquestes coses. Es conta que durant un novenari d'ànimes, a mesura que la gent desfilava davant de l'altar major en acabar la funció religiosa, per a besar l'estola del sacerdot, per comptes de deixar una moneda a la safata que presentava l'escolà, hi dipositava una fava. No tothom, és clar, però si alguns.

A mossèn Vicenç Garcia ja li agradaven les faves, però no tant com per a viure només d'elles. A més a més de celebrar-se el novenari al vespre com que el temple era fosc no podia precisar quins dels seus feligresos era tant "generós". Així, va substituir l'aigua del salpasser per oli i aquell dia, en fer les aspergües

quan besaven l'estola, deia: "Faves m'han dat, / taques haureu, / el que de nit es fa, / de dia es veu".

Aquí s'acaba la història. No s'ha sabut mai si pagaren justos per pecadors ni si s'escarmentaren o no. Però hi ha una altra anècdota relacionada, també, amb un novenari d'ànimes, encara que no sigui de gasius.

Com és sabut, hi havia el costum en moltes esglésies, de posar a l'altar major, durant el mes de novembre una mena de diorama o pintura amb la representació de les ànimes del Purgatori rodejades de flames. Conten doncs, d'un rector de poble que era tant afeccionat a la cacera que fins alguna vegada havia caigut en la temptació de fer-ho furtivament.

Una vegada que ho feia així, va ésser sorprès per uns guàrdies civils. Com que en el poble tothom es coneixia, els representants de l'autoritat no gosaven enemistar-se amb el rector, d'altra banda molt bon home i generós, però la llei és la llei i li imposaren una penya alhora que li confiscaven l'escopeta.

Pocs dies després començà el novenari. I el rector, no trobant manera més innocent de prendre revenja, va posar la tosca efigie d'aquella parella de civils entre les ànimes del Purgatori que figuraven en el teatret.

Una vegada, parlant d'això amb un amic que regia una parròquia rural, em deia rient i referint-se als coquins, que ell no hauria tingut prou lloc per a tanta gent.

Qui sigui confrare que prengui candela.

Esteve Busquets i Molas

Cuina

Pastís de nous i nata

200 grams de nous pelades
5 o 6 galetes Maria
4 ous
una mica de sucre
1 pot de llet condensada
un quart de litre de llet de vaca
ratlladura de llimona
200 grams de nata ensucrada

Encameleu un motlle rodó amb el sucre. Reserveu set mitges nous per a l'adornament. Piqueu les nous i les galetes amb el molinet. Bateu els ous com per a fer truita, afegiu-hi la llet condensada, la mateixa mesura que la llet de vaca, les nous, les galetes picades i la ratlladura de llimona; barrejeu-ho i tot junt ben bé i ompliu el motlle que heu preparat amb el caramel.

Coeu-ho a bany maria un quart d'hora sobre el foc i una mitja hora dins del forn. Deixeu-lo reposar una mica, després aboqueu-lo a la plàtera.

Quan sigui fred, adorneu-lo amb les mitges nous i la nata ensucrada, col·locada amb ajuda de mànega i broquet arriassat.

ENCREUATS

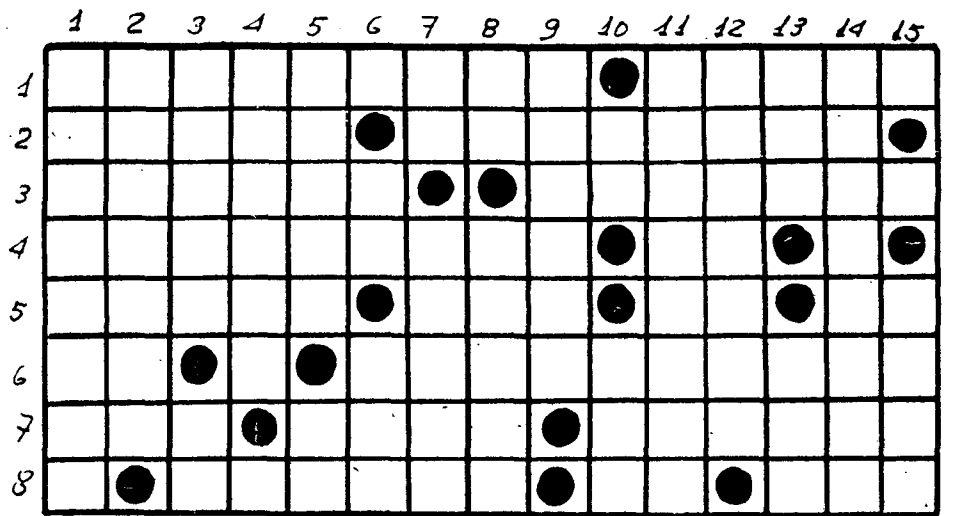
Per Rosa Collet

HORIZONTALS

1.- Població al NO del llac de Genetzaret. Llibre de pregàries de la Bíblia. 2.- Última lletra de l'alfabet grec. Visió del futur. 3.- (A l'inrevés, sortir fiador). Dona que té la malaltia de Hansen. 4.- Que va caminant, que no està fix en cap lloc. Vocals. Consonant. 5.- Estat de l'Àsia meridional, situat a l'Himalàia, entre la Xina i l'Índia. (En castellà, va anar). Consonants. Peça de l'esquelet. 6.- Pronom personal. Manera d'embenar. Nom donat a l'Imperi romà, per la seva actitud envers el cristianisme. 7.- Pecat capital. Home que treballa en una embarcació. Valenta, coratjosa. 8.- Inicial de punt cardinal. Acta o paraula que ofèn. Nom de consonant. Contracció de preposició i article.

VERTICALS

1.- Comunitat cristiana a la que Pau va escriure moltes cartes. 2.- Esportista que no és professional. 3.- Apòstol. Vocals. 4.- Que té molta gana. Consonant. 5.- Compositor francès, famós autor o compositor de "Quadres per a una Exposició" i "Pavana per a una infanta difunta". Acusatiu-datiu de primera persona. 6.- Consonant. Veu de comandament. (A l'inrevés, bulb comestible). 7.- Inicials d'un partit polític. Treballs. 8.- Ciutat de Caldea. Santuari Marià al Pirineu. 9.- En femení, gran quantitat. 10.- Virtut teològica. (A l'inrevés i en castellà, cau). 11.- Construcció fúnebre. 12.- Estat adquirit pels metalls en ésser deformats plàsticament en fred. 13.- Ciutat de França. Home fort i valent, quasi mític. 14.- Dit de l'apòfisi de l'os temporal, situada darrera i dessota de l'orella. 15.- Inicial de punt cardinal. Vocal. (A l'inrevés, estat de l'Àsia situat entre Xina i Vietnam).



SOLUCIÓ

1.- Corintis. 2.- Amateu. 3.- Felip. 4.- Agnani. 5.- Ravel. 6.- N. Ar. pan. 7.- Ap. Afers. 8.- Ur. Núria. 9.- Moltes. 10.- Fe. eac. 11.- Sepulcre. 12.- Acriud. 13.- Llo. Cid. 14.- Mastoide. 15.- S. A. soal.

VERTICALS

1.- Cafarnaüm. 2.- Omega. 3.- ralaVA. 4.- Itinerant. 5.- Nepal. 6.- Tu. 7.- Persecució. 8.- S. 9.- Nepel. 10.- Fe. 11.- Tu. 12.- Persecució. 13.- Ira. 14.- Mar. 15.- S.

HORIZONTALS

McEnroe, rei indiscutible

MacEnroe es, actualment, el rei absolut del tennis mundial. Aquesta temporada, llevat de la disputadíssima final de Roland Garros, no ha perdut cap partit important. Ningú no pot amb ell. Quan John es troba en forma, els seus rivals han de doblegar el genoll. És, sens dubte, el jugador més clarivident del moment.

La diferència entre MacEnroe i d'altres jugadors és que ell fa fàcil allò que sembla difícil. El seu joc fuig de qualsevol mena de complicació. Sap, instantàniament, on ha de col·locar la pilota perquè l'altre jugador tingui dificultats a tornar-la. Mai no busca l'elaboració de la jugada ni el toc de brillantor que tenia, per exemple, Manolo Santana.

La irrupció de MacEnroe ha servit per trencar una mica la tònica del tennis defensiu i especulatiu que començava a ser present a les pistes d'arreu del món. L'americà ha demostrat, una vegada més, aquella antiga frase que diu que "la millor defensa és un bon atac".

Canvi d'actitud?

A Wimbledon s'ha observat, a més a més, un canvi d'actitud important en el comportament del jugador americà. Durant tot el torneig ha jugat amb una educació i esportivitat exquisides. Abans d'iniciar-lo afirmà: "No vull complicacions. Deixaré que la raqueta parli per mi". I de quina manera va parlar! Un jugador de la categoria de "Jimbo". Connors va ser una joguina a les mans del terrible Mac. Poques vegades es produeix un resultat tan clar en una final. Connors ho intentà tot, però davant seu hi tenia tot un campió, un d'aquells noms que passarà a la llegenda del tennis.

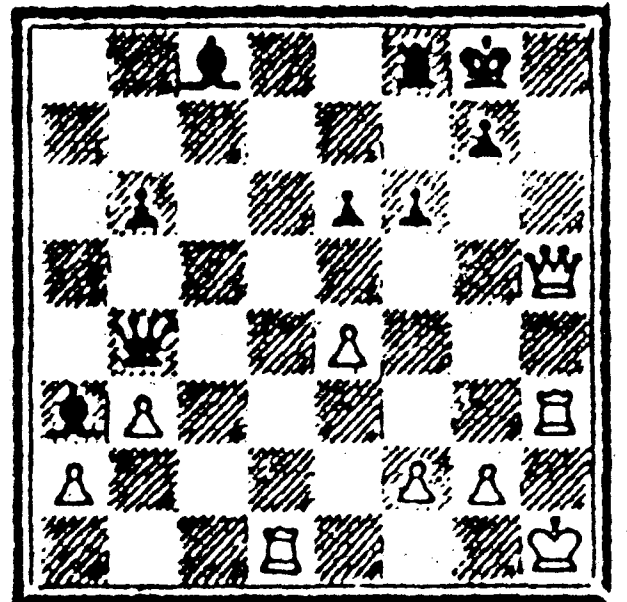
Tomàs Puntí

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 120

Blanques juguen i guanyen



Torneu a llegir el comentari de la setmana passada. Altra volta el mateix tema.

Solució al Diagrama 119

1... Ae7-d6, 2 Dg3-g4, Rg8-f8, 3 Ah6-g5 h7-h5, 4 Dg4-f3 Db7xf3, 5 g2xf3 f6xg5 i guanyaren.

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

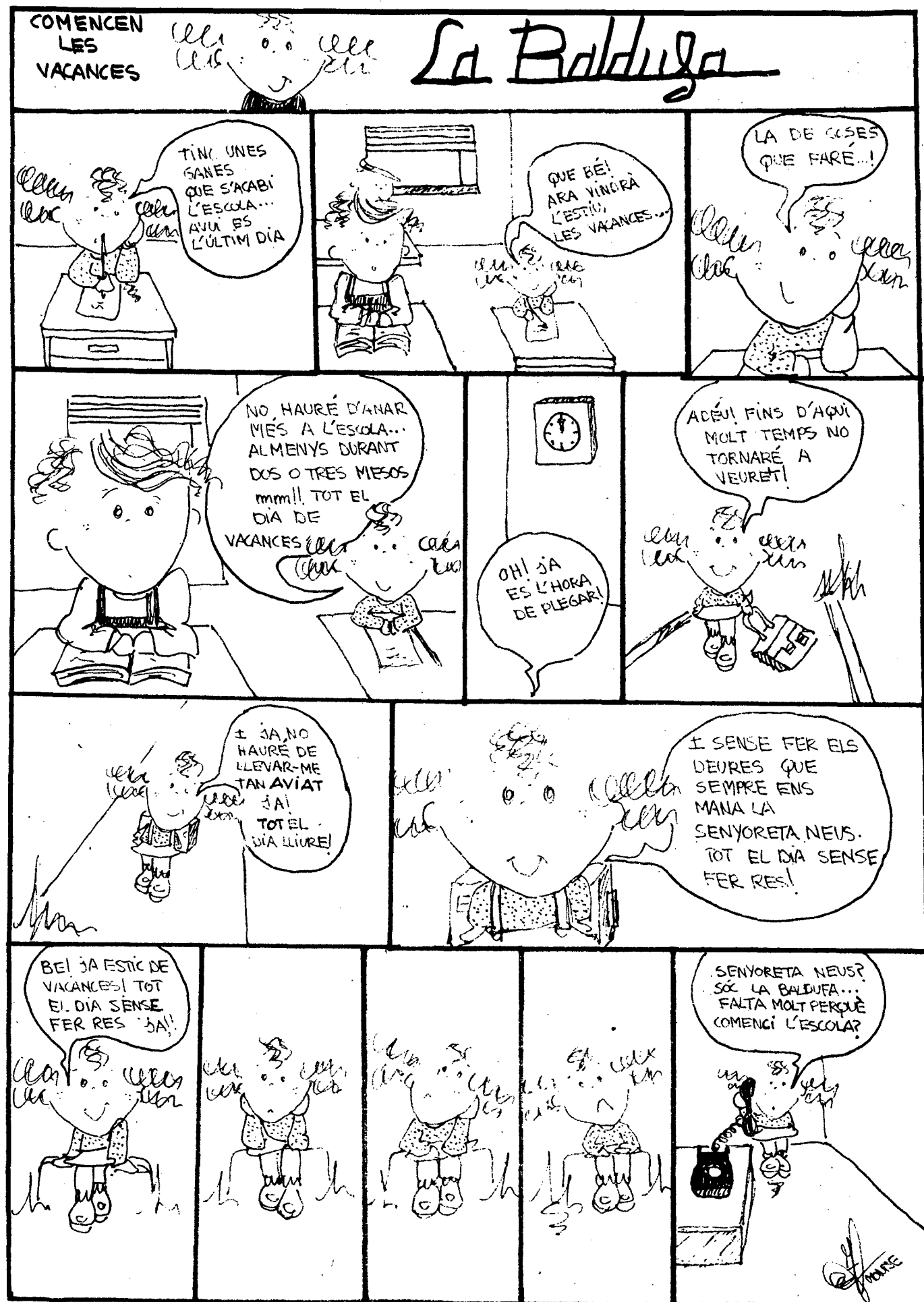
Redacció i administració:

C/ València, 244. 2on. Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2784 - 2805

- ☐ Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego al Banc / Caixa

Agència
 que se serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a
 nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data
 Signatura



L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V

N.º 212

L'angelet Ignasi

Carta a la Núria Serrallonga

Estimada Núria: Abans de marxar de vacances amb els de casa a un petit poblet, vull contestar la teva amable carta. És bonic, oi, tenir amics i poder comunicar-nos les nostres coses.

A la teva vila de Sant Hipòlit de Voltregà no he tingut la sort de venir-hi mai, però em sona molt perquè teniu un equip de hoquei sobre patins molt bo. De vegades l'he vist jugar per la "tele" i sé que ha guanyat molts trofeus.

Desitjo de debò que hagi aprovat totes les assignatures de 8è (és tan empipador haver d'estudiar durant l'estiu), i que el curs vinent puguis fer ja el 1er. de BUP.

Suposo que a "colònies", amb tots els companys i companyes i amb els "profes" us ho devieu passar bomba, no?

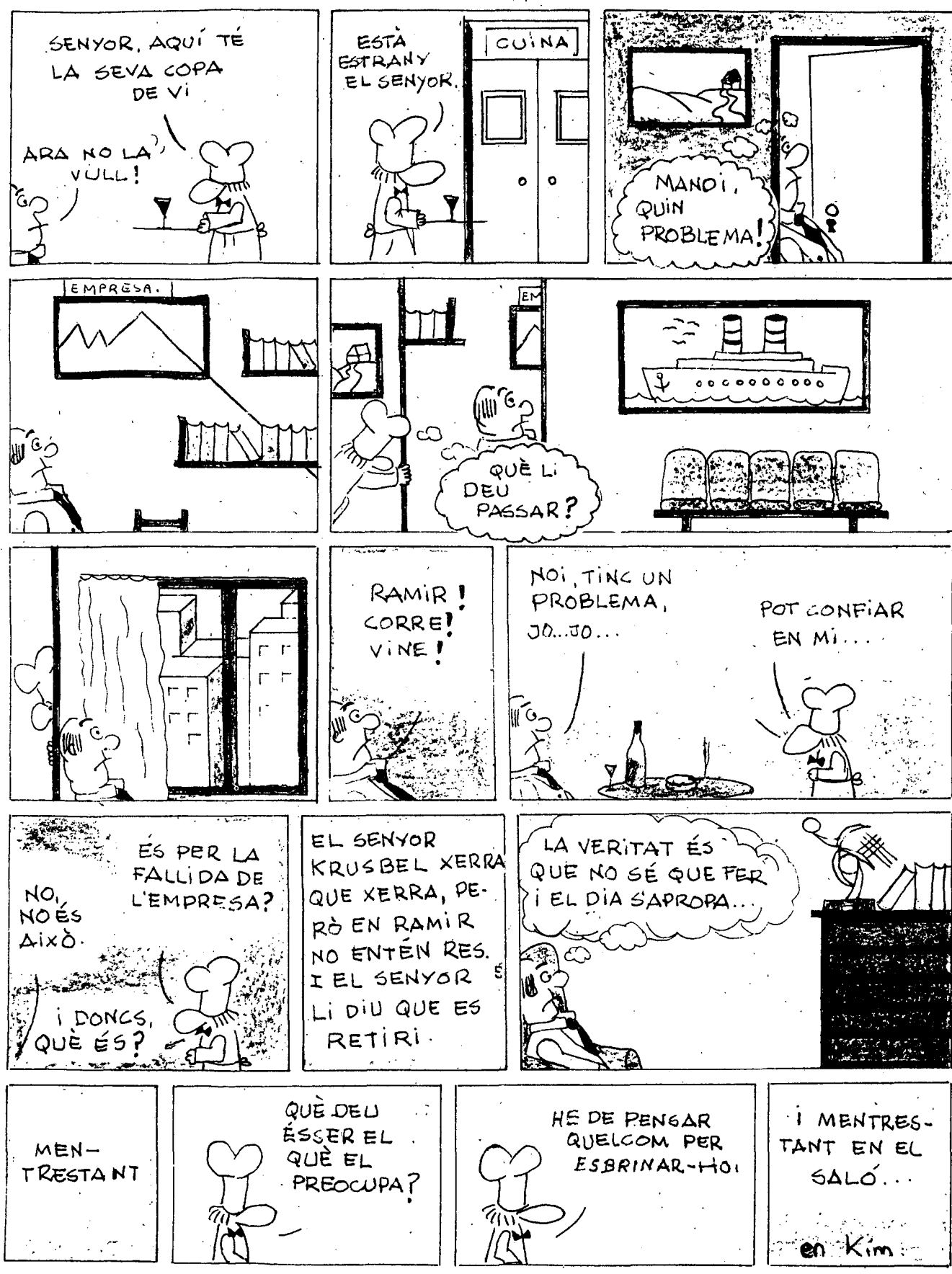
Très chère amie, je te souhaite un excellent séjour dans cette école française où tu te disposes à faire un cours intensif dans la langue de Molière. Il est sûr qu'à ton retour tu parleras le français à la perfection. (Això ho ha escrit el meu pare, eh).

Núria, bones vacances! Adéu, fins sempre.

Cordialment.

L'Eixerit





(CONTINUARÀ)

LEGENDS



A casa del Peres alguns dies havent dinat feien migdiada. I alguns altres feien conversa. No cal pas escarrassar-se massa per endevinar el tema: la botiga.

Les converses d'havent dinat — amb les persianes ajustades, la llum ombrívola ratllada a espais d'una randa de sol, amb volts titubejants de mosques mandroses i amb sospirs intermitents d'un aire si és, no és, fresc — eren pausades, lentes, ensenyades... Mai desinteressades del afers de la botiga.

La clientela d'estiu era passada pel sedàs de malla estreta i criticat d'una forma, que a l'avi Pere li encenia les sangs. El pare Pere era home de paperina de molt gruix i de balança escassa. Pinçant, d'ací i d'allà, mitges unces a cada pesada — es deia, complagut — hom pot ben bé rescabalar-se de bona part de la contribució i... després aneu a buscar ous a vendre.

La mare també la tenia reeixida la dèria per la botiga. Però no era tota d'una peça com el seu marit. Tenia una vessant pintada de frivolitat. S'embadalia davant dels modelets i les elegancies d'algunes clientes i es delia per ficar cullerada en les seves conxorxes i de retruc criticava amb ressentiment — sempre que li venia a tomb — això que tan admirava.

I quan venia a tomb era, precisament, havent dinat.

De primer començava ell:

—T'hi has fixat? Tuies. La senyora Trullols descamvia, sense fallar mai, un bitllet gros cada dia i tot ens queda a casa.

—Sí!

—Aquests clients m'agraden. Granegen, —segua dient el pare Pere amb un ball d'alegria als ulls—. I mai no et discuteixen un duro.

—Sí. I cada dia porta un model diferent. Va senzilla. Però, tot el que vesteix és de preu. És d'aquelles que gasta i no es nota.

L'avi no aconseguia girar la conversa. Si deia quelcom ni el sentien, d'enderiats que estaven en l'afar d'esporgar d'abillaments tota la clientela.

I seguien:

—Els capafons gasten a tot estrop. Però, son irregulars i tastaolletes. No saps mai quan els perds o quan els guanyes.

—Uii! I ella es molt ordinària. I sempre tan enjojada sembla una rica de nou. Tan senyor com es ell.

—Sí. I a sobre, es del morro fort. Quan peso, no deixa l'agulla de petja.

Després tocava el torn als més senzills. Aquests eren anomenats despectivament estiuejants de truiteta, o els del plat d'aigua i una forquilla.

L'avi, per a molts d'aquests hi tenia un decañtament especial. En comensar les crítiques, tot cantussejant, s'encaminava a la botiga. Despenjava l'ampolla de conyac més cara i s'entaulava de bell nou. La destapava. Se'n servia una bona mesura i tot aixecant la copa deia:

—A la salut dels senzills. Molts deu cèntims fan un duro.

(Continuarà)

DIUMENGE 15

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 EL DIA DEL SENYOR
12.00 CONCERT
12.30 POBLE DE DÉU
13.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.20 LA VOLTA AL MÓN
DE WILLY FOG
15.50 PORTEU-LOS VIUS (Cap. I).
16.40 MÉS VAL PREVENIR
17.05 M.A.S.H. "Benvingut a
Corea".
17.30 PRIMERA CURSA DE CAVALLS
17.40 DOCUMENTAL
18.00 SEGONA CURSA DE CAVALLS
18.10 LA PRÒXIMA SETMANA
18.25 ESTUDI DIRECTE
20.15 ANTOLOGIA DE LA
SARSSUELA
21.00 TELEDIARI
21.25 LA VOLTA ESPANYA DE
CREUERS
21.35 REYLLI, AS D'ESPIES
23.00 ESPANYA, HISTORIA
IMMEDIATA
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TENIS WIMBLEDON
16.00 LA PORTA DEL MISTERI
17.00 ESTRENOS TV: "Nos queda-
mos"
18.40 AVENTURES EN EL
MISSISSIPPI
19.05 HABLEMOS DEL AMOR
20.05 MINDER "Queda't amb la
meva part".
21.00 MUSICA I MUSICS
21.30 EL DOMINICAL
22.30 LLARGMETRATGE:
"Lola Montes"
00.30 COMIAT
CIRCUIT CATALÀ
10.30 MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CARA A CARA
14.30
14.30 ESPECIAL NICARAGUA

DILLUNS 16

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMTES DEL MONO D'OR
16.25 PISTA LLIURA
16.30 ¡HOLA NOIS!
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
19.00 OFICIS PER AL RECORD
19.30 LA TARDA
20.30 CONSUM
21.00 TELEDIARI
21.35 VOLTA A ESPANYA DE
CREUERS
21.45 PAISATGE AMB FIGURES
22.15 ELS HOMES DE SMILEY
23.15 SEQUENCIES

00.45 TD CIERRE
00.55 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 DOCUMENTAL
17.50 TEATRE: "Albert i Francina"
18.00 ELS MUSEUS
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 TABLÓ D'ANUNCIS
20.35 LA NIT DEL CINEMA ESPANYOL
23.00 DARRERES PREGUNTES
24.00 TELEDIARI-3
00.45 COMIAT

DIMARTS 17

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMTES DEL MONO D'OR
16.25 ¡HOLA NOIS!
16.30 TOCATA
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
18.25 TOROS
20.30 AL MIL POR MIL
21.00 TELEDIARI
21.35 EL HOME Y LA TERRA
22.05 JO ROBO, TU XANTAGEGES.
ELLA ESTAFA, I A MÉS UN
MORT
23.00 EN PORTADA
24.00 TD CIERRE
00.20 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 AMOR MEU
17.15 PLEITAGUENSAM
17.45 TERRES LLUNYANES
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 ROBINSON A L'ÀFRICA
20.30 AMB LES MANS A LA MASSA
21.05 DOCUMENTAL
21.30 AQUESTA NIT A LA ÒPERA
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-ESPORT
00.45 COMIAT

DIMECRES 18

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMPTES DEL MONO D'OR
16.25 NOSALTRES

16.30 ¡HOLA NOIS!
17.30 DABADABADA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 ÀFRICA
19.30 LA TARDA
20.30 MASSES ESPOSES PER
A PATRICK
21.00 TELEDIARI
21.35 DINTRE D'UN ORDRE
22.05 SESSIÓ DE NIT:
"Maria Antonieta".
00.35 TD CIERRE

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 AMOR MEU
17.15 PUNT DE REUNIÓ
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
19.10 ULISES 31
19.35 POSTA A PUNT
19.50 ARC IRIS
20.05 IMATGES DEL CINEMA MUT
21.15 ESTUDI OBERT
23.00 LA BONA MÚSICA
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-ESPORT
00.45 COMIAT

DIJOUS 19

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 COMTES DEL MONO D'OR
16.25 DE OLIMPIA A LOS ANGELES
16.30 ¡HOLA NOIS!
17.30 MICKY I DONALD
18.00 BARRI SESAMO
18.25 D'AQUI CAP ALLA
19.30 LA TARDA
21.00 TELEDIARI
21.35 CAIDA Y AUJE DE
REGINALD DERRIN
22.20 LA ORQUESTRA
23.00 DOCUMENTAL
00.15 TELEDIARI

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 AMOR MEU
17.15 EL MÓN DELS ANIMALS
17.45 AL CALIU DE LA FELIU
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
CIRCUIT ESTATAL
19.00 AGENDA
21.05 FILA 7
22.05 CINE CLUB
"Lo mejor es lo mal conocido"
(Hitchcock)
24.00 TELEDIARI-3
00.45 COMIAT

DIVENDRES 20

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 AIXÒ ÉS ESPECTACLE
14.00 PLEITAGUENSAM

14.25 MIRAMAR
CIRCUIT ESTATAL
15.00 TELEDIARI
15.35 SESSIÓ DE TARDA:
17.00 ¡HOLA NOIS!
17.30 L'INSPECTOR ARDILLA
18.00 BARRI SESAMO
18.30 L'ART DE VIURE
19.30 LA TARDA
20.30 AL GALOPE
21.00 TELEDIARI
21.35 SUPERSTAR
23.20 VENTS DE GUERRA
00.10 TD CIERRE
00.15 CONCIERTO SENTIDO
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 EL LEGAT DE LA TERRA
17.35 DARRERA FRONTERA
18.35 TEMPS DE PAU
19.40 LA CLAVE
24.00 TELEDIARI-3
00.30 TELE-ESPORT
00.45 COMIAT

DISSABTE 21

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

12.50 LOTERIA NACIONAL
13.00 GENT JOVE

14.30 LAS CORTS ESPANYOLES
15.00 TELEDIARI
15.35 ELS BARRUFETS
16.05 PRIMERA SESSIÓ:
"La otra vida del capitán
Contreras".
17.40 DIBUIXOS ANIMATS
18.30 ELS SAVIS
19.00 LOU GRANT
20.00 VOSTE PER EXEMPLE
21.00 TELEDIARI
21.25 INFORME SETMANAL
22.40 DISSABTE CINE: "La balada
de Cable Hogue".
00.40 COMIAT

CIRCUIT CATALÀ

10.30 PLANETA IMAGINARI
11.30 CATALÀ DE PRIMERA MÀ
12.00 L'AVENTURA DELS
CATALANS
12.30 PER MOLTS ANYS
13.30 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.30 RECULL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 LA VÍSPERA DEL NOSTRE
TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
19.30 FORMATS
20.00 TALLER DE TEATRE
21.00 LA FINESTRA ELECTRÒNICA
22.25 CONCERT-2
00.30 COMIAT

TELEVISIÓ DE CATALUNYA



DIUMENGE - 15

20.30 DIBUIXOS ANIMATS
"Moby Dick"
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS: "Conflicte Sant-
Angelo"
22.30 GOL A GOL
ESPORTS
23.30 SÍ MINISTRE (Cap. 2)

DILLUNS - 16

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CINEMA-3. Informatiu Cine-
ma 25".
"La llarga nit
de juliol" 1975.
24.00 L'ESCLAVA ISAURA
(cap. 10).

DIMARTS - 17

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CURAR-SE EN SALUT:
"Insuficiència renal".
22.00 ÀNGEL CASAS SHOW
24.00 "L'ESCLAVA ISAURA"
(cap. 11).

DIMECRES - 18

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK

20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 ESTOC DE POP
22.00 SÍ, MINISTRE
23.00 LA RUTA DE LA SEDA: "Dues
rutes al Pamir".
24.00 L'ESCLAVA ISAURA
(cap. 12).

DIJOUS - 19

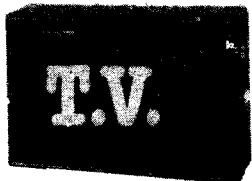
14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 DIBUIXOS ANIMATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 JOC DE CIÈNCIA - ESTIU
22.00 A TOT ESPORT
22.30 L'OBJECTIU DE
MIKE ANDROS
23.30 "L'ESCLAVA ISAURA"
(cap. 13).

DIVENDRES - 20

14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 LA CRÒNICA DE KORSBAEK
20.30 CAPS I CUES
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 JOC DE CIÈNCIA-ESTIU
22.30 IDENTITATS
CESC.
23.30 L'ESCLAVA ISAURA
(cap. 14).

DISSABTE - 21

20.30 CASTELLS ENCANTATS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 ELS BORGIA
(cap. 10).
22.30 JAZZ



TELE-CRÍTICA

Televisió i premsa: complementació

La crisi de creixement de la premsa, agreuada per la competència de periòdics entre si, ha estat encara més agreuada pel poder cada dia més gran dels mitjans audiovisuals. Efectivament. Sembla com si la "Galaxia Gutenberg" hagués de ser desplaçada per la "Galaxia Marconi", per la importància del fenomen operat en aquest sector. Més, si examinem amb cert deteniment, per exemple, un setmanari dels anomenats "d'opinió" i contingut formal —que hi ha de tot a la vinya del Senyor— fent comparacions amb el contingut diari o setmanal de

tantes programacions televisives en boga, caurem en compte que, mentre els primers continuen d'aquell poder d'aprofundiment, els segons —excepte en tot allò que porta la marca de superficial i frívol— han avançat molt poc en quant a donar cultura i opinió, amb tots els seus espais culturals i "d'opinió", potser perquè, el mateix mitjà, no actua a favor seu. ¿Què haria estat de mi sense llibres, i on hauria pogut aprendre a reflexionar i a pensar una mica? ¿Davant le peixera lluminosa i amb els programes "de dabat", potser, que suposen d'entrada una anterior i personal preparació? ¿Què seria dels estudiants sense els llibres de text i sense la sàvia distribució i gradual consecució de fins en el camí del saber? És inútil parlar d'oposició de mitjans, quan el que convé és una adequada integració i complementació.

Joan Sans

col·lecció «MASSAGRAN»



The illustration features three book covers for the 'MASSAGRAN' collection, tilted diagonally. The top cover is 'MASSAGRAN i el quadrat màgic' by R. Folch i Camarasa, showing a man on a grid. The middle cover is 'aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN' by Josep M. Folch i Torres, featuring a lion and a man. The bottom cover is 'aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN' by Josep M. Folch i Torres, showing a man and a large bird. Surrounding the books are several cartoon characters: a man in a suit falling, a turtle, a man in a suit standing, a lion, and a man in a suit running.

GUIÓ: R. FOLCH I CAMARASA
DIBUIXOS: J. M. MADORELL

VOLUMS PUBLICATS:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 46 pp. ctné.
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 52 pp. ctné.
- MASSAGRAN i el quadrat màgic 30×22,5 cm. 54 pp. ctné.

NOVETAT DESEMBRE 1984: Massagran al Pol Nord

EDICIONS EN CATALÀ I EN CASTELLÀ



EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13 Tels. 245 72 03-04